

סוכות

הושענה רבה, שמחת תורה

וטהר לבנו

מענה על שאלות רבות

חידושים מקוריים וחידושים עצומים

איתמר דן בן נעמי
וחווה פנינה בת שירה בילא
וילדיהם הי"ו
לברכה ולהצלחה בכל העניינים
ושנוחה לביאת משיח צדקנו בקרוב אמן.

כִּסֵּץ אֶזְרוֹל תֵּאֵב גַּם אֶפְסֵרָה כִּי הִסְפֵּס מִיָּדוּר מֵאֻץ לִי לֵאמֹר אֲמִין וְאֶזְרוֹל טַוְּחַת
אֲלֵימֵנו הַמְּגִירָה אֲמֵנוּרָה מֵאֻרֶּכֶּה שֶׁאֵינָן לְהַעֲדִיל מִגִּירָה וְלִהְיוֹתֶיהָ
יְיָ וְעַתָּה

אנא התפללו שאכן תורם ספר דברים יצליח שיתקיים רצונו הטהור
להדפיס את כל כרכי "וטהר לבנו" במהדורה חדשה 7 כרכים
שמרן שר התורה רבי חיים קנייבסקי זצ"ל העיד
הספר "מעורר מאוד"

ליראת שמים, למידות טובות, וללימוד תורה

ומרן שר התורה, בקבלתו הספרים שר כמה פעמים בהתלהבות:
"וטהר לבנו בתורתך ודבק לבנו במצוותיך ויחד לבנו לאהבה וליראה את שמך"
נוסח שלא נמצא בסידורי התפילה ובמקורות

יוחנן ריינר 0527120333 106855@gmail.com

ובקשה גדולה לי אליך יהודי יקר

אם ראית טעות כתיב, או מאמר/קטע לא חד וברור, או מאמר שכדאי שלא להכניסו לספר
אנא התקשר 0527120333 או כתוב לי באימייל הנ"ל,
כי רצוני ורצון התורם ושותפי היקרים שיצא ספר מושלם בכליל השלימות בס"ד

וזהר לבנו - סוכות

בסוכות תשבו שבעת ימים

הנה מצאנו דבר מוזר מאוד, שבספר **נחמיה** ח' י"ז כתוב שעם ישראל לא עשו סוכות מימי יהושע בן נון עד שחזרו ובנו את המקדש השני, **ופלא עצום** איך יתכן שכל ימי בית ראשון לא קיימו את מצוות סוכה? **אומנם** בגמרא **ערכין** לב' מפורש שבימי דוד ושלמה עשו סוכות, אלא הכוונה היא שרק בזמנים מסוימים ולא באופן קבוע בנו את הסוכה.

ומבאר הסטייפלר בספרו **ברכת פרץ** שיש דין שלוחי מצווה פטורים מן הסוכה, וכן ההולכים לדבר מצוה כפי שמפורש בגמרא **בסוכה** כ"ז, ולכן בזמן שהייתה עליה לרגל ועסקו בהקרבת הקרבנות הם היו פטורים מן הסוכה, ואכן זו הסיבה שרוב השנים עם ישראל לא בנו סוכות.

ורק בימי יהושע שכל עם ישראל היו מרוכזים במקום אחד ולא היו בגדר הולכים לדבר מצוה ליד המשכן לכן אז בנו כל הקהל סוכות. כנראה מדובר עוד לפני חלוקת הארץ.

ונראה להוסיף מדוע אכן רק הם טרחו והתאמצו במצוות סוכה ואילו הדורות הראשונים שהיו גדולים מהם בהרבה לא החמירו ולא השקיעו??? **וייתכן** שהיא הנותנת, דווקא בגלל שבבית שני הייתה פחות השראת שכינה בעם ישראל ובבית המקדש, לכן באו עם ישראל והשקיעו יותר מהדורות הקודמים בכדי להתאמץ להתקרב יותר לה'.

למלמדנו, שדווקא בדורות החלשים שבזמננו חייבים להתחזק הרבה יותר מהדורות הקודמים שהיו כמלאכים, כי כמה שאנחנו יותר חלשים ויותר קטנים ברוחניות ויותר רגישים לעבירות, עלינו להחמיר הרבה יותר, ולא נוכיח להתיר סייגים שעשו לצניעות ולקדושה בטענה שבדורות הקודמים לא עשו כן, כי האנשים של פעם לא היו זקוקים לזה מגודל גדלותם הרוחנית, לכן לא נזלזל במשמרת שתקנו רבותינו עד לימינו וגם מה שיוסיפו כי זה צורך הדור וזו חובת השעה, כי אנחנו רק יורדים ולא עולים מהדורות הראשונים, ויהי רצון שנזכה ל"השיבנו ה' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם".

המשך

מירושלים והחטאתם שיעבדו לעגלים של עבודה זרה שעשה ירבעם בן נבט? אבל ירבעם היה מלך רק לעשרת השבטים שממילא גלו ואבדו, ואילו על ממלכת יהודה שזה עיקר עם ישראל - שגלו ושבנו מבבל להם ירושלים ובית המקדש היה העיקר, ולמה אצלם לא נשארה התקנה של דוד ושלמה? **ואולי** בזמן דוד ושלמה היו להם שטחים שקנו במיוחד לסוכה, כפי שהיום בזמנינו מקפידים לקנות דירות עם מרפסת סוכה, או שכולם בנו על הגגות.

הסבר נוסף ראיתי **במלבי"ם** שעם ישראל לא בנו סוכות ברשות הרבים מפני הגזל, ולא לכולם היה שטח ברשות היחיד הפרטית לבנות סוכה, מלבד בתקופת יהושע שעדיין לא כבשו את הארץ, לכן לא היה גזל לבנות סוכה ברשות הרבים. **ואולי** בגלל זה במשך הזמן נשכחה מצוות הסוכה בעם ישראל כפי משמעות הפסוקים שם, עד כדי כך שאפילו על הגגות גם למי שהייתה אפשרות גם כן לא עשו.

וחשוב לציין שלמרות שדוד המלך כבש שטחים והרחיב את גבולות ממלכתו עד דמשק, בכל זאת משמע מלשון הגמרא שלא בגלל השפע הם בנו סוכות בתקופת דוד ושלמה, אלא רק בגלל צדקתם של דוד ושלמה בנו סוכות.

אבל כשחזרו מהגלות עשו תנאי בית דין כחוק קבוע, שבארץ ישראל עם ישראל יכולים לבנות סוכה ברחובות רשות הרבים. ואכן עם ישראל בהתלהבות עצומה ובשמחה בנו סוכות בכל מקום פנוי, כמתואר בפסוק בנחמיה: **"ויעשו להם סוכות איש על גגו ובחצרותיהם ובחצרות בית האלוקים וברחוב שער המים וברחוב"**.

דהיינו שמתוך היראת שמים והצדקות המופלגת של דוד ושלמה כלל הציבור הושפע לטובה, לכן כולם התאמצו בכל כוחם לקנות שטח מיוחד לסוכה, ואכן כדברי הגמרא בתקופת מלכים צדיקים אלו כל עם ישראל בנה סוכות, אבל לאחר תקופת דוד ושלמה הפסיקו להשקיע במסירות נפש לקנות שטח לסוכה, וכך המצווה הוזנחה ונשתכחה.

ולכאורה לפי דבריו מה השתנה בימי דוד ושלמה??? ואם נאמר שבזמן דוד ושלמה ניתנה פקודת מלך שמותר לבנות ברשות הרבים, אם כן למה תקנה זו התבלתה ולא נשארה לתמיד? **ודוחק** לפרש שמלכים אחרים שבאו אחריהם בטלו את ההוראה הזו? **ואולי** זה היה חלק מניתוק העם

ללמדנו, שאם המנהיגים הם יראי שמים מופלגים, הם מסוגלים להשפיע על העם שיתעלו עוד יותר וימסרו נפש למען קיום המצוות, וגם אנחנו כהורים שאנחנו מנהיגי הבית, אם נהיה יראי שמים מופלגים וצדיקים באמת גם בחדרי חדרים, אזי נזכה שנשפיע על בנינו ועל הדורות הבאים אחרינו להקפיד מאוד על קיום התורה הקדושה בהידור ובחשק מתוך רצון פנימי אמתי ולא בכפייה או מתוך הרגל.

ובעזרת ה' נתחזק ונציל עצמנו ומשפחתנו מכל מרעין בישין שפוגעים בקלות בנפשות עם ישראל, כי רבים נפלו חלל עד כי כמעט אין בית אשר אין בו נפל רח"ל, ועם תפילות והרבה מחשבה ועצה ודוגמה אישית טובה נצליח בעזרת ה' אמן ואמן.

בסוכות תשבו כי בסכות הושבתי את בני ישראל

ובמשך יומיים הם הביאו תרומות כמו שכתוב **"הביאו נדבה בבוקר בבוקר"** וזה עולה ליג' תשרי, ויום למחר חכמי הלב לקחו את הזהב במניין ומשקל, ורק יום למחרת בט"ו בתשרי התחילו במלאכת המשכן. **ולכן** ענני הכבוד חזרו להקיף את עם ישראל רק בט"ו תשרי, ועל כן חוגגים יום זה לדורות את נס ענני הכבוד – **"למען ידעו דורותיכם"**. **נמצא** לפי דברי הגאון, שלא חוגגים את תחילת הנס של ענני הכבוד שהיה בניסן, אלא דווקא את שובם של ענני הכבוד לאחר העונש, וכל כך למה???

כתב הטור או"ח תרכ"ה שלמרות שיצאנו ממצרים בניסן באביב בכל זאת מצוות סוכה מקיימים בתשרי זמן האסיף. **והגאון מווילנא בקול אליהו מבאר הטעם**, ש**כישוראל חטאו בעגל** הסתלקו ענני הכבוד מישראל ולא חזרו לשכון עליהם רק עד שהתחילו לבנות את המשכן. **והגאון מפרט**, שבי' בתשרי משה ירד עם הלוחות השניות, ויום למחרת ביי"א תשרי משה הקהיל את העם וציווה אותם על מלאכת ותרומת המשכן.

וזהר לבנו - סוכות

מלאים וספוגים באהבה שמקיפה אותנו גם בגלל אהבת הקב"ה לנו על שחזרנו אליו בתשובה ובמעשים טובים, וגם על זה נכתב "למען ידעו דורותיכם".

יש כאן עוד נקודה חשובה, שלא מספיקה התשובה שעשו ביום כיפור, ולא מספיק מה שתרמו למלאכת המשכן, אלא חייבים היו שיתחילו ממש לעבוד על מלאכת המשכן, ורק אז חזרו ענני הכבוד.

ונראה שהקב"ה רצה להבליט לנו, יהודים יקרים לי כבנים ממש, נכון חטאתם, אבל היות וחזרתם בתשובה אני חוזר אליכם באהבה רבה ועזה יותר מאשר בתחילה, והראיה שאתם תחגגו את חג הסוכות לא לפי תחילת הופעתן של ענני הכבוד כאשר הייתם קדושים וטהורים לפני חטא העגל.

אלא אדרבה אתם תחגגו את שובם של העננים לאחר החזרה בתשובה, כי ענני הכבוד של אחר החזרה בתשובה

ללמדנו, שתשובה שלימה בפרט בעוון עבודה זרה שיש בו גם חילול השם איום ונורא, על עוון זה לא מספיק בחרטה ועזיבת החטא, אלא חייבים לתקן בפועל כנגד ולקדש שם שמים, כי רק על ידי קידוש השם במעשים אפשר לתקן חילול ה' רח"ל. ותפילתי שהקב"ה יעזור לי לתקן כל מה שקלקלתי בחיי בחילול ה', ושבוא עולם ברחמי יתן לי את הכוחות ואת הרצון ואת ההתמדה לקדש שם שמים במעשים כל ימי חיי עד ליום מותי – כי זו חובתי "לקדש שם שמים" אמן ואמן.

אברהם אבינו קיים מצוות סוכה – המשך

באהבה עזה כבתחילה ועוד יותר ממה שהיה בתחילה, כי נוספה כאן אהבת הקב"ה לנו כי חזרנו בתשובה במעשים של קידוש ה'.

וזו הברכה הכי גדולה לאברהם אבינו אבי האומה היהודית, שבוא עולם מבשר לו שנותן לנו דרך לחזור בתשובה, ובשובינו אליו הוא מוסיף לנו אהבה על אהבה, זה היה לאברהם אבינו ממש "ברכה בכל", כי זה שימח את אברהם אבינו שמחה גדולה ועצומה יותר מכל מתנה יש בעולם "שאפשר לתקן יותר טוב ממה שקלקלנו". מדהים.

ואולי לפי זה מובן מה שכתוב במדרש, שאברהם אבינו קיים את מצוות סוכה, וההוכחה ממה שכתוב "וה' ברח את אברהם בכל", ומבאר הגאון מווילנא בספר דברי אליהו: ש"בכל" ראשי תיבות תחילת הפסוקים "בסוכות תשבו; כל האזור; למען ידעו דורותיכם".

ולכאורה זה דבר תמוה, וכי מה הקשר בין מצוות סוכה לברכה שה' בירך את אברהם בכל??? אך לפי האמור קודם הדברים נפלאים, שהקב"ה בישר לאברהם אבינו שגם אחרי שיחטאו בני ישראל בחטא העגל הוא ישוב ויקיפם

אז בואו ונשתתף בשמחת אברהם אבינו ונהיה חלק מברכת אברהם אבינו, שבעזרת ה' וברצון עז ועקבי נזכה לתשובה שלימה, ונזכה שבוא עולם יעטוף גם אותנו באהבתו, ונראה ברכה ברוחניות ובגשמיות - "ברכה בכל".

ארבעת המינים – איחוד גם עם הרשע שאין בו לא תורה ולא מצוות

אלא היות ובתפילות של ימים נוראים כל כך התפללנו על אחדות מושלמת, וגם בסוכות זה חג של שמחה גדולה, יחד ההכנה והשמחה הגדולה ממיסה את הקרח ומחברת גם את הבן הרשע שנהנה להשתתף ולהתחבר לעבודת ה' הנעימה והמשמחת, וגם לצדיק אין חשש של קלקול כי זה תיכף לאחר עבודת אלול וימים נוראים, והיראת שמים עדיין בשיא תוקפה.

הדעת זקנים של בעלי התוספות כתבו בשם המדרש רבה פרשת אמור שהקב"ה מתעלה רק כשעם ישראל הוא באגודה אחת, כפי שאמרו בתפילות ימים נוראים, וארבעת המינים זה כידוע מסמל את כל חלקי העם. ונשאלת השאלה למה בפסח מקהים את שיניו של הבן הרשע ואילו כאן מתאחדים יחד??? וגם אולי גם הפעם הבן הרשע יתנגד לאחדות לאבינו שבשמים??

הוכחה נוספת – מארבעת המינים

שלמה המלך. ושלמה המלך עונה שרק על ידי "חכמים" יודעים את כוונת התורה!!!

הנה לנו עוד עניין חשוב במצוות סוכות, שאפילו שהתורה מפרטת את ארבעת המינים די בהרחבה, בכל זאת התורה מסתירה את המילה הברורה בכל א' מהמינים, בכדי שגם את מצוות ארבעת המינים נקיים אך ורק על פי דברי חז"ל – על פי התורה שבעל פה בלבד!!!!

במדרש ויקרא רבה אמר ט"ו על הפסוק במשלי שאמר שלמה "שלשה המה נפלאו ממני, וארבעה לא ידעתיים", ארבעה לא ידעתיים אלו ארבעה מינים שבלולב, שביקש לעמוד עליהם: **פרי עץ הדר** מי יאמר שהוא אתרוג??? **כפת תמרים** מי יאמר??? וכן ענף עץ עבות וכן ערבי נחל, מי פירש להם לישראל על ד' מינים אלה שהן אתרוג, לולב, הדס וערבה. **ועיין** שם במדרש שמרחיב בהרחבה את טענות

חסידים ואנשי מעשה היו מרקדין בפניהם

צריך לקילוסן של אלו, ומצד שני כשראה שרוקדים ביראת שמים אמר שחביב לפני ה' קילוסן של ישראל יותר מקילוסן של מלאכים.

ובערוך לנו הוסיף שאולי מה שרבו גמליאל זרק שמונה אבוקות וזרק אחת ונטל אחת, זה בכדי לרמז על אור שני שמות הקדושים של ד' אותיות הוי' ואדני' שמשובלות זו בזו לחיבתן של ישראל. **ובכלל** אופן מדהים הדבר שנשיא ישראל היה עושה מעשה תעלולים למרות שכוונותיו היו קדושות על פי הסוד וכאמור, בכל זאת היה עליו להתאמן על כך, ואיך לא חשש לביטול תורה. ואולי על ידי ידיעת סודות התורה הטמונים בזה ממילא הצליח לבצע פעלולים אלו בלי אימונים קודם??? ואולי לצורך מצוות שמחת בית

הגמרא סוכה נ"ג על המשנה שחסידים ואנשי מעשה היו רוקדים בשמחת בית השואבה, מביאה **תניא**: אמרו עליו על רבן שמעון בן גמליאל כשהיה שמח שמחת בית השואבה היה נוטל שמנה אבוקות של אור, וזורק אחת ונוטל אחת ואין נוגעות זו בזו. וכשהוא משתחוה נועץ שני גודליו בארץ ושוחה, ונושק את הרצפה וזוקף, ואין כל בריה יכולה לעשות כן.

ובחיזושי הריטב"א שם מוסיף שלפיכך כל התעלולים נעשו רק על ידי גדולים וחסידים, בכדי שלא יראה כקלות ראש וכשמחת בחורים, וכפי שכתוב **בירושלמי** שהלל אמר לרוקדים בהוללות וקלות ראש שלאפס נחשבו התשבחות לפני ה' אם אינם נעשים ביראה ובאימה, כי הקב"ה אינו

וזהר לבנו - סוכות

שראו את גדולי ישראל יוצאים מגדרם לשמוח ולשמח בקדושה כדוד המלך שהיה רוקד בהתלהבות לפני ארון ברית ה', ומיכל שלעגה לו נענשה על כך, כי דוד ענה לה ששווה לו להתבזות לפני בורא עולם וזה כבודו של המלך דוד שנכנע ומתבזה למלכו של עולם, כך גם גדולי ישראל בשמחת בית השואבה, השפילו כבודם לכבוד בורא עולם.

ובזכות שגדולי ישראל השפילו את כבודם למען כבוד השם לשמח בקדושה ובלי הוללות בשמחת בית השואבה לכן זכו שבשמחת בית השואבה ירד שפע של רוח הקודש לכל המשתתפים בשמחת בית השואבה!!!!

אז בואו ונשמח בחג הסוכות בקדושה וטהרה, ונתקדש ונעשה תקנות לקדושה כפי שעשו תקנות גדולות לצניעות אפילו בבית המקדש בשיא שמחה של מצווה שחלילה לא יהיו פרצות, כל שכן עלינו החובה לתקן תקנות גדולות ולסגור פרצות, ונזכה לשפע קדושה ורוח הקודש. הלוואי!!!!

חזון אחרית הימים בהפטרות יום א' דסוכות

הרבה. האם ייתכן שזה פצצת אטום??? שגם חמה מנרתיקה ייתכן שזה אטום, כי כידוע השמש היא אנרגיה אטומית עצומה, שבשניה אחת פולטת השמש אנרגיה ששווה ליותר מ-6 טריליארדים של פצצות בעוצמה של הפצצה האטומית (שזכתה לכינוי "ילד קטן" והוטלה על הירושמה). **בכל אופן זכור נזכור**, ש"הנסתרת לה" אלקינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת", שאנחנו חייבים להתמקד רק בחובות שלנו **להתחזק בכל מצב** ובכל מחיר, ולא להיות ממחשבי קיצין שנשברים כל פעם מחדש שתאריך שהיה נראה להם חלף ועבר, אלא נזכור ששום דבר טוב לא בורח מאתנו, אנחנו נשקיע ובטוח נזכה לקבל את כל הטוב בקרוב.

בזמננו שאין שעיר המשתלח מה חסר לנו??? – בעצם יש את סוכות!!!

מלפני המלך, כך עם ישראל כשיוצאים עם 4 המינים בשמחה זה מוכיח שהם ניצחו בדין.

ומצד שני במדרש רבה שם, כתב שלפעמים רק עבודת יום כיפור יחד עם מצוות הסוכות מכפרים. ולכאורה לפי האמור זה מתורץ, וגם היו שנים שהזהורית האדומה בבית המקדש לא הפכה ללבן, ואם כן זו סיבה להיות בעצב ולא בשמחה, ואיך דורשת התורה שבכל אופן נשמח בסוכות??

אלא נראה שאכן לפעמים חייבים שבכדי שעבודת יום כיפור תכפר צריכים גם את ההשלמה של עבודת השמחה, ועבודת יום כיפור יחד עם ההשלמה של שמחת סוכות, בוודאי יש ניצחון לעם ישראל בכל מצב, וממילא המדרשים אינם סותרים זה את זה. **וזה** מתרץ גם את השאלה איך התורה מעמיסה כל כך הרבה חגים ומצוות בחודש אחד – חודש תשרי, והרי אין עושים מצוות חבילות חבילות??? **והתשובה** שאדרבה דווקא מיד אחרי יום כיפור יש את סוכות ושמחת תורה בכדי שנוכל מהווידוי בפה להגיע ל"ועשה טוב" ובשמחה.

וכולי תפילה שבורא עולם יהיה בעזרנו שנזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו הן תשובה בפה והן תשובה בעשיה. וכשנתחרט, מיד נעשה מעשים בפועל לסגור את השערים והפתחים שהביאו אותנו לידי חטא, כך שבאמת נזכה לחיות בקדושה אמתית לנצח אנו ובנו זרע זרענו עד סוף הדורות אמן ואמן.

וגם, ננצל את ימי הסוכות לשמחה של מצווה עם כל המשפחה, וככה גם נכפר על כל מה שציערנו את בני המשפחה בעבר!!!

מצוות עליה לרגל

פסח מדוע אז לפי רעיונו יש גם עליה לרגל??? וכי כפחות מחודשיים אחרי חלוקת תעודות שוב מחלקים תעודות??

אלא יתכן שבחג השבועות אנחנו כביכול מקבלים ציון על ספירת העומר באיזה קדושה הצלחנו לספור ולהתעלות בימי ספירת העומר כהכנה למתן תורה!!!!

ואם כן יש להתקדם ברעיון זה עוד, כי הנה פסח בא אחרי חג פורים שהיה בו עניין ראשי שמהותו שמחה, ובסוכות

השואבה גדולי ישראל התאמנו בכדי שתהיה שמחת בית השואבה מתוך קדושה בלבד!!!

אבל חשבתי שהרי כתוב ברש"י שכל הכבשים שהקריבו עם ישראל בסוכות הגיעו לסך 98 כבשים, וכתב רש"י שזה כנגד 98 קללות שבתורה, וכאמור קודם בשם האבני נזר שהשמחה בסוכות זה בכדי לתקן את "תחת אשר לא עבדת את ה' אלוהיך בשמחה" שעל כן הגיעו כל הקללות.

ובדרך אפשר ממש ואולי, המחזה הנדיר לראות את גדולי ישראל ממש עושים תעלולים מדהימים, זה בא כנגד הקללה הגדולה "והיית משוגע ממראה עיניך", שבכך

ובהפטרות חזון אחרית הימים שאומרים בהפטרות חג הסוכות, זכריה י"ד "וזאת תהיה המגפה אשר יגף ה' את כל העמים אשר צבאו על ירושלם המק בשרו והוא עמד על רגליו". **וחשבתי** איזה סוג מוות ישנו בעולם שהבן אדם נמק ומתאדה ומת עוד לפני שנופל, ובעצם אין מה שיפול? אולי זה כדברי הגמרא והרחבת האור החיים שהנקם יהיה בהוצאת חמה מנרתיקה, שמעוצמת החום האדם יתאדה עוד לפני שיספיק ליפול.

והנה רש"י על הפסוק "כי קרוב יום אידם" כתב: כשארצה להביא עליהם יום איד קרוב ומזומן לפני להביא ע"י שלוחים

יתכן, ששעיר המשתלח היו עליו כל החטאים, וכשנשלח השעיר לעזאזל ממילא השטן היה כביכול נהנה מהשעיר וממילא לא נשאר זכר מהעבירות. אבל כשאין שעיר, אז נכון שהעבירות ירדו מעם ישראל אבל עדיין הם קיימים בעולם, ואולי זה עלול להיות סכנה לעם ישראל למרות שעם ישראל התנקה מהעבירות ביום כיפור.

כי יתכן וכאמור קודם, שאם יהודי יחזור לחטוא, ממילא יתכן שהיות והעבירות נמצאים עדיין בעולם הם ישובו אליו חזרה חלילה, אבל מצד שני יש בזה גם תועלת כי מיד אחרי יום כיפור יש את חג הסוכות ואז חוזרים בתשובה מתוך שמחה ואהבת בורא עולם, וכידוע תשובה מתוך אהבה ושמחה הופכת את הפשעים למצוות, ואם כן יש עדיין תועלת בכך שהעבירות נשארו בעולם.

וזה מתרץ לי את השאלה המפורסמת על המדרש רבה בפרשת אמור, שהביא משל לשני בני אדם שנכנסו לדון לפני המלך ולא היו יודעים הבריות מי נצח, אלא מי שהוא יוצא במקל לבן או תפוח בידו אז יודעין שהוא יצא זכאי

ראיתי ביאור נפלא מהאדמו"ר רבי שאול ממודז'ץ זצ"ל שמבאר את מצוות עליה לרגל 3 פעמים בשנה, שזה כמו תעודה שמחלקים לתלמידים 3 פעמים בשנה.

וארחיב בדבריו, שאכן פעם בחצי שנה זה מתאים, באביב ובסתיו כמקובל, וזה גם הגיוני פעם בחצי שנה לסכם מצב ציונים והתנהגות, אבל בחג השבועות שזה זמן קצר לאחר

וזהר לבנו - סוכות

הוא על המצב ההפוך איך אנחנו מתעלים בשמחה שבאה אחרי ימים נוראים.

זה להיפך חג שמהותו שמחה והוא בא אחרי ימים של יראה ופחד מאימת הדין.

כ בשני הדרכים אמור יהודי להתעלות, כי הרבה דרכים להתעלות, וכדאי להתחדש בעבודת השם, כך מוצאים טעם טוב ומחודש בעבודת השם.

ואם כן בפסח המבחן שלנו איך התעלינו במעלות התורה והיראה, שקודם הייתה לנו שמחה של פורים ואחרי זה חג של אמונה ואצילות כבני מלכים, ואילו בסוכות המבחן

וגם אנחנו נחפש לחדש בעבודת ה' כי השגרה גורמת לעייפות הרוח, ולשעמום ולנפילה חלילה, ונלמד מחגי התורה עד כמה חידוש וגיוון יש בהם, וגם נלמד שלפעמים צריך בו זמנית הרבה סוגי חידושים וגיוונים כמו שיש בחג הסוכות.

ולקחתם לכם ביום הראשון – ראשון לחשבון עוונות

במדרש תנחומא פרשת אמור כתוב: וכי ראשון הוא הלא ט"ו הוא??? אלא כיון שבא יום הכיפורים וכל ישראל מתענים הקב"ה סולח לכל עוונותיהם, מיום הכיפורים עד החג כל ישראל לא חוטאים כי **עסוקים במצוות**, מכאן ואילך חשבון!!! לפיכך אמר **ביום הראשון "ראשון לחשבון עוונות"**.

להבדיל, כמו שיש כאלו שאחרי מאמץ לימודי ממושך הם מרגישים שהם חייבים להשתחרר ולפעמים המשמעות היא גם להגיע לסוג של התפרקות שגורם לעבור עבירות ולפול הרבה יותר מההתעלות הרוחנית שקדמה לה.

וגם ראינו שהתורה שכתבה פעמים "**והגותם**" בחג הסוכות, וגם התורה מדגישה "**והיית שמח**", אבל בכל זאת התורה הוסיפה את המילה "**אך שמח**" ואך כידוע בש"ס זה **בא למעט**, והכוונה שבא למעט קצת בשמחה, דהיינו שנזכור שלא נגיע מתוך השמחה לשחרור ולפורקן המביא לידי עבירות, אלא להגיע לידי קדושה ושמחת תורה!!!

ונשאלת השאלה, אם לפני סוכות לא חוטאים כי עסוקים לבנות סוכות ולקנות 4 המינים, אז למה בימי חג הסוכות זה ראשון לחשבון עוונות הרי גם בסוכות אנחנו עסוקים בקיום מצוות 4 המינים והתפילות הארוכות יותר, ומצוות סוכה שעלינו לעשות בה כל צרכינו, אז למה אכן חג הסוכות זה הזמן להתחלת העוונות חלילה!!!

ונראה לתרץ שדווקא בגלל ההכנות הגדולות למצוות סוכה הן מבחינה רוחנית והן מבחינה גופנית, וגם לאחר העבודה הגדולה של ימי אלול וימים נוראים, ועם התפרצות השמחה והסיפוק שיש בסוכות, שם יש מקום גדול גם ליצר הרע לגרום לנו לזיחות הדעת ולחטוא.

ולקחתם לכם – 4 המינים

עליהם מבפנים כביכול, דהיינו מתוך מה שהוא מכיר את חטאי העולם מקרוב ויכול להבין לנפש החוטאים ולתמוך ולתקנם, ולכן אפילו שלא בזמן מצווה הוא מחובר אליהם.

אלא שגם הוא, היות והוא חזר בתשובה חייב שיהיה ניכר לעיני כל שהוא מרום מעם ורמתו הרוחנית היא הרבה מעל לעם, שלא יחשבו שהוא שווה להם בדרגה. ואפילו הוא חייב מלבד האגד שהוא מחובר להדסים וערבות, הוא חייב טבעת לאוגדו גם בנפרד, כך ברור לכולם שהוא גם עם העמך אבל גם מיוחד לטובה הרבה יותר מהם. **והיות** והוא מאחד ומקרב את שאר חלקי העם, יש לו מעלה יותר מהאתרוג הצדיק המושלם, ולכן נטילת הלולב ביד ימין החשוב, ואילו האתרוג בשמאל, וכן הברכה על המצווה היא על נטילת לולב ולא על נטילת אתרוג.

אתרוג מסמל צדיק גמור, ולכן חידשתי לפני שנתיים שצדיק גמור עליו להתחבר אך ורק לצורך קיום מצוות עם עמי-הארץ והרשעים שאין בהם כלום ביהדות שזה מסמל הערבה, אבל שלא בשעת קיום המצווה הם מנותקים, וגם בשעת קיום המצווה הם אדוקים אבל לא קשורים באגד אחד כמו הלולב וההדסים והערבות, ואפילו הם לא ביד אחת, אלא האתרוג בשמאל והלולב עם ההדסים והערבות בצד ימין.

כי הצדיק הגמור חייב להיות מנותק משאר העם, כי הוא אתרוג כפשוטו וכמשמעותו, ושמחתי כי ראיתי שכך כתב **החפץ חיים בשם הגאון מווילנא** וב"ה שכוונתי לדבריהם. **אמנם** הלולב מסמל בעל תשובה ולכן הוא מחובר וקשור לשאר העם, כי הוא יצא וגדל מהם, והוא יכול להשפיע

ללמדנו עד כמה חשוב להתחזק ולחזק יהודים, וגם אם כשלת בעבר הפוך זאת למעלה ולא לחיסרון, כי ברגע שבכוח הכרתך את החטא תשתמש בידיעתך זו לחזק יהודים הרי שהפכת את הרע לטוב, וזה תיקון מושלם לרע והפיכתו לזכות, כמו בתשובה מאהבה, אז קדימה, בוא נעזוב את השטויות ואת החטאים, ונסגור כל פתח קטן של צל של עבירה, ובעזרת ה' נצליח לחזור סוף סוף בתשובה שלימה, ולחסות תחת כנפי השכינה אמן ואמן.

נוי סוכה זכר למה ???

לילדים באופן מושלם גם במדבר, ולא רק נעלים חדשות, אלא גם בחן ובצבע שישעשע את הילדים, וכמו ששמעתי מהמדרשים על הממתקים שהיו לילדים בקריעת ים סוף. **כי** כך דרכו של בורא עולם גם במזון שאנחנו אוכלים "הזן את העולם בטובו בחן בחסד וברחמים", שהאוכל חוץ מהטעם השונה בכל מאכל, הוא גם לא בצבע וצורה אחידה לכל המאכלים, אלא "בחן", כל מאכל צבע שונה צורה שונה בכדי שיהיה מגרה ונעים יותר לאכילה.

רק יש להתבונן מה קרה לילדים שגדלו??? האם הנעלים גדלו איתם??? ראה במדרש, דברים על פסוק ח' ד', האם בגדלותם היו להם נעלים צבעוניות??? או שהתחלף להם הצבע??? ונראה, שכמו שבוגר לא הסתובב עם בגדי תינוקות שגדלו

כתבתי בפרשת תרומה שבזמן שישראל היו במדבר היה להם תחש טהור למשכן, ותחש טמא לנעלים, והמכנה המשותף לשניהם שהעור היה צבעוני ויפיפה.

ומפליא מדוע היו צריכים עורות לנעלים, הרי כתוב מפורש **דברים כ"ט ד'** שהנעלים לא התבלו במשך כל ה 40 שנה, אלא גדלו עימם ונשארו שלמים, וכן כל הבגדים שלהם היו שלמים נקיים ומגוהצים בנס. **ואם** כן מדוע היה צורך בעורות למנעלים במדבר??? וגם מדוע עורות צבעוניים, וכי לבשו נעליים צבעוניות???

ונראה, שהנעלים היו לצורך הילדים שנולדו במדבר, ולילדים מתאים נעלים צבעוניים, ובורא עולם רצה לדאוג

וזהר לבנו - סוכות

בנוי סוכה צבעוני שגם ירתק וימשוך את עיני הילדים שישמחו בצבעים כפי שהילדים במדבר שמחו.

וכפי שיתכן שבניסוך המים גם יש בו זכר לבארה של מרים, והכאת הערבות אולי זכר להכאת שהכה משה במטה לעשות ניסים ופלאות ויל"ע, עכ"פ בלי ספק יש במנהג זה סודות עצומים ותיקונים נפלאים.

ללמדנו, עד כמה אהבת הבורא אלינו עזה, שדואג לנו בכל פרט ומטיב לנו בחן בחסד וברחמים, הן במזונות והן בכל צרכינו בחיים.

ולכן נכיר בטובתו הרבה ונחזיר לו אהבה, שגם אנחנו נשתדל לתת צבע וטעם חדש בתורה ובמצוות שלנו שלא כל יום ידמה לקודמו, שכפי שהוא דואג לשמח אותנו גם אנחנו נדאג לשמח אותו בהתחדשות הרוחניות שלנו, שבעצם זה לטובתנו ולהנאתנו כי כך אנחנו מרגישים חיות וסיפוק והתלהבות בעבודת הקודש.

** בסוכות לקנות תכשיט לאשה

ולכן מתאים ביותר לקנות תכשיטים ובושם לקראת חג הסוכות, כי בסוכות אנחנו מכינים סוכה זכר לענני הכבוד, ולכן זה יותר מתאים מכל החגים לקנייה מתנה לאשה, ואולי נוי סוכה גם בא להזכיר את תכשיטי הנשים.

בגמרא יומא ע"ה כתוב א"ר שמואל בר נחמני א"ר יונתן מדבר שירד להם בבקר בבקר מלמד שירדו להם לישראל על ידי העננים אבנים טובות ומרגליות יחד עם המן, וקודם **בגמרא כתוב שיחד עם המן ירדו לישראל תכשיטי נשים.**

בסוכות תשבו זכר ליציאת מצרים

הסירו את עדיים מעליהם גם מי שלא חטא בעצמו, ואולי כך גם כולם יצאו מהעננים בכדי להיות בצערם של החוטאים, לכן טען הגאון שנחשב שהעננים הסתלקו.

ואכן החתם סופר מחדש שבסוכות שהיה לאחר הכפרה של יום כיפור על חטא העגל ובתחילת בניית המשכן התחדש שענני הכבוד הקיפו את כל עם ישראל בלי יוצא מהכלל, שאז לא היה אחד שנפלט מהענן!!!!

ולכן חוגגים את סוכות בט"ו בתשרי ולא בניסן ביציאת מצרים, כי כפי שכתב רש"י בפרשת מחיית עמלק סוף כי תצא שעמלק טימא בדרך בצאתם ממצרים את כל הנחשלים שהענן פלט אותם, הרי לנו שבתחילת יציאתם ממצרים עוד לפני חטא העגל ומתן תורה כבר היו כאלו שענן פלט אותם.

ואולי זה מה שהתכוון הגאון שהעננים שפלטו את רוב עם ישראל חזרו והקיפו את כל עם ישראל בחזרה ובאופן מושלם בט"ו תשרי בדיוק כשהתחילו לבנות את המשכן, ולפי זה ממילא לא מחייב שיש מחלוקת בין הגאון לחתם סופר ויל"ע.

והיות ובסוכות התאחדו כולם לחסות בצל ענני הכבוד באחדות מושלמת מתוך תשובה ותיקון החטא בקום ועשה בבניית המשכן, זה משפיע עד לימינו אוירה של אחדות "סוכת שלומך" סוכת רחמים וחיים ושלום, ולכן זה הזמן גם לאחדות של ארבעת המינים יחד שבטי ישראל כאיש אחד בלב אחד!! **וכשיש** אחדות ושלמות בעם לעשות רצון אבינו שבשמים ולהתחזק ולהתקרב לבורא עולם, אין יותר שמחה מזו!!!

איך כולם בלי יוצא מהכלל חסו בצל ענני הכבוד???

אבל בזמן שהמון מעם ישראל נפלטו מהעננים ואולי כאמור קודם שאולי רוב עם ישראל, כל מי שבשבתו היו אנשים שחטאו נפלטו מהענן, וחזרו כולם בתשובה שלימה כל חודש אלול ונמחל להם ביום כיפור.

כך שהייתה התעוררות עצומה בכל עם ישראל לתשובה, וכך כשכולם חוזרים בתשובה זה משפיע על כולם בלי יוצא מהכלל, וכך לא נשאר יהודי אחד בלי תשובה!!!

אתו (שלא מתקבל על הדעת שתינוק שהיה לו בגד עם ציור של דובי, גדל הבגד, וגם ציור הדובי הפך לדובי גדול)!!!

אלא כפי שהיה נס והבגד גדל עם הילד כך גם השתנה צבעו וסגנונו למלבוש של בוגר, ולכן כנראה גם צבע הנעליים השתנה, שכשם שבורא עולם דאג לתינוקות הוא גם דאג למבוגרים. **ואולי** זכר לנעלים הצבעוניים שהיו לילדים בזמן שהיו בני ישראל במדבר לכן בסוכה יש עניין לקשטה

קודם הבאנו את דעת הגאון מוילנא שטען שענני הכבוד הסתלקו בחטא העגל וחזרו רק בזמן חג הסוכות – ט"ו תשרי, כאשר עם ישראל התחילו לבנות את המשכן.

בכל זאת יש חולקים עליו "חתם סופר" ועוד, ומביאים את הפסוק **בנחמיה ט'** שכתוב שם "אף כי עשו להם עגל מסכה וכו' ואתה ברחמיך הרבים לא עזבתם במדבר את עמוד הענן לא סר מעליהם", ומפורש שלא נסתלק עמוד הענן בחטא העגל. וכן הקשו מהמדרש במדבר"ר כ' י"ט "אפילו באותה שעה שאמרו אלה אלהיך ישראל" לא אז מחיבתן לזה להן ענני כבוד ולא פסקו.

וכמובן אפשר לתרץ את שיטת הגאון, שכוונת הפסוק והמדרש שמרוב אהבת ה' אותנו העננים חזרו וזה הכוונה שלא הפסיקו למרות החטא, כי במידת הדין אולי הם לא היו אמורים לחזור אחרי החטא, אבל זה לא פשטות לשון הפסוק וכל שכן לשון המדרש.

והנה כתוב בתוספתא סוטה פרק י"א שענני הכבוד נתנו לעם ישראל בזכות אהרן הכהן. ולכאורה אם הם היו מסתלקים היה מוכח לעיני כל שאהרן חטא בעגל, לכן נראה בדרך אפשר שענני הכבוד לא נסתלקו מעם ישראל לגמרי, אלא הם הקיפו את כל שבט לוי שלא חטאו, ואולי גם את הנשים שלא חטאו, ואילו כל מי שחטא אפילו במשהו בחטא העגל נפלט מהענן.

והיות והרבה מעם ישראל חטאו ורק שבט לוי כולו היה מושלם, יתכן שהענן פלט את רוב עם ישראל, כשם שכולם

הנה בהיגיון פשוט ענני הכבוד גרמו לחזרה בתשובה עצומה, ואיך ולמה?? **התשובה פשוטה היא**, כי מי שלא חזר בתשובה נפלט החוצה מהענן, והיה לו גם בושות אימות כי כולם ידעו שהוא בעל עבירות, וגם היה לו צער גופני נורא מחוץ לענני הכבוד, חום וקור, סכנות וכדומה. **אמנם** למרות כל זאת היצר עדיין חזק מאוד, שהרי למרות כל הכתוב היו יהודים בקצה המחנה וכמו שפירש רש"י - מחוץ לענן שנפלטו מהענן, אוי כמה קשה היצר!!!! שלמרות הכל יש יהודים הנופלים ברשתו!!

לכן נקבל על עצמנו להיות קדושים כל ימי חג הסוכות, זה אפשרי. ביחד נתגבר ונצליח אמן ואמן, מי מקבל על עצמו???

וזהר לבנו - סוכות

70 פרי החג

להם דמות זו עוזרת לי לנצח בכל המלחמות, ואולי בזה טמונה התשובה לכל השאלות.

שלא כל הגויים מצליחים בזכות הקרבנות, כי אכן הרבה אומות סבלו ונהרגו ונשמדו בתקופת בית המקדש במלחמות יוון ואשור, אלא כל רגע שהם לא סובלים ייסורים בגלל החטאים שלהם וכל הצלחה וגשם וכל הגשמיים שיש לגויים זה בא מכוח הקרבנות, וכן **אלכסנדר מוקדון** שהצליח לכבוש את העולם, הצלחתו הייתה בזכות הקרבנות, לכן ראה את שמעון הצדיק הכהן שהגן עליו בזכות הקרבנות, ובכוחו הצליח במלחמות!!!

וכך גם נברך את כל הגויים שיצליחו להרוג אחד את השני, כל אומה ביומה תצליח ותהרוג את האומה האחרת כמו שרואים אנו היום בסוריה, ואני מאחל להם שם הצלחה מרובה ולאורך ימים עד 120 שנה ויותר, ואכן ככה מתקיים גם מה שכתב רש"י שהגויים מתמעטים כפרי החג.

ייהי רצון שנזכה לבניין בית המקדש בקרוב, ונזכה לראות במפלת הגויים שתהיה להם מפלה גדולה חזקה וניצחת שלא יוכלו להשתקם ממנה, ואילו אנחנו נקום ונתעלה ונצליח הצלחה גדולה ותמידית למען שמו באהבה, אמן.

אושפיזין ביום רביעי של סוכות של מי???

ונראה לתרץ, שהכל תלוי בהזמנה שאומרים בכניסה לסוכה **"עולו אושפיזין"** כפי הנוסח שמופיע, ולפי ההזמנה כך הם באים, ואם כן האושפיזין לא באים אוטומטית אלא רק על ידי הזמנה כי **"הזמנה מילתא"**, וכידוע בשם הרב **חיד"א** שיש להכין כסא לאושפיזין כמו בברית, שאם לא מכינים ומתכוונים לבואם אינם מגיעים.

ולכן חשוב להגיד את ההזמנה ולכוון במה שאומרים, וכמובן להתנהג בסוכה בהתאם לאורחים רמי המעלה שבאו לסוכה, וגם עלינו לזכור שביום זה קרבנות המיוחדים היו כמניין הוי"ה: 10 פרים 2 אילים ו 14 כבשים, (מלבד השעיר והתמידים הכתובים בנפרד), אז ביום כזה נשתדל להיות דבוקים בה' בקדושה ובטהרה מתוך לימוד התורה ושמחה של מצוות ואמן.

* ופרוס עלינו סוכת שלומיך

כל השנה מבקשים שה' יפרוס עלינו סוכה, ועכשיו אנחנו מחזירים לה' סכות שאנחנו פורסים, וכשם שאנחנו מהדרים לפרוס סוכה מהודרת, וגם מתאמצים שבסוכה שלנו תהיה אוירה טובה של שלום ואהבה לכל המשפחה, כך מידה כנגד מידה הקב"ה במשך כל השנה ישפיע עלינו שנה של סוכת רחמים חיים ושלוש.

אז נקפיד מאוד על הידור סוכה ועל סבלנות לכולם, והרבה אהבה שנראה רק את המעלות ולא את החסרונות של השני, וכך נזכה לשנה מלאה באהבה חיים טובים ושלוש.

מי כעמך ישראל

כי עם ישראל שמחים בבורא עולם כי עם ישראל מאמינים שהעיקר זה הרוחניות והנשמה, כי עם ישראל בטוחים שהתקבלו תפילתם בימי התשובה, והשמחה אמיתית היא אושר ואור בעיניים, שאפילו שאדם ברחוב ולא בבית וחסר לו נוחות כמו בבית, בכל זאת הוא שמח ועליו באמת, כי מי כעמך ישראל עם קדוש וטהור צדיקים בני צדיקים זכאים בני זכאים חג שמח יחד נשמח ונתקדש בצילא דמהמנותא.

מי כעמך ישראל, דרך העולם שאדם שנאלץ להוציא הון מכספו חריגה משמעותית מההוצאות השוטפות הוא בלחץ ובחרדה מהמצב בבנק, והנה לאחר ימי התשובה והכפרות וכספי הצדקה והעליות היקרות והבגדים לחג וקניית 4 מינים והוצאות הסוכה והוצאות כל סעודות החגים הצפופים, הנה בחג הסוכות עם ישראל מלא בשמחה משתפכת מעומק הלב, **וכל כך כיצד??**

14 כבשים בקרבנות סוכות – כנגד ישראל

ולכן על היהודים מקריבים 14 כבשים שתמיד יהיה יותר מהגויים, ואצל הגויים פוחת והולך אבל היהודים זה יציב תמיד 14 כבשים כל ימי החג, עוד התבוננתי כי הנה העשרונים של המנחות לפרים שכנגד הגויים היו 210 עשרונים יותר ב 140 מכל העשרונים שהביאו על כבשי היהודים שהם רק 70 עשרונים, בכל זאת הקרבנות שלנו

בכל חג מקריבים 7 כבשים, והנה בסוכות מקריבים כל יום 14 כבשים, וחשבתי להסביר זאת בכדי שלא יהיה יום אחד שקורבנות על הגויים יהיו יותר מהיהודים, דהיינו שהפרים הקריבו בעבור אומות העולם ביום הראשון 13 בשני 12 בשלישי 11 כך שביום השביעי הקריבו 7 פרים.

וזהר לבנו - סוכות

וגם בניסוך היין שפר זה כפול מכבש חצי היין מול רבע היין לכבש, וברגע שמידה טובה כפולה ממילא נחשב שיש לנו יותר נסכים מנסכי הגויים, וכמו כן ניסוך המים שעשו בסוכות צמצם את הפער בנסכים לטובת היהודים מעל הגויים.

ובלי הקורבנות שלנו על הגויים אין קיום לגויים, אבל בכל זאת במהותם הם פוחת והולך, ואנחנו עם ישראל נתרבה עד אין מספר, ויתרבו המצוות והזכויות של עם ישראל לנצח, כי **דין נצח** בכדברי המדרש על סוכות, ואנחנו קיימים לנצח נצחים.

סוכת עראי

ולנצל כל רגע לעבודת הבורא מתוך שמחה, וככה אין צער בלב בסיום החיים, כי אדם מרגיש היה שווה הסוכה, והיה שווה החיים בעולם הזה, כי אדם מרגיש סיפוק שעשה טוב בחייו ופעל טוב בחייו והעיקר שנהנה מקרבת בורא עולם בחייו, ככה יש לחיות וככה אתה נהנה גם בעולם הזה וגם בעולם הבא.

ואכן כך מסתיים ספר קהלת, "**סוף דבר את אלוקים ירא ואת מצוותיו שמר כי זה כל האדם**", דהיינו, במקום להיכנס לדיכאון בגלל החיים החולפים ביעף, אדרבא ננצל ימים חולפים להתגבר על היצר הרע ולחטוף מצוות, כי זה תכלית האדם. **ואדם** שחי ככה יש לו שמחה אמיתית, ככתוב ואני קרבת אלוקית לי טוב.

בברכת חג סוכות שמח, מלא בחיזוק וקבלות מעשיות טובות, וחג שמח שמחת תורה שמח, ותתחברו לתורה חזק

איחוד ד' מינים – איחוד עם ישראל, אבל!!!

טעם ולא ריח - לא תורה ולא מצוות, לכן חובה שההדסים שיש בהם ריח טוב שיהיו מעל הערבה!!!

כי גם באחדות של עם ישראל, הטובים חייבים להיות מעל הפשוטים, וכל אחד להכיר את מקומו, ולא נעשה אחדות בריסוק יחודו של הטוב והמצטיין, אלא אדרבא נתאחד אבל בדירוג המעמדות כראוי, וזה אחדות אמיתית על פי התורה, **ואומנם בצד ימין של הלולב יהיו הערבות לכבדם**.

ביחד, אבל לכל אחד יש בו מיוחדות, - עם ישראל מאוחד - אבל יש 12 שבטים - ואיש על מחנהו ואיש על דגלו.

ללמדנו, שכל יהודי חייב להיות מחובר לקבוצה ולהתאחד עם אחרים, אבל שזה לא יבוא על חשבון המיוחדות שלו, כי אתה מיוחד ביותר!!! ועליך לנצל את כל כישוריך ואת כל יכולתך להתעלות ולהצליח!!! בהצלחה אמן ואמן!!!

ושמחת בחגך – כולם חייבים בשמחה!!!

שעני פטור משמחת החג, אלא כולם צריכים לשמוח. **אז** תחשוב כאילו ה' פטר את בניך מעול מצוות בימים הללו שבאו להתפרק מעול הישיבה, וממילא אין לך סיבה להיות עצוב, ורק תשמח, ותשמח שזכית להיות בן תורה וירא שמים, ותשמח שאתה מראה דוגמה חיובית לבניך.

ובעזרת ה' בכוח שמחתך יושפע רצון טוב לילדיך לקיים מצוות כראוי גם בחופשות בין הזמנים, גם בגלל שירצו לשמר את האווירה הטובה, וגם בגלל שהם לא פיתחו שנהא לתפילות, כי השכלת עשות ולא רבת איתם על כך.

ובעזרת ה' עוד תראה אותם מתפללים כראוי ובכוונה מתוך הלב, ומתוך רצונם האמיתי שהתעורר, נכון, זה לא בא ביום אחד זה תהליך ארוך, אבל זה הרבה יותר משתלם והרבה יותר מצליח ממריבות ועצבות ודיכאון.

ובפרט בדורנו שקל מאוד לילדים ליפול בחוץ ה' ירחם, חשוב מאוד מאוד לשמר על אווירה נעימה מאוד וחמה ואוהבת בבית וחלילה לא אוירה של לחץ ושנאה ופגיעות

תמיד 14 מנצחים הם את הנסכים, למרות שבעשרונים לגויים היה הרבה יותר עשרונים לטובתם הגויים.

כי הנה יש 98 קללות, וכנגד הקללות עם ישראל הקריב את כבשי החג **כפי שכתב רש"י בפרשת פנחס**, 14 כבשים כפול 7 ימים עולה 98, והרי **מידה טובה כפולה ממידה רעה**, ואם כן **לכל כבש יש כוח כפול** דהיינו 196, ואז יוצא שבכוח הקורבנות יש לעם ישראל **יותר מהגויים ב 126**, וכן בעשרונים יהיה כוח **כפול 140 עשרונים** א"כ ההפרש יהיה רק 70, כי להם 210.

כשישבת בסוכה התבוננתי קצת, שבעצם הסוכה זה רק ל 7 ימים בלבד, ומשקיעים להקימה ולקשטה, ובסוף השבוע צביטה בלב - זה נגמר, וכבר חולפת מחשבה שככה הם חיינו זמניים חולפים מהר וכבר מקפלים ציוד ו....

אבל מרתקת המציאות שבשבוע זה למרות הכל אנחנו שמחים מאוד ורוקדים בשמחות בית השואבה, וזה מדהים כי היינו אמורים להיות במחשבות נוגות על משמעות חיינו שחולפים ביעף, ולמרות שאנחנו מחוץ לבית וחיים בדירת ארעי יש לנו שמחה עצומה ושמחה של מצווה ודבקות בה'.

וכל כך למה? **כי** גם בחיינו הקצרים עלינו לעבוד את בורא עולם בשמחה של מצווה ובדבקות בבורא עולם,

נכון הדבר שבסוכות עושים איחוד בין 4 חלקי העם, כאשר האתרוג הוא המושלם ביותר ואילו הערבה היא הגרועה ביותר שאין בה טעם וריח. **אבל** בחג כשלמדתי ראיתי דבר מבהיל בהלכה!! שכתוב **בכף החיים סימן תרנ"א** בשם **האריז"ל** שיהיה **לא יהיו גבוהים מההדסים**, כי זה **סכנת נפשות ממש!!!** אלא עליו להקפיד מאוד שההדסים יהיו גבוהות יותר מהערבות כמופיע להלכה **ברמ"א**.

ואפשר להבין את משמעות הדבר בפשטות, שהיות והערבה היא כנגד הריקנים שבעם ישראל שאין בהם לא

אדם דכאוני שאל אותי, איך מצווה עלי התורה לשמוח?? והשואל הינו אדם רציני וירא שמים אבל דיכאוני לפי דבריו. **שאלתי** אותו מה מדכא אותך בחיים הרי אתה ירא שמים מאמין בבורא עולם??

והוא עונה לי: יש לי 8 בנים גדולים אבל רק שלושה מהם מקפידים בימים הללו על תפילות במניין, השאר עושים טובה ומתפללים בבית בקצרה כביכול לצאת ידי חובה, ולמרות שדיברתי איתם יפה ולא בכעס זה לא עזר. **הבנים** טוענים לי אנחנו גדולים ואנחנו דואגים לעצמנו, ולריב איתם אני לא רוצה, כי ברחוב יותר גרוע, לפחות הם בני ישיבה ובישיבה הם לומדים כל היום ומתפללים כראוי, אבל כואב לי וצר לי מאוד שעכשיו בחופשת החגים הם כביכול פורקים עול במצח נחושה בלי בושה.

אמרת לו, אשריך שעיצבונך על דברי תורה ולא על דברי חול וכסף, והיות והצער שלך הוא לשם שמים נטו, דע לך שרצון הבורא שעכשיו תשמח למרות הכל, כי לא כתוב

וזהר לבנו - סוכות

קבל את כל ילדיך באהבה, ותגרום לכולם לשמוח בחג, וב"ה תראה נחת יהודית מכולם אמן.

ומריבות ההורסות ולא בונות, וגם אם יפעל כרצונך הוא יפתח שנאה וימתין לרגע שיוכל לבעוט, **לכן ושמחת בחגך**,

ניסוך המים – ששון ושמחה

אלא דווקא בניסוך המים שם הצדוקים חלקו על חכמים שצריך להסד לא על המזבח, ולכן חז"ל עשו ליצנות מהצדוקים, כי לפעמים כח לנצח את הרע מגיע דווקא מתוך ליצנות, כפי שאמרו כל ליצנות אסורה חוץ מליצנות על עבודה זרה. **ואדרבא** גם אנחנו נצאל לנצח את היצר בכוח הליצנות והבוז ליצר ולתאוה כי הרבה פעמים דווקא זה מה שמצליח.

דווקא בקשר לניסוך המים שהיה בסוכות על גבי המזבח מספרת הגמרא **סוכות מח'** סיפור מצחיק, על **ששון ושמחה** שהיו מינים וצדוקים ואיך עשו צחוק אחד מהשני משיבוש הפסוקים בהקשר לניסוך המים, והתפלאתי מאוד וכי מה העניין בסיפור זה? **וכי** הגמ' מביאה בדיחות והתלוצצות של צדוקים שפגעו אחד בשני? הרי התלמוד הוא לימוד רציני ביותר ומה עניין סיפור היתולי זה בגמרא??

הושענא רבה – יום חיבוט ערבות

ולכן יש עניין תמיד להתחבר לצדיקים וכך נזכה בזכותם, כפי שחשוב להקפיד על תפילה במניין כי אז התפילה מתקבלת אגב תפילת הציבור גם אם תפילתך בפני עצמה אינה ראויה להתקבל.

הסבר נוסף, שאכן היות והערבה והמשולים לה זה יהודים שאין להם מצוות בכלל, אבל היות בשבוע שלם הם היו קשורים לצדיקים לכן בסוף הם גם חשובים וצדיקים, ואחרי שהם חזרו בתשובה מתוך באהבה שקורבו אותם הצדיקים, ממילא המשיח יבוא.

ואכן ביום זה ניגמר כוח הגוים - הקורבנות 70 הפרים, ולכן בסוף דופקים את הערבות והורסים אותם, כי יותר לא יהיה בעם ישראל יהודים רשעים בלי מצוות, כי גם הם חזרו בתשובה, ומיד משיח מגיע, ואכן כתוב שאליהו הנביא מחזיר את היהודים בתשובה לפני בא המשיח

ביום הושענא רבה מסיימים עם הלולב ואתרוג, ועוברים להתמקד אך ורק בערבות, ומוזר מאוד שכביכול המילה האחרונה בפרידה מהארבעת המינים והערבות היא בפירוק הערבה מעליה על ידי מכות? **ומוזר** הדבר שבתחילה נהגנו בכבוד רב בערבות שנענעו בה למרות שהיא לבד, כמו שנענעו את כל 4ה המינים יחד.

ואולי יש בזה מסר עצום לערבה שבהתחלה שרק פרשנו מנטילת 4ה מינים שזה סימן לאחדות ישראל, מיד נוטלים ומנענעים בערבות לבד כמו 4 המינים, אבל בסוף הערבה לבד אין לה כוח וכביכול אין לה זכות ולכן היא לוקה.

ומקובל שזה סגולה לשמור את הערבות החבוטות, ואולי כי זה להזכיר לנו, שאם חלילה נהיה בתחתית כמו ערבה אנחנו בסכנה, ואילו אם נהיה קשורים ומחוברים וקרובים 4ה המינים אזי יש לנו חשיבות.

הרחמן הוא יקים לנו את סוכת דוד הנופלת

ופלא שהנביא בתחילה נתן רשות לדוד המלך לבנות את בית המקדש, ורק אחרי זה נודע לנביא שהקב"ה אוסר זאת, וכי איך מתאים לנביא לטעות בכך?? **וראיתי** הסבר במפרשים שמשווים זאת למה ששמואל חשב וטעה שאליאב בן ישי הוא הנבחר מאת ה' להיות מלך על ישראל, וטעה כי לא מתוך נבואה בא אלא מתוך סברתו ומראה עיניו, וגם כאן נתן הנביא לא אישר לדוד מתוך נבואה אלא מתוך סברה טובה.

אומנם דוד הצטער כי ביקש וכבר קיבל אישור מנביא, והקב"ה ראה את צערו והקב"ה אומר לנביא להגיד לדוד שהוא הראשון לאחר מאות שנים שאכפת לו שמשכן ה' עשוי מאוהל ומשכן, ורק לדוד היה אכפת שבית ה' יהיה מארזים קבועים כבית, ולכן הקב"ה מבטיח לו: **וְעָשִׂיתִי לְךָ שֵׁם גָּדוֹל מִשֵּׁם הַגְּדוֹלִים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ. וְיִתְנֶן שְׁמִי שֶׁהָיָה הַהִבְטָחָה, שֶׁה' מֵיִיחָס אֶת בְּתִי הַמִּקְדָּשׁ לְדָוִד הַמֶּלֶךְ שֶׁהָיָה הָרָאשׁוֹן שֶׁאֲכַפֶּת לוֹ שֶׁאֵין בֵּית מִקְדָּשׁ כְּבֵית אֵלָּא כְּסוּכָה וְאוֹהֶל זְמָנִי וְנִיד, וְאוֹלִי לֹכֵן מְכוֹנִים בְּתִי הַמִּקְדָּשׁ "סוּכָה דָּוִד", לְרַמֵּז עַל כֵּךְ שְׁדוּד רָצָה שֶׁלֹּא יִהְיֶה מִשְׁכָּן ה' כְּסוּכָה אֵלָּא בְּבֵית קָבֹעַ, וּבִזְכוּת דָּוִד ה' מְקִים אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי וְהַנְּחָחִי וְכִפִּי שִׁיּוּכָח לְקַמֵּן.**

וב"ה התחדש עוד כי הנה כתוב **בדה"א** פרק כא' (יח) ומלאך ה' אמר אל גד לאמר לדוד כי יעלה דויד להקים מזבח לה' בגרן ארנן היבסי, ויבן שם דויד מזבח לה' ויעל עלות ושלמים ויקרא אל ה' ויענהו באש מן השמים על מזבח העלה: ומשכן ה' אשר עשה משה במדבר ומזבח העולה בעת ההיא בבמה בגבעון: ולא יכל דויד ללכת לפניו לדרש אלקים כי נבעת מפני חרב מלאך ה': ופרק כב' (א) ויאמר דויד זה הוא בית ה' האלקים וזה מזבח לעלה לישראל:

ובגמרא זבחים כד' כתוב שדוד קידש את כל מקום המקדש, וכתב המלבי"ם ע"פ חז"ל שבהתחלה דוד קנה רק

המקור לתפילה זו נכתב בנביא עמוס ט' יא' **"ביום ההוא אקים את סוכת דויד הנפלת וגדרתי את פריציה ויהרסתיו אקים ובניתיה כימי עולם"**, ובתרגום יונתן מפרש זאת על **מלכות בית דוד**, אומנם ברש"י הביא פירוש ראשון **"סוכת דוד"**, והביא גם **יש אומרים** שהכוונה **למלכות דוד**.

ובפשטות הכוונה לפי רש"י שאנחנו מתפללים שהקב"ה יקים את בית המקדש, אומנם צריך עיון, למה מזכירים את בתי המקדש שחרבו על שמו של דוד המלך?? וגם מדוע הם מכונים **"סוכת"** דוד? **וכמו** כן קשה למה כתוב **"הנופלת"** ולא כתוב שנפלה?

ואולי בגלל שדוד המלך מסר נפשו ואת כל רכושו לבניין בית המקדש, לכן הם נקראים על שמו, וכמו כן היות והם חרבו פעמים לכן הם מכונים **"סוכה"**, לעומת בית המקדש השלישי שהיה קיים לנצח, וכמו כן היות ובית המקדש נחרב פעמיים לכן כתוב **"הנופלת"**, אומנם קשה שאם כן יש כפילות על אותו עניין שבית המקדש חרב פעמים, גם בכינויו **"סוכה"** וגם בלשון **"נופלת"**, ולכאורה זה מיותר?

על כן נראה לתרץ כי הנה מצאנו דבר פלא בנביא שמואל ב' ז' וגם בדה"א י' (א) **ויהי כי ישב המלך בביתו וה' הניח לו מסיב מכל איביו: (ב) ויאמר המלך אל נתן הנביא ראה נא אנכי יושב בבית ארזים וארון האלקים ישב בתוך היריעה: (ג) ויאמר נתן אל המלך כל אשר בלבבך לך עשה כי ה' עמך."**

ובלילה ה' נגלה לנתן ואומר לו שדוד לא מתאים לבנות את בית המקדש כי הרג ושפך דמים במלחמות ה', אבל בכל זאת זה לא מתאים לבית המקדש שמהותו שלום, ולכן רק בנו שלמה הוא יבנה את הבית.

וזהר לבנו - סוכות

והיית והיה שם מזבח רק שדוד המלך היה עליו לחדשו ולשקמו, לכן זה לא דומה לבניין בית המקדש שנאסר עליו בגלל ששפך דמים, משא"כ לחדש מזבח שהיה קיים כמה פעמים קודם במקום זה פחות נחשב לבנייה ולכן הותר לדוד לבנות מזבח למרות ששפך דמים.

והנה דוד המלך מאז שירדה אש על המזבח, קבע שאסור להקריב יותר קורבנות במשכן שילה ששם היה המזבח שבנה משה רבינו, אלא כל הקורבנות יקריבו מעתה אך ורק במזבח שבנה דוד בהר הבית, וכאמור כי ראה ששרתה שכינה על המזבח בכך שירדה אש מהשמים, ולכן קבע כבר מעכשיו וקידש את כל שטח בית המקדש למרות שעדיין הבניין לא היה קיים.

ואם כן יתכן שסוכת דוד הכוונה למזבח שבנה דוד ששימש כבית המקדש גם בלי הבניין, ודומה זה לסוכה שהיא **דירת עראי**, וכאן היה **מצב ארעי שהקריבו במזבח בלי מחיצות וכלי בניין בית המקדש**, ומתאים הלשון **סוכת דוד הנופלת**, כי המזבח הזה **נפל רבות פעמים לטובה** ובכוונה וברצון ה', בכדי **שלא ישתמשו במזבח זה של אבות העולם לעבודה זרה**.

ובנה הקב"ה נתן לדוד המלך כביכול את זכות היוצרים על בית המקדש, שנקרא על שמו, כי הוא בנה את היסודות והכין את כל התשתית הרוחנית והגשמית בכסף וזהב כמתואר בנביא, והמזבח שחידש ובנה זה היה אבן הפינה והחלת קדושת בית המקדש לעולמי עולמים, כי גם כאשר חרב המזבח בכל זאת אין זה כפי שחרב בימי האבות, אלא קדושה שקידש דוד חלה על כל השטח סביב ולעולמי עד.

וממילא התקיים האישור שנתן הנביא לדוד בהתחלה שהוא יבנה את בית המקדש, נכון לא לגמרי קיבל דוד את רצונו, כי הוא באמת לא בנה בניין בעצים ובאבנים מלבד המזבח שבנה, אבל **דוד כן בנה קצת – מזבח ומתוך זה הוא בנה בנין רוחנית נצחי**, כי הוא **קידש את המקום לעולם**.

והפעם את המוסר השכל קיבלתי מידידי הרה"ג שמעון מוזס שליט"א, שטען שמהות סוכה היא "סוכת שלום – סוכת שלומך", וזה מתאים כהמשך לחידוש שכתבתי שהמזבח - מזבח שמהותו שלום בנה דוד וזה נחשב כסוכה לעומת בניין בית המקדש, והוסיף שחובה עלינו לזכור הזהרת המשנה ברורה שחש ושלום לא לדבר לשון הרע בסוכה, שהיא סוכת שלום ולא סוכת רוע ומחלוקת ח"ו. **וכ"כ** טען החברותא שלי הרה"ג אלדר נתנזון שנלמד מזה שלפעמים הרס וחורבן ונפילה, זה לטובה משמים, ולפעמים הביזיון משמש כהגנה הטובה ביותר, כמו שמקום המקדש שימש כגורן – מחסן עצים בכדי למנוע מהגויים לבנות עליו מזבח לעבודה זרה, ובעזרת ה' בקרוב תעלה למעלה אמן.

עונש הגויים בסוכות בעתיד לבוא – סוף הכבוד לבוא

והנה רש"י מסביר בפסוק (יח): ואם משפחת מצרים לא תעלה - והם אין צריכים לגשמים שנילוס עולה ומשקה אותם. ולא עליהם - תהיה הגשם שלהם, כלומר: לא ישקה אותם נילוס, וכן **תרגום יונתן** לא עליהן יסק נילוס. תהיה **המגפה - של רעב**. אשר יגוף ה' - זאת תהיה עונש מצרים ועונש כל העכו"ם כמו שאמר לא עליהם יהיה הגשם:

ולמה המפרשים לא הסברו שמצרים ימותו במגפה, אלא הסברו שיהיה מגפה של רעב מחוסר מים מהנילוס?? **ובפשטות** התשובה כפי שכתבתי קודם, שהמוות בלע לנצח, שגם אצל הגויים לא ימותו לפני גיל 100.

ובכל זאת קשה, אם אכן הגויים שנשארו הם חסידי אומות העולם, הם יתכן שגם שכאין יצר הרע בכל זאת הם לא יעשו רצון ה' ולא יעלו לבית המקדש בחג הסוכות???

ויתכן לתרץ שכידוע למרות שאין יצר הרע עדיין כל צדיק נכוון מחופתו של חברו – ב"ב עה', דהיינו שהקנאה והכבוד לכאורה התקיימו בימות המשיח, כי עדיין יהיה עניין של כבוד וקנאה, ולכן יהיה מאוד קשה לגויים אפילו גויים צדיקים וחסידי אומות לבוא בסוכות לבית המקדש.

את מקום המזבח 50 שקלים ולאחר שראה שירד אש מהשמים על המזבח מזה הבין שזה מקום בית המקדש ואז קנה את כל שטח בית המקדש ב600 שקלים, ובפשטות אז קידש את כל שטח בית המקדש כפי שהגמרא אומרת ולפי התהליך המפורט במשנה **בשמועות יד' בשני קורבנות תודה** וכו' כפי שכתב רש"י, ואילו לתוס' בשיירי מנחה.

והנה פלא עצום איך מצד א' ה' אוסר על דוד לבנות בית המקדש כי שפך דמים, ומצד שני הקב"ה מצווה אותו לבנות מזבח בשטח בית המקדש כאשר המזבח עצמו הוא הסמל המרכזי בבית המקדש לשלום, שאסור להניף עליו חרב וברזל, וכפי שכתב רש"י: **שהמזבח נברא להאריך ימיו של אדם** והברזל נברא לקצר ימיו של אדם אין זה בדין שיונף המקצר על המאריך, ועוד **שהמזבח מטיל שלום בין ישראל לאביהם שבשמים** לפיכך לא יבא עליו כורת ומחבל.

ויש הוספה במכילתא: לא תבנה אתהן גזית - אבן חתוכה בברזל, **במזבח אין אתה בונה, אבל אתה בונה גזית בהיכל ובקדש הקדשים**. שהיה מקום לטעון, ומה אם מזבח הקל אסור לבנות בגזית, ההיכל וקדש הקדשים החמורים כל שכן שלא יהיו בונים בו באבני גזית. תלמוד לומר לא תבנה אתהן גזית, בו אי אתה בונה גזית אבל אתה בונה גזית בהיכל ובקדש הקדשים, וכפי שכתבנו כי **המזבח הוא הסמל המרכזי לשלום בבית המקדש**, ואיך יתכן שדווקא את המזבח דוד המלך בנה בציווי ה' למרות ששפך דמים לרוב של אויבי ישראל?

והתשובה לכך, שדוד בנה וחדש את המזבח שהיה קודם במקום, והוא **מזבחו של אדם הראשון ושל נח ושל אברהם ויצחק בעקידת יצחק, והאבנים ששם יעקב סביבו** כשישן וחלם על המלאכים, אומנם מזבח קדום זה כל פעם נפל ונהרס, בכדי שהגויים לא יקריבו בו לעבודה זרה, ולכן מקום זה שימש כמחסן של עצים - גורן למלך היבوسی – ארונה, שכן לא ישתמשו בהר זה לעבודה זרה.

בנביא זכריה פרק יד' כתוב: (טז) והיה כל הנותר מכל הגוים הבאים על ירושלים ועלו מדי שנה בשנה להשתחות למלך ה' צבאות ולחג את חג הסוכות: והיה אשר לא יעלה מאת משפחות הארץ אל ירושלים להשתחות למלך ה' צבאות ולא עליהם יהיה הגשם: ואם משפחת מצרים לא תעלה ולא באה ולא עליהם תהיה המגפה אשר יגף ה' את הגוים אשר לא יעלו לחג את חג הסוכות: זאת תהיה חטאת מצרים וחטאת כל הגוים אשר לא יעלו לחג את חג הסוכות:

ונשים לב מדובר אחרי שה' הרג את רוב הגויים ונשארים קצת גויים מכל עם חוץ מעמלק ואדום, שנשארו רק הגויים צדיקים, ובכל אופן עדיין יש מצב שהם לא יבוא לבית המקדש בסוכות כפי רצון ה', ועונש שהם יקבלו זה לא מוות, כי בפשטות מדובר אחרי שנבלע המוות לנצח, **ונכון** שכתוב בגמרא **סנהדרין צא' שרק רק ליהודים לא יהיה יותר מוות**, אבל **לגויים** יהיה מוות שהם ימותו בגיל 100 שנים, בכל זאת נראה שלא יהיה יותר מוות גם לגויים לפני הזמן, וגם הקב"ה ישחט את היצר הרע, וממילא לא יותר חטאים בעולם, כמו שכתוב יתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם, ולכן העונש שהגויים הנשארים יקבלו זה חוסר בגשם, וצמא ורעב.

וזהר לבנו - סוכות

אבל ה' לא מוותר להם, אלא דורש מהם להתגבר את הקנאה ועל הכבוד שלהם, ומחייב אותם לבוא, כי ה' **רוצה לתת כבוד לעם ישראל** כפי שאומרים בתפילת ר"ה **"ויעשו כולם"** – גם הגויים הנשארים, **"אגדה אחת לעשות רצונך בלבב שלם"**. ובכן **תן כבוד ה' לעמך**. תהלה ליראיד. ותקוה טובה לדורשיך. ופתחון פה למיחלים לך. שמחה לארצך וששון לעירך. וצמיחת קרן לדוד עבדך. ועריכת נר לבן ישי משיחך. במהרה בימינו: ובכן צדיקים יראו וישמחו וישרים יעלו. **וחסידים ברנה יגילו ועולתה תקפץ פיה**.

כ ה' הבטיח לתת כבוד לעם ישראל, דווקא מכל הגויים שכל השנים ראו את עם ישראל בשיפולתו, ולכן עכשיו הם ראו את כבוד אמיתי ונצחי של עם ישראל עם ה'.

סיום סוכות - מסקנות - ומטען להמשך השנה

זה מזכיר לי רב בכיתה שתלמיד התנהג מאוד רע בשיעור, והרב החליט לתת לו עונש הזמנת הורים ליום המחרת, ואותו תלמיד מיד התחיל להצטיין ולשפר את התנהגותו עד סוף היום, והרב החליט לוותר לעת עתה להזמין את האבא כי התלמיד הבין והתחיל לתקן ממש.

וגם אם הרב בכל זאת מזמין את ההורים בכדי שפעם אחרת גם לא התחילו רע בשיעור, בכל זאת הדיבור עם ההורים יהיה שונה לגמרי, כי אז בוודאי הרב יגיד להורים גם את הסוף הטוב ואת התיקון, וכך הרושם יהיה פחות רע על התלמיד בפני הוריו, והאמת **כדאי להתקשר לטובה כל יום להורי תלמיד אחר, כי זה הופך את האווירה לטובה מאוד מאוד, וזה בדוק ומנוסה**.

קדימה קבלו עליכם צדיקים וידידים את המטען של המצוות של כל חג סוכות, וקבלו עליכם דרך חדשה אמיתית לכל השנה כולה, אמן ואמן, כך תקבלו פיתקא טובה אמן ואמן.

**ולקחתם לכם ביום הראשון – ראשון לחשבון עוונות

נתחיל רק בחג סוכות. **וכביכול** הקב"ה אומר לנו תחליטו שעד סוכות אין מה לדבר על חטאים, זה לא בא בכלל בחשבון, נקודה!! לא חוטאים!!!

ואת החשבון לעשות עבירות תחליט רק בסוכות, וכמובן ביום טוב של סוכות לא נחטא כי קדושת יום טוב וקדושת הסוכה 41 מינים תגרום לנו קדושה שהחשבון יישאר ריק, ושמחת סוכות תציל אותנו בהמשך ימי חול המועד שלא נחטא למרות שאז המכשירים הטכנולוגיים המותרים בשימוש מחמת איסור מלאכת שבת ויום טוב.

וכל כך למה? כי בסיום שיא של קדושה היצר מתעורר ברעבתנות להפיל כל א', לכן עלינו להתאמץ להתגבר ולהאמין **בעוצמת יום כיפור שממשיך לפחות עד סוכות** בלי ויתורים ונפילות חס ושלום, רק חזק ואמץ!!

מדוע חוגגים את חג סוכות בתשרי ולא בניסן?? – חשיבות התמדה בתורה בסוכה

וצווה מצוה זו בתשרי ולא בניסן שהוא זמן יציאת מצרים, משום דבימות החמה אינו ניכר המצווה כי כן דרך לישוב בסוכות מפני החום, משא"כ בתשרי שכבר הגיעו ימות הגשמים, ואז ניכר שהוא למצווה.

ובדקתי מתי הייתה מלחמת סיחון ועוג, וברוך ה' מצאתי **במדרש תנחומא חוקת** מהו **"ויפנו ויעלו"** – להילחם בעוג? הרי הם התקדמו מסיחון לכיוון ארץ ישראל ובכיוון זה היה עוג ולא היה להם צורך לפנות? **מתוך רבי יוחנן** (במדרש רבה הגירסה יש אומרים) **שמלחמות סיחון עשו באלול, ועשו את חגי תשרי, ואחרי חגי תשרי עשו מלחמת עוג,**

כי דווקא במצוות סוכה הקב"ה הפיל אותם, והוכיח אותם שלא מגיע להם עולם הבא כמו היהודים, וכפי שהגמרא ע"ז ג' אומרת שהגויים טוענים לה' תן גם לנו מצוות וקיים אותם, וה' נתן להם מצווה קלה – סוכה, ומיד כל אחד [ואחד] נוטל והולך ועושה סוכה בראש גגו, והקב"ה מקדיר עליהם חמה בתקופת תמוז וכל אחד ואחד מבעט בסוכתו, ואז הקב"ה צחק עליהם בכישלון שלהם שנאמר **"יושב בשמים ישחק"**, ואמר רבי יצחק אין צחוק לפני הקדוש ברוך הוא אלא אותו היום בלבד.

ולכן סוכה ועוד מול שמחת היהודים המושלמת בסוכה בבית המקדש זה ממש קשה לגויים לראות ולקנאות כי זה הרבה יותר מנכוה מחופתו של חברו, כי זה מסמל את כל ההפסק העצום שלהם, ואת הצחוק העצום שצחוק עליהם הקב"ה בפעם היחידית בעולם!!!

גם אחרי יום כיפור שיש חתימה עלינו, בכל זאת הקב"ה נותן לנו עוד מצב לתקן על ידי עשיית מצוות רבות, סוכה שהיא מצוה בכל רגע ורגע במשך 7 ימים, ואחדות עם ישראל על ידי מצוות 4 מינים, ומצות שמחה בכל ימי סוכות, ומצוה לשמח את האשה כי הבית כולו עליה, וגם תפילות ארוכות יותר, וקריאת התורה כל יום ויום, ככה אנחנו באים לפני בצוה הדין לפני הקב"ה עם שק מלא מצוות שעשנו מתוך שמחה של מצווה, וכן אומרים **"דין נוצח"** כפי שכתוב במדרש.

ואז בורא עולם אומר לא על אדם כזה גזרתי את הדין הרע, כי עכשיו יש כאן אדם חדש, ולכן יש לתת דין טוב לאדם חדש זה המלא במצוות ונמצא במצב של דרך טובה לעתיד.

במדרש תנחומא פרשת אמור כתוב: וכי ראשון הוא הלא ט"ו הוא?? אלא כיון שבא יום הכיפורים וכל ישראל מתענים הקב"ה סולח לכל עוונותיהם, מיום הכיפורים עד החג כל ישראל לא חוטאים כי **עסוקים במצוות**, מכאן ואילך חשבון!!! **לפיכך אמר ביום הראשון "ראשון לחשבון עוונות"**. **ביום כיפור** חשבתי לבאר העניין, שהרי בשבת או ביום טוב קשה לחטוא כי אנחנו בעולם הרוחני, ואילו בימי חול קל יותר לחטוא בפרט בימינו שבימי חול שיש את המכשירים הטכנולוגיים שקיים בהם סכנה רוחנית.

והקב"ה אומר יהודים יקרים בבקשה ממכם התאפקו ועל תיפלו מיד אחרי קדושת יום כיפור, לפחות שקדושת יום כיפור תשפיע עד חג סוכות, ובפרט שיש לנו ימים עשייה של הכשר סוכה וקניית 4 מינים, וזה אמור לעזור לנו להיות עסוקים בדבר מצווה וזה אמור גם להרגיע את היצר הרע, וכך נגיד ליצר את החשבון החדש לעבירות

בעת לומדי עם תלמידי המצויינים והעילויים בכיתה ז' **תורת אמת ב"ב** בספר חיי אדם כלל קמו' שדייק מכך שכתוב **"בסכת תשבו ז' ימים, למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את ב"י וגו' מארץ מצרים"**. שבהתחלה כתוב **"סכת" חסר**, וכאן **"סוכות"** הושבתי כתיב מלא, וסיבת השינוי היא אלא ללמדנו שהיו 2 סוגי סוכות שישבו, א. סוכות של **ענני כבוד** שהיה להם בצאתם ממצרים, ב. **סוכות ממש** – שעשו מעצים בשעה שעם ישראל נלחמו וצרו על העיירות במלחמות סיחון ועוג.

וטהר לבנו - סוכות

אמר רשע אין רס, "אבד חשבון" אבד חשבוננו של עולם, "עד דיבון" אמר הקב"ה המותן עד שיבא דין "יושבים עד נפח" עד שתבוא אש שאינה צריכה ניפוח – אש הגיהנום, "עד מידבא" עד שתדאיק נשמתן, ובהמשך דורשת הגמרא שמי שמבטל תורה נשרף באש הגיהנום.

ומצאנו בספר יהושע פרק טו' (טז) "ויאמר כלב אשר יכה את קרית ספר ולכדה ונתתי לו את עכסה בתי לאשה: (יז) וילכדה עתניאל בן קנז אחי כלב", ובגמרא תמורה טז' כתוב: תנא 1700 קל וחומר וגזירות שוות ודקדוקי סופרים נשתכחו בימי אבלו של משה, אמר רבי אבהו אעפ"כ החזיר עתניאל בן קנז מתוך פלפולו שנאמר "וילכדה עתניאל בן קנז אחי כלב".

ומוכח שעיקר כיבוש הארץ היה ע"י התחזקות בהתמדה והתעמקות בלימוד התורה כפי שעתיאל לכד את קרית ספר בכוח הפלפול שהצליח להחזיר את 1700 קל וחומר וג"ש וכו' שנשתכחו באבלו של משה.

ואולי כך בדיוק היה מלחמת סיחון בחודש אלול, שאכן לנצח את סיחון היה צורך בעבודת "אלול" – חיזוק עצום בסוכות שעשו במצור אפילו מחוץ סוכת ענני הכבוד, ובסוכות למדו תורה בהתמדה, ואז ה' ניצח להם את סיחון בלי שידעו ויעשו מלחמה, ואכן מה שמצאנו שיאיר בן מנשה כבש כתוב מפורש שהיה צדיק גדול ששקול 366 צדיקים - רוב הסנהדרין, ובפשטות ניצח בכוח התורה בהתמדה עצומה ועומק הפלפול כפי שניצח עתניאל בן קנז.

ולא פלא שעל סוכות שעשו ישראל לצורך התמדה עצומה שיצאו מבית סוכת קבע שהם ענני הכבוד, לסוכות בלי הגנת ענני הכבוד אלא תקיפת האויב והכנעתו מכוח התמדת התורה וכיבוש היצר, זה סיבה מושלמת לקיים מצוות סוכה בזמן שנוכחו לראות תוצאת התמדתם בסוכות אלו, ולכן בחודש תשרי חוגגים את חג הסוכות לזכר הסוכות שצרו בהם את סיחון בחודש אלול.

ועד כדי כך השפיע התמדתם והתעלותן הרוחנית בחודש אלול, שה' אומר למשה שעוג כבר נמסר בידי ישראל עוד בראש השנה, וכל זה מחמת עבודת האלול של עם ישראל, ובעזרת ה' אכתוב בעלון שמחת תורה מדוע היה על משה לקפוץ קפיצה אדירה ביותר ולהכות את עוג בקרסולו, ולא היה נס מוחלט בהכאת עוג, ובקצרה – כי עוצמת חיזוק עם ישראל בתורה גרם שאפילו בדרך הטבע ניצח משה את עוג.

ואולי בגלל שדוד אמר שירה על מלחמת סיחון ועוג שהיה בכוח עבודת אלול וחגי תשרי כפי הכתוב במדרש לכן אומרים לדוד כל אלול וחגי תשרי, שיש בו כל 4 חגים מרומו במזמור זה על מלחמה וכוח התמדת התורה.

עץ הדעת – אתרוג, סיבת אכילת האדם

הראשון אכל מזה, כי רצה לאכול מיצירה מושלמת שאין בה פגם מחמת שינויי מצויי בורא עולם, ולכן הסכים לאוכלו כשהוא מר ואפילו בלי תיקון, ועוד אמר "אכלתי ואוכל" שהייתי מוסיף לאכול עוד ע"פ המדרש,

וייתכן שסבר שבאכילה יצירה מושלמת האדם מתעלה לדרגה גבוהה יותר ומתקרב בזה יותר לבורא עולם, ולכן גם כתוב "ומעץ הדעת לא תאכל" וחז"ל אמרו "ומפרי העץ" ובהמשך אמרו "טוב העץ למאכל", וכתוב "ותקח מפריו" ובעונש כתוב "המן העץ", מכל זה משמע שאכן היה זה עץ שעצו ופריו שווים בטעמים לאכילה.

אומנם, האדם יכול היה להשיג רצון טהור זה ומטרה נפלאה זו בלי להתנגש בצווי הבורא שלא לאכול מעץ הדעת, אם אכן היה אוכל מעץ הפלפלים, שאז לא היה

ככתוב שאחרי החגים "ופנית בבקר והלכת לאהליך" דברים טז' אם כן כאן שכתוב "ויפנו" הכוונה לאחר החגים.

ובש"ך על התורה חוקת כא' לג' כתב שכוונת המדרש לומר שהמצוות של חודש תשרי הגינו עליהם, שהיה מלך גדול, כמו שאמר במדרש תנחומא דברים ד' קשין היו סיחון ועוג יותר מפרעה וחיילותיו, וכשם שאמרו שירה על מפלת פרעה וחיילותיו כך היו ראויים לומר שירה על מפלתו של עוג, אלא שבא דוד ואמר עליהם שירה, שנאמר תהלים קל"ו, י' "למכה מצרים ואחר כך אמר למכה מלכים גדולים כי לעולם חסדו".

ועם כל זה נתיירא משה, אמר לו ה' אל תירא כי בידך נתתי אותו, אותו שתי פעמים, לו ולשרו, מיום ראש השנה הוא מסור בידך, לזה אמר נתתי, ולא אמר אתן:

והנה לכאורה אין הכוונה שבזכות מצוות סוכה שקיימו בימי הרגל לכן זכו למצוות סוכה, כי אי אפשר לעשות מהמסובב סיבה, וכפי שכתב המנחת חינוך מצוה רפד' אות טו', אלא טעם מצוות סוכה הוא בגלל הסוכות שעשו כל חודש אלול שצרו על סיחון וכפי שכתב החיי אדם.

אך עדיין פלא זה בעיני, וכי מה עניין לחגוג סוכות לזכר הסוכות שעשו בימי המצור על סיחון?? ומה עניין המצור?? וכי לא ניצחו את סיחון ועמו ביום אחד?? ומדוע לא שבו לענני הכבוד בלילות ששם היו מוגנים ביותר?? האם להרעיבם ולהחלישם בחוסר אוכל עד שימותו, כי לא נכנעו בפני עם ישראל והאם כך המיתו את סיחון ועמו ברעב מתמשך ובלי קרב עד מבלי השאיר להם שריד?

ואולי כך כבשו את סיחון, הנה מצאנו בנביא שופטים פרק ג' "רק למען דעת דרות בני ישראל ללמדם מלחמה רק אשר לפנים לא ידעום", וכדברי המלבי"ם: הדורות הקודמים לא ידעו מלחמה - כי הכנענים גורשו מפניהם ע"י ה' בנס, שגרמו במעשיהם אשר לא טובים, כמ"ש אלקים באזנינו שמענו וכו' פועל פעלת בימיהם וכו', כי לא בחרבם ירשו ארץ וכו'.

ואכן על מלחמת סיחון כתוב בפסוקים "על כן יאמרו המושלים בואו חשבון", ויש בזה מוסר עצום מאוד בגמרא בבא בתרא ע"א, א"ר שמואל בר נחמן א"ר יוחנן: "המושלים" אלו המושלים ביצרם, "בואו חשבון" בואו ונחשב חשבוננו של עולם הפסד מצוה כנגד שכרה ושכר עבירה כנגד הפסדה, "תבנה ותכונן" אם אתה עושה כן תבנה בעולם הזה ותכונן לעולם הבא, "עיר סיחון" אם משים אדם עצמו כעיר זה שמהלך אחר סיחה נאה מה כתוב אחרינו "כי אש יצאה מחשבון וגו'" תצא אש ממחשבין ותאכל את שאינן מחשבין, "ולהבה מקרית סיחון" מקרית צדיקים שנקראו סיחין, "אכלה ער מואב" זה המהלך אחר יצרו כעיר זה שמהלך אחר סיחה נאה, "בעלי במות ארנון" אלו גסי הרוח, שאמר מר כל אדם שיש בו גסות הרוח נופל בגיהנם, "וניירם"

הגמרא בסוכה לה' אומרת שבכל האילנות הארץ שינתה מצווי ה' שציווה שיהיה טעם העץ כטעם הפרי, חוץ מאתרוג ופלפל שבאילנות אלו לא שינתה ואכן טעם העץ כטעם הפרי.

ובטעם ההבדל כתב הבאר שבע שהחזקוני מסביר שהאדמה שינתה שלא יהיה טעם העץ כטעם הפרי כי כך האנשים בקלות יאכלו גם את העצים ולא יהיו יותר עצים שיגדלו פירות, אבל אתרוגים שהם מרים מטבעם וצריך לבשלם עם הרבה סוכר וכן פלפלים בגלל חריפותם שצריך לעדנו ולערבבו עם מוצרים אחרים ממילא אנשים לא יאכלו את העץ כי האכילה לא באה בקלות, ולכן בהם הארץ לא שינתה מצווי הבורא.

ולפי זה התחדש ב"ה, שיתכן לדעת ר' אבא דעכו המובא במדרש רבה שעץ הדעת זה אתרוג, א"כ אולי הסיבה אדם

וזהר לבנו - סוכות

נאמר ש"אחשביה", כי אדרבה **אחזוקי ברשיעי לא מחזיקין**, והנה ידוע דעת (הרשב"א) גבי **אין אדם עושה בעילתו בעילת זנות**, דג"כ הטעם דלא מחזיקין ליה לרשע, אבל אם בא על הנדה מוכח שהוא רשע ולא נאמר **אין אדם עושה בעילתו בעילת זנות**.

ולכן יתכן שכאן הקב"ה אסר אתרוג גם מר למרות שאינו אסור באכילה כפי שהקב"ה אסר גיד הנשה באכילה למרות שאינו ראוי לאכילה, או יתכן שהקב"ה לא אסר אתרוג מר, רק היות והאדם אכל בכוונה החשיבו לאכילה, (ואולי זה מה שהוסיפה האיסור לאסור בנגיעה בעץ – דהיינו שלא יתעסק כלל בעץ אפילו כשהוא מר), ובפרט שאמר לה: **אכלתי והוסיף ואוכל**, בוודאי יש כאן אחשביה, ודומה זה למה שהביא המנחת חינוך שם **שאדם שאכל ביום הכיפורים איזה איסור שלא כדרך אכילתו חייב גם על האיסור**, כיון **שאכל אחשביה**, ולא אמרין דלא נחזיק אותו לרשע שהרי **בלא זה רשע הוא מחמת שאוכל ביום הכיפורים**.

וחשיבות שנתן אדם הראשון היה לו תוקף לדורות, כי התוקף שהיה לאדם לקרוא שמות לכל החיות כמאמר התורה **"וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו"**. כמו כן רק **ארץ שגזר עליה אדם הראשון שתתישב אכן התישבה**, אבל ארץ שלא גזר עליה אדם הראשון לא נתישבה. (סוטה מו ב.).

ואולי עצם העונש שהענישו ה' על אכילת האתרוג כשהוא מר, מוכח שזה נחשב לאכילה, ולכן לדורות ה"אחשביה" של אדם הראשון באתרוג לפרי מאכל נחשב אכן לפרי לכל דין הן לערלה והן לפרי עץ הדר לד' מינים, ועד כדי כך הוא נחשב **ליש בו טעם וריח** וחשוב יותר מלולב שטעמו זה התמר המתוק לכל.

ולפי זה הוסיף לי ידידי הגאון הרב דניאל קרימלובסקי שליט"א על פי האבות דר' נתן שאתרוג ר"ת **"אל תביאי רגל גאווה"**, שהיות ואדם הראשון החשיב זאת לפרי מאכל על ידי ה"אחשביה", לכן אולי שייך בזה גאווה, כי בכך מתקיים מצוות ד' מינים לדורות.

ובפרט שכתוב בגמרא **שישב במי נהר גיחון עד צווארו במשך 130 שנה עד שעלו זרדים על גופו – האר"י ליקוטים בראשית סימן ג'**, כי הוא חזר בתשובה ורצה לכפר חטאו

בדרך הפוכה - ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר

וענה לי מרן שר התורה שאנשים מבשלים ואוכלים את האתרוגים לאחר חג סוכות, ולכן יש לזה דין עץ מאכל.

ועדיין היה קשה לי שהרי אנשים מבשלים זאת עם כמות סוכר בכדי שיהיה ראוי לאכילה ולולי הסגולה שבדבר הם לא היו אוכלים אותו, וגם לא כולם מבשלים ואוכלים את האתרוגים, וייתכן שהרוב לא נאכל אלא מועט שבמועט?? ולמה בגלל זה בגלל מיעוט האנשים האוכלים אותו הוא יחשב לעץ פרי??

אבל עכשיו נראה שתורץ לי שאלתי כראוי על פי דברי מרן זצ"ל, שהרי על פי המדרש האתרוג זה היה עץ הדעת - הפרי הנחמד למראה שאכלו חוה ואדם הראשון באיסור, ואז הוא היה כליל השלימות במראה ובטעמו שהיה נפלא ביותר כמשמעות הפסוק **"כי טוב העץ למאכל וכי תאווה הוא לעינים"**.

רק מאחר שחטאו בו האדם ואשתו לכן כמו שהתקללה חוה שילדה בצער ובעצב מגדלת בנים, והאדם התקלל

עובר על צווי הבורא שלא לאכול מעץ הדעת, וגם היה אוכל מעץ שנוצר בשלימות כרצון הבורא.

ובעצם הרבה פעמים, היצר מחטיא את האדם, לא בעבירה חדה ומוחלטת ברעותה, אלא הוא מחטיא בעבירה העטופה עם הרבה כוונות טובות וטהורות, והרבה לשם שמים כביכול, עד שהאדם מתבלבל ושומע בקול היצר המפתה.

אבל כמו כאן, הרבה פעמים אדם יכול להתבונן ולהחליט שבשום פנים ואופן הוא לא יעשה עבירה גם אם יש בה צדדים טובים ויפים, ופתאום הוא יגלה שהוא יכול להגיע לצדדים הטובים והיפים גם בלי לעשות עבירה, אלא מצווה מושלמת בלי צדדי עבירה חלילה.

ואולי העדיף אדם הראשון לאכול מהאתרוג ולא מעץ הפלפלים, למרות ששניהם אינם ראויים לאכילה כמו שהן, שאתרוג מר הוא ואילו פלפלים חריפים הם?? וייתכן כי אחרי הכל **פלפל אנשים מעוניינים בטעמו החריף** רק שמעדינים אותו לרכך את חריפותו אבל אנשים אוהבים את החריפות, ואילו באתרוג אנשים שונאים את המרירות וגם שאוכלים אותו לאחר בישול עם הרבה סוכר, זה רק בגלל הסגולה לאכול אתרוג שברכו עליו בסוכות, ולולי זה רוב בני האדם לא היו אוכלים אותו אפילו עם סוכר בכמות מוגזמת. ואם כן איך נחשב פרי האתרוג לפרי מאכל?? וממילא איך נצא בו ב4 המינים – פרי עץ הדר?? לכן אכל ממנו אדם הראשון כשהוא טבעי בלי סוכר, כמו שהוא בכדי להחשיב אותו לפרי מאכל.

וייתכן שהאיסור היה לאכול ממנו בדרך אכילה, כי אכילת דבר מר נחשב שלא כדרך אכילה, ודרך אכילת אתרוג הוא בבישול עם הרבה סוכר, ולמרות שהאש התגלתה לאדם הראשון רק במוצאי שבת, בכל זאת יכול היה להשתמש באש שהמלאכים צלו עבורו צלי בשר ובאש זו היה יכול להמתיק ולהכשיר לו את האתרוג לאכילה.

אבל בכל זאת אדם הראשון אכל אותו חי – מר בלי בישול, ואם האדם הראשון החליט עליו שהוא מאכל יש לזה תוקף עוצמתי, כמושג הלמדני "אחשביה".

(ועיין מנחת חינוך מצוה רפא' שבכל איסורין שבתורה אם אכלם שלא כדרך אכילתו פטור שלא נחשב לאכילה, ולא

כתוב במדרש ב"ר טז' ז' שהפרי שאכל אדם הראשון היה אתרוג, והנה הפנים מאירות מביא בשם הזוהר בשער הכוונות סוכות ה' שמטרת 4 המינים לתקן חטא עץ הדעת.

ונראה להוסיף חידוש בעניין, על פי מעשה שהיה לי לפני 20 שנה שהגעתי לשר התורה מרן רבי חיים קניבסקי זצ"ל ושאלתי אותו מדוע שייך איסור ערלה באתרוג ככתוב **במשנה סוכה פ"ג מ"ה, הרי במשנה בערלה פ"א א' כתוב שהנוטע לסיג ולקורות, פטור מן הערלה, ומפרש הרמב"ם שאמר הש"י, "ונטעתם כל עץ מאכל וערלתם ערלתו" (ויקרא יט'), ולפיכך "כשנתכוין בנטיעתו לאכילה אז יתחייב בערלה"**, אבל אם נתכוין בשעת נטיעת האילן שיהיה סייג או ליקח ממנו קורות או עצים אינה חייבת בערלה.

ושאלתי הייתה, הרי אתרוג לא נוטעים אותו לאכילה כי מר הוא בפרט האתרוגים הקטנים – לא האתרוגים התימנים, אלא נוטעים אותו בעיקר למצווה, ואם כן מדוע יש בהם דיני ערלה??

וזהר לבנו - סוכות

ולכן יש עניין גדול לבשלו ולאכלו ועוד בראש השנה לאילנות, בטו' בשבט כנהוג בתפוצות ישראל, כי ככה אנחנו מחזקים את עניין זה **שמאמינים** אנו **שאתרוג** הוא באמת עץ מאכל ופרי מאכל המושלם מכל הפירות, וחפצים אנו לאכול אתרוג כי הוא **הפרי המושלם מכולם**, ומלאים אנו בתפילה ותקווה שנוכה כבר לתיקונו המושלם בקרוב ממש אמן ואמן.

הרחמן הוא יקים לנו את סוכת דוד הנופלת – מתי וכמה זמן ימי המשיח???

מתקיימת בימי בית שני, וממילא גם עשרת השבטים היו שבים לארץ ישראל, כי הגיעה הגאולה השלימה.

ולפי זה יתכן שהנביא לא דיבר כלל על בית שלישי אלא רק על בית ראשון ושני, והנביא כינה את **בית שני** "**האחרון**", כי היה אפשרות שיהיה האחרון, וכפי משמעות הפסוקים **בנביא חגי פ"ב**, שהנביא בא לעודד את דור בוני בית שני שהיו שבורים ממראה בית שני לעומת מראה בית ראשון, ולא לזלזל בחשיבות בית שני, כי יתכן והוא יהיה האחרון באמת, ולפחות יתקיים בו גדול בשנים ובגובה, אבל באמת הנביא התכוון בעיקר **לדבר העיקרי החשוב ביותר שיהיה גדול ברוחניות ובקדושה יותר מהראשון** אם אכן יזכו לגאולה השלימה, **וכדרך יסוד תירוצו של מו"ר הנ"ל, ואכן** אפילו בימי בית ראשון היה אפשרות שחזקיהו יהיה המשיח ותבוא הגאולה השלימה וכידוע.

שוב מצאתי ברבינו בחי "ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב", סמך הכתוב פרשה זו לפרשה הקודמת המדברת בהבטחת הגאולה, **(כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו)**: כי זמן תחיית המתים עתיד להתקיים **206 שנה אחרי ביאת המשיח** כמניין "רא"ה חיים וטוב", וכפי שאמר שלמה (שיר השירים ה, יב) "**האלף לך שלמה ומאתים לנוטרים את פריו**" אלף זה ימות המשיח שהוא מזרע שלמה, "**ומאתים**", ו' שנים על מאתים, שזמן תחית המתים **206 אחרי ביאת שלמה**, כי יקומו לתחייה אלו **שנצרו פריו שציפו לגאולה** ונפטרו קודם הגאולה, ובעצם כך כתב הרמב"ן שיר השירים, **כתבי הרמב"ן תקט"ו** רק שלדעת הרמב"ן תחיית המתים זה אחרי **200 שנה ולא אחרי 206**.

והקשה מרן רשכבה"ג ראש הישיבה זצ"ל שא"כ מדוע **הטור אור"ח תכח'** תיקן לוח קידוש החודש לפי החשבון עד סוף האלף השישי, הרי משיח אמור להגיע לפחות **206 שנה** עוד לפני סיום העולם באלף השביעי?

ובעצם קשה מאוד שהרי כל האלף השישי רובו עבר ולא חיינו ביאת המשיח, וגם הרבינו בחי והרמב"ן חיו באלף השישי בלי משיח??

והנה כתוב בנביא **ישעיהו סה' כ'** שבימות המשיח "**לא יהיה משם עוד עול ימים וזקן אֶשֶׁר לא ימלא את ימיו כי הנער בן מאה שנה ימות והחוטא בן מאה שנה יקלל**", שלמות בגיל מאה זה יהיה כמו אחד שמת היום בגיל 20, כי אז יחיו שנים רבות מאוד, ואם עד סוף האלף השישי נותרו רק **217 שנה** אז גיל 100 זה כמו אדם בגיל 50 ביחד **217 שנה**, ולמה זה נחשב לגיל צעיר, ובעצם כתוב שם **במפורשים** שבימות המשיח יחזור להיות כמו לפני המבול שחיו **1000 שנה** אז לא דנו בני"א בב"ד של מעלה רק מגיל 100, ככתוב **ברש"י** כלפי בני נח בסוף פרשת בראשית.

ותשובת מורי ורבי שליט"א הייתה שאולי יתארך הזמן לפני סוף האלף ה-6, וכמה שנים לא זכיתי לרדת לעומק דעתו העצומה.

אך בסעייתא דשמיא זכיתי סוף סוף להבין דעתו, שהנה מצאתי **ברש"י בזכריה יד'** על הפסוק שיבוא "**יום אשר הוא**

שארורה האדמה בגללו, כך גם אז התקלל או התקלקל האתרוג שלא יהיה לו טעם לאכילה.

והיות ומהות האתרוג הוא עץ מאכל כעדות התורה, לכן נשאר בו חשיבות של עץ מאכל, וגם נשאר בו חשיבות של יש בו טעם וריח, ואנחנו בסוכות בנטילת 4 המינים באים לתקן את חטא אדם וחווה שאכלו מעץ הדעת, וברגע שיתוקן חטא עץ הדעת ממילא יתוקן טעמו של האתרוג שיהיה נחמד וטוב לאכילה כפי שהיה בימי בראשית.

הגמרא בבא בתרא דף ג' הביאה את הפסוק "**גדול יהיה כבוד הבית האחרון מהראשון**", ונחלקו שם בגמרא האם הכוונה גדול האחרון מהראשון בשנים או בגובה. ומסיקה הגמרא שכל הדעות צודקות, כי אכן בית שני היה גובהו 100 אמה מול הראשון שהיה 30 אמות, וכמו כן בית שני התקיים במשך 420 שנה, ואילו הראשון התקיים במשך 410 שנים.

ובנעילה של תש"פ בכיתי לבורא עולם, אנא אבא בנה לנו כבר בבקשה את הבית השלישי האחרון, הרי אבא יקר נשארו רק 219 שנים עד שהעולם יחרב ב6000 שנה, שאז הצדיקים ירחפו כי לא יהיה עולם הזה – **ע"פ סנהדרין צב'**. ואוי לנו שעל הבית השלישי האחרון ממש, לכאורה לא יתקיים גדול מהראשונים בשנים, אלא קטן הוא בשנים מהבית השני ומהראשון שהם עמדו מעל 400 שנה?? ואיך יתקיים "**גדול יהיה כבוד הבית האחרון מן הראשון**", ואיך זה יתכן??

ובכיתי לה', אבא יקר אנא צמצם את השאלה, והבא כבר את משיח, ובנה את ביתך, ושיסתימו צרות עם ישראל, אנא בורא עולם הצל נא.

ושאלה זו שאלתי את מו"ר הגאון רבי משה הלל הירש שליט"א ראש ישיבת סלבודקא, וענה לי שברוחניות השלישי יהיה עוצמתי ביותר, וכך יתקיים גדול יהיה כבוד הבית האחרון מן הראשון, - ברוחניות.

אומנם קצת היה קשה לי שהרי בית שני היה פחות רוחני והיו בו פחות ניסים מהבית הראשון, ובכל זאת כתוב עליו "**גדול**", כי היחס בגדול לא היה ברוחניות אלא בגודל המבנה ובשנים – שנות קיומו??

והאם יתכן לומר שכמו שהצדיקים לא ימותו אלא ירחפו ככתוב בגמרא דבר שאין לנו בו הבנה, - אומנם ראיתי הסבר שהם יהיו כמו אליהו שעלה בלהבה השמימית, כך אולי בית המקדש השלישי אכן לא יחרב לעולם, אלא ירחף יחד עם הצדיקים?

ומו"ר טען שאולי לא כדאי לחשוב ולהתעמק על העתידות, ואכן כידוע כך כתב הרמב"ם. בכל זאת ביקשתי ממורי ורבי, שרצוני לפחות, **שגדולי ישראל יתחננו לצמצם את השאלה, ושיבוא כבר המשיח בקרוב ממש**. ומו"ר הסכים עמי.

וברוך ה' קיבלתי הסבר נפלא, שהתחדש יחד עם תלמידי העילויים והמצוינים בת"ת תורת אמת בני ברק, מתוך נביא זכריה פרק ח' בפסוק יב כי זרע השלום הגפן תתן פריה והארץ תתן את יבולה והשמים יתנו טלם והנחלתי את שארית העם הזה את כל אלה:

וכתב הרד"ק: - אפשר שעל בית שני אמר כן אם ישמרו מצות ה', או היא עתידה לימות המשיח והפסוק הבא אחריו יוכיח שאמר בית יהודה ובית ישראל, ובבית שני לא שבו בית ישראל: אך מפורש במצודת דוד זכריה פרק ח פסוק ג, שהגאולה השלימה אם היו שומעים בקול ה', הייתה

וזהר לבנו - סוכות

וכן הביא אור החיים הקדוש (סוף פרשת וישלח) שהגם כי ששת אלפים עולם עומד יאריך ה' ימי טובה, **כמאמרם בסנהדרין צט'.**

וגם נועם אלימלך (סוף פרשת ויגש סוד"ה ואת יהודה שלח) שהשנים יתארכו ויתגדלו **"כי בי ירבו ימיו"** משלי ט' יא' רוצה לומר אם ירבו ימיו בגלות חלילה... אזי, "ויוסיפו לך שנות", דהיינו **ששנה אחת יתגדל ויאריך כמו שנים הרבה.**

וכן הבן איש חי בספר ידי חיים, הל' ט' באב תקס' כתב שרבותינו זכרונם לברכה אמרו שהימים לעתיד יתארכו הרבה, דהיינו, אף על פי כי מדת יום ומדת לילה תשאר על עמדה, שהם יב' ויב' - שעות, אך יהיה הזמן ארוך, שהאדם יתענג בטובות **שעה אחת כנגד ימים ושנים רבים.** שיהיה הזמן, **מועט המחזיק מרובה,** בדרך נס, שלא יוכל האדם עתה לצעיר הדבר הזה בדעתו איך יהיה. ונמצא, שהימים הבאים בזמן ביאת המשיח, יהיה ענינם **כענין החלום, שבזמן מועט מחזיק מרובה.** אלא שהחלום הוא בחלק המחשבי בלבד, **וכאן אורך העונג הזה יהיה בהקיץ בפועל ממש,** בדרך נס. לקיים מה שנאמר **תהלים צא, טז "אורך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי".**

אבל בכל זאת עידוד גדול יש לגאולה בקרוב ממש, מדברי **הגאון מווילנא** שכתב מובא **בפירושו על שירת חנה** ועוד מקומות, **שקרוב ל2000 שנות גלות יבוא המשיח,** ואנחנו עברנו 1952 שנים מהחורבן, וקרוב ל2000 זה בפשטות לפני סוף 2000.

כמו כן **מצאתי בבעל הטורים** - ויחי על הפסוק **"פקוד יפקוד אלוקים אתכם"**, שיעקב גילה ליוסף את קץ הגלות. ולכן יוסף רימו להם במילה פקוד שגאולת מצרים תהיה פחות ב190 שנה מהנזר 400 שנה. **והיות** וממפורש במדרשים שיעקב רצה לגלות את הקץ של הגלות האחרונה. **יתכן שגם המילה יפקוד מגלה על זמן הגאולה.** וכפי בטורים עצמו משתמש במילה **"יפקוד"** לרמז על הגואל - משה שהוא בן פ' שנים כפי שיוסף היה מלך פ' שנים ולכן יש פעמים פ' **"פקוד יפקוד"**.

ואם כן היפקוד מרמז על הגאולה השלימה. דהיינו **שיחזור מהמספר 200 שנה כמנין יפקוד** לפי אם למקרא או לפחות 190 בלי האות י'. ואין לנו שום מקום לפרש הקשר לגאולה שהתקיים פחות 190/200 שנה מהחשבון, רק אם נפרש **פחות 200/190 שנה מסוף האלף השישי שזה זמן סיום העולם.**

ולפי זה יוצא **שעוד שנים בודדות כ20 שנה צריך המשיח להגיע,** אבל לא נשכח **שהטור עצמו** קידש חודשים לפי חשבון עד סוף האלף השישי, ולא עד 190 שנה לפני סוף האלף השישי.

לכן נזכור שהמשיח יכול לבוא בכל יום, ומצד שני אף על פי שיתמהמה אם כל זה אחכה לו, ולא לבנות יותר מידי על חשבונות של זמן ביאת המשיח, אלא להאמין שיתכן מאוד שקרוב מאוד מאוד ימי המשיח אבל אם לא נזכה זה יכול להתעכב רח"ל, הלוואי ונזכה כבר לביאת המשיח ושנקבלו כשאנחנו מוכנים באמת לקראתו ולא נתבייש מאוד מאוד מפניו.

לא יום ולא לילה," ופירש, שימות המשיח יהיו 1000 שנים שהוא יום אצל הקב"ה, וימות המשיח הוא לא יום שאינו עולם הבא שמובטח שאור החמה שבעתיים מאור שבעת הימים וכו' שזה ימי עולם הבא באלף השביעי, אבל מצד שני לא יהיה חושך דהיינו לא יהיה בימי המשיח שעבוד וצרות.

ולפי זה, הקב"ה יכול לקבוע את אותו יום שיהיה כמו 1000 שנה שלנו, יום אחרון שלפני סוף 6000 אלף שנה.

ואכן, אם יהיה ימות המשיח כיומו של הקב"ה שזה 1000 שנה שלנו, אם כן מובן ש206 שנה לתחיית המתים זה אכן יחסית בתחילת ימות המשיח, וגם בית המקדש השלישי יכול להיות קיים 1000 שנה שזה יותר מבית ראשון ושני גם יחדיו, ואכן גם על בית שלישי כתוב גדול יהיה כבוד הבית האחרון מהראשון.

וגם מתורץ **קושיית מרן רה"י זצ"ל,** מדוע הטור קבע לוח קידוש החודש עד סוף האלף השישי, והתירץ כי יתכן שעד סוף האלף השישי עדיין משיח לא יגיע ורק ביום האחרון יהפכו ה' ליום ארוך כיומו שהוא 1000 שנה שלנו.

ואכן בהמשך דברי **הרבינו בחיי** הוסיף שמה שנחתמה פרשת הגאולה של מעלה במילת **"לעשותו"** ("כי קרוב אלך הדבר מאד בפיד ובלבד לעשותו") כדי **להשוות עניין הגאולה למעשה בראשית** שנחתם **"אשר ברא אלקים לעשות" בראשית ב,** ג והשוה אחרית הזמן עם ראשית הזמן למען הודיעך כי שוין הן.

והנה הרבינו בחיי משווה השוואת ימי המשיח לימי הבריאה לעניין הטבע, אבל לענין אפשר שכאן קבע הקב"ה שיהיה יום של הקב"ה כמו שהיה בששת ימי בראשית שהוא 1000 שנה, (ומקווה שאין זה טעות ביד), וכך יהיה לעתיד לבוא שהקב"ה יקבע לפני סוף האלף השישי יום שיהיה כיומו של הקב"ה בששת ימי בראשית שהוא 1000 שנה, ויל"ע.

ואכן מצאתי כן במפורשים **בתהלים צ' בחתם סופר** ועוד מפורשים על הפסוק **"שמחנו כימות עיניתנו"**, ע"פ רש"י שהרי אין 2000 שנים ימי שמחה לעומת 2000 ימות עיניתנו? אלא התשובה שהימים יתארכו לשנים וכאמור וכך יתקיים **שמחנו כימות עיניתנו,** רק צ"ע בלשון רש"י והפסוק (טו) שמחנו כימות עיניתנו - שמחנו לימות משיחנו כמנין ימות שעניתנו בגליות וכמנין שנות אשר ראינו רעה", לשון רש"י, שיש בחינת ימים ויש בחינת שנים, לגבי עינוי זה ימים, ולגבי רעות זה שנים, ואולי כי עינוי זה סבל מחריד וזה רק ימים ולא שנים ויל"ע.

ובזכות הגאון הרב יעקב יהושע בויס שליט"א מחבר העלונים נחלת יעקב יהושע, מצאתי בס"ד עוד מקורות ברורים ליסוד שחידשתי וב"ה שלא טעיתי וכיוונתי לדעת גדולים.

ומקור ראשון שהוסיף זה **הרד"ק ישעיהו נד (ז) ברגע קטן עזבתיך וברחמים גדלים אקבצך,"** שהימים **שעזבתיך הם רגע כנגד ימי הטובה.** - רד"ק

זמן שמחתנו - דווקא מתוך קיתון ששפך רבו על פניו

עולם עוברים לפניו כבני מרון, ובחג (סוכות) נידונין על המים.

ומפני שבפסח עדיין כל הדינים עדיין לפנינו לכן לא נזכר בו שמחה כלל וכפי שהוסיפו בעלי התוס' (**חזקוני**, וז"ל כי **שמה יבא ברד או ארבה חסיל שדפון ירקון וילקה אותן**), אבל בשבועות שכבר עבר דין אחד של פסח (תבואה) לכן

כתבו הראשונים רוב בעלי התוס' על התורה בפרשת ראה **טז' יא' ובפסוק יז' ע"פ המדרש** (ילקוט רמז תרנז), מפני מה לא הזכירה תורה שמחה בפסח והזכירה שמחה בשבועות, ובסוכות שלש שמחות, **"ושמחת בחגך,** והיית אך שמחה, **ושמחת לפני ה' אלקיך?"** עונה המדרש לפי שלמדנו **במשנה** (ראש השנה טז.) 42 זמנים העולם נידון, בפסח על התבואה, בשבועות על פירות האילן, בראש השנה כל באי

וזהר לבנו - סוכות

זביאר באופן נפלא, שהעבד בא למזוג הכוונה שהביא קיתון של מים כדברי רש"י סוכה נח, וכדברי הגאון באדרת אליהו, שפעם היו מוזגים מים לתוך כוס של יין כי היין היה חריף מידי ורק על ידי הוספת מים אפשר לשתות.

והגאון מוילנא הסביר שהיין מסמל דין, וכן ר"ה ויום כיפור, ואילו המים וסוכות מסמל רחמים, והקב"ה ששופך את המים מסמל שאינו רוצה להחליש את הדין עדיין.

אבל הגאון רבי אהרן מפרש להיפך, שהרי היין היה בידי האדון והאדון הכועס העדיף לשפוך רק את המים שנמצאים בקיתון שבידי העבד, וזה מראה שהאדון עדיין רוצה לשתות את היין ורוצה את עבודת העבד, אבל לא ברגע זה ממש, אבל ברגע לאחר מכן ובקיתון חדש האדון יתרחק כן לעבד שימזוג לו, לעומת הגוי שבגלל החוס הנורא הוא כועס ובוטח בסוכה כך שאין לו אפשרות לחזור ולשבת בסוכה אחרי שהרסה בבעיטה.

וזווקא ההמחשה שהקב"ה רוצה בעבודת הקודש שלנו למרות שלרגע כביכול אינו מרוצה מעבודתנו, זה מוכיח על גודל אהבתו לנו ועד כמה אינו מתייאש מאתנו, וזה מגביר בנו את אהבתנו לאבינו שבשמים שתמיד אותנו מאוד אוהב ותמיד רוצה בעבודתנו.

ולכן גם בשנת בצורת, וגם בשנת גשם בסוכות, תמיד סוכות זה זמן שמחתנו, כי אנחנו אחרי כל עבודת ה' של כל החגים כולן, ובסוכות ה' מוכיח שתמיד הוא מצפה לעבודת ה' שלנו בכל מצב, וזה סיבה מושלמת לשמחה, שהקב"ה חפץ בעבודתנו תמיד, אפילו בשעת כעס חלילה.

הושענא רבה - הושענא נא 3 שעות - חשבון מדהים

את ה3 שעות?? אלא נראה שהיות ובסוף נעילה צעקנו ברגש ה' הוא האלוקים 7 פעמים כי בכל פעם השכינה שהייתה קרובה לנו עלתה ברקיע עד הרקיע השביעי, אם כן בסיום יום כיפור כביכול הסתיים התקופה שה' קרוב אלינו, ולתקן 3 שעות שקלקלנו בעת שה' היה קרוב אלינו לא מספיק 3 שעות בימי הסוכות.

אלא חייבים עבודת סוכות מושלמת, ועוד להתחנן הושענא נא 3 שעות, שה' יסכים בטובו להשלים לנו את ה3 שעות, ובפרט שזה תיקון למפרע כביכול, שלמרות שכבר נעלו שערי שמים, וליצור מצב כאילו לא נחסר אז 3 שעות, וכ"ז ע"י תיקון מעכשיו, ולכן צריך עבודה קשה ביותר לתקן.

ולכן חשוב מאוד, בימי חול המועד לא להתבטל אלא לנסות לתקן את ה3 שעות, על ידי עבודה מאומצת ומושלמת של שמחה של מצווה במשך כל ימי סוכות, יחד עם כל המשפחה.

פשר מנהג חיבוט ערבות

התלמידים התבוננו אחד על השני, ומיד טענו אבל הרב, אתה יודע שאין סיכוי, וכי כולם יקבלו 100 אין מצב, הרי ישנם תלמידים בלי לומר את שמם אם יקבלו 60 זה יהיה הישג נדיר מבחינתם?? וכי הרב סתם נותן לנו מבצעים??

אבל הרב לא נבהל, וטען, שנכון שיש ילדים שקשה להם, אבל אם הטובים ישקיעו בחלשים באמת וינסו לקדם אותם אכן יגיע הפלא הגדול.

והרב הבטיח מתנות קטנות על הדרך על עצם המאמץ ושיתוף הפעולה בין חזקים לחלשים.

נכתב בו שמחה אחת, **ובחג סוכות היות וכבר עברו 3 דינים של פסח ועצרת וראש השנה, לכך נכתבו בו שלש שמחות. ובראשונים** (בעל הטורים ורבי יוסף בכור שור בפסוק יא') שינוי קצת מדברי המדרש, **וכתבו שבסוכות היות וכבר אספו גם את התבואה וגם את פירות האילן, לכן זה זמן שמחה.**

ולכאורה, נכון שבפסח יש חשש וספק מה יהיה גזר הדין, ולכן אי אפשר לשמחה, אבל גם בסוכות עדיין יש חשש שאכן התברר שלא הצליחו רח"ל ואכן לא הצליחו לאסוף תבואה ופירות בגלל נזקים שהזכיר החזקוני, והאם בגלל שעל פי הרוב השנים מבורכות לכן נקבע סוכות לחג שמחה בגלל רוב השנים, א"כ כבר בפסח נשמח כי נסמוך שיהיה בעתיד ברכה כבכל השנים? ואולי כאשר רואים את הברכה מתקיימת אזי השמחה פורצת.

והנה לפי זה יש לדון, האם בשנות בצורת וכדו' לא יאמרו על סוכות בתפילה "חג שמחתנו", וכמו כן בכל סוכות כמעט יש חשש אפילו בארץ ישראל החמה בד"כ שירדו גשמים בחג הסוכות, כך שנהיה כנזופים כעבד שבא למזוג כוס לרבו ושפך לו רבו קיתון על פניו, ובמצב כזה איך שייך לשמחה, ואיך נאמר בתפילה בימי גשם שאין אנו זכאים לשבת בסוכה "זמן שמחתנו", הרי אנו כנזופים לפני הקב"ה??

ואדרבא יתכן שדווקא מהמציאות ששייכת מאוד ומצויה ביותר בסוכה שירדו גשמים, זה הסיבה לשמחה גם בשנה של בצורת וכדו', והסבר זה הגעתי בזכות חידוש שראיתי בספר "בחרבי" של הגאון הרב אהרן גודמן שליט"א, שהאריך בכל עניין זה, וחידש שיש הבדל בין יציאת ישראל מהסוכה בגלל גשם לבין יציאת הגוי מהסוכה כשיוצאת החמה מנרתיקה שבועט בסוכה.

שמעתי מהגאון רבי שאול דולינגר שליט"א, שהביא בני יששכר מדהים, שהנה מקווה זה 40 קב שזה 960 לוגין, וכנגד זה יש 40 יום של תשובה, כל חודש אלול ועשרת ימי תשובה, שבכל יום יש 24 שעות שיוצא גם 960.

אבל מקווה נפסל ב3 לוגין פסולים, וכנגד זה 3 שעות של חוסר קדושה יכול לגרום הרס של טהרת המקווה ביום כיפור רח"ל.

ולכן יש את עבודת סוכות לתקן, ואז בהושענא רבא אומרים הושענא נא 3 שעות הושענא נא, שיתוקן פסול המקווה שנפסל מחמת 3 שעות של חטא רח"ל, כך שהמקווה של יום כיפור יכפר עלינו.

ולכאורה, אם חסר 3 שעות שאפשר לתקנם בימי הסוכות, א"כ מדוע עוד מתחננים הושענא נא 3 שעות, ולמה מחכים עד יום אחרון של סוכות, הרי מיד עם תחילת סוכות נשלים

למה דופקים את הערבות אחרי שהם היו מרכז היום של הושענא רבה??

מעשה בילד חלש מאוד בלימודים, שנים למד והתקדם בכיתות אבל מאום בראשו לא חדר, כאילו אטום הוא ללימודים.

ויהי היום הרב עשה מבצע שאם כל הכיתה תקבל 100 במבחן בגמרא אז הכיתה כולה תצא לטיול רציני של יומיים, אבל אחד שלא מצליח הכל נופל.

וטהר לבנו - סוכות

אותו דבר הערבות, הם כנגד היהודים החלשים שאין בהם לא טעם ולא ריח, לא תורה ולא מצוות, אבל אחרי שבוע שחיברו אותם למצוינים, הגיע יום הושענא רבה יום המבחן שלהם, ואז אם מצליחים לעמוד בגאון וליפות את המזבח.

ואז בסיום המבחן הם אומרים, אין יותר ערבה נגמר המושג ערבה, כולנו עם ריח וטעם, אנחנו כבר לא חלשים כולנו עם טעם או עם ריח, ברוך ה' האחדות הצילה את הערבה שכבר לא תהיה ערבה, והם עצמם בזים לזמן שהם היו ערבה.

ולכן כביכול דופקים את הערבה כמו הילד שקרע בבזז לחתיכות קטנות את האישור המיוחד.

ערבה הגדלה על רוב מים

נכתבו, התורה כביכול קיימת, אבל אין לה את היכולת להיות מודפסת בלעדי שותפות היהודים בעלי היכולת גם כשהם מפשוטי העם.

ולכן, ביום קדוש זה, אנא יהודי יקר, עזור לי בהדפסת הספרים, וגם מי שמרגיש כערבה, בכל זאת נסה להתחבר ולעזור להדפסת הספרים והפצת הקדושה בעולם, וזכור שאפילו ערבה משתווה אחר העבודה המיוחדת של הושענא רבה לצדיק אמיתי, שהערבה כביכול מתעלה מאוד שמנענעים אותה לבד לקראת סוף תפילת ההושענאות כמו שנענעו את כל הארבעת המינים גם יחד, כי יש בערבה מידת ענווה עם מידת ההכנעה והרצון האמיתי להתעלות ולהתקרב וגם יחד לקרב עוד יהודים.

אז קדימה פתקא טבא לך, שנה טובה ומתוקה בשפע בגשמיות וברוחניות, ואנא תרום ככל יכולתך להדפסת ספרי וטהר לבנו, ותתחבר בעוצמה למה שנאמר היום בהתלהבות "אֲנֵא טְהוּרֵי לֵב בְּהַפְלִיָּאָה. יוֹדַע כִּי הוּא פְּלִאָה. וְהוֹשִׁיעָה נָא:".

פתקא טבא - סוף סוכות - מי מוכר סכך - דחוף???

מותו תחכה לו - אם ישוב מיד תקבלו, אבל?? זה באמת מגוחך מצדנו להמתין עד לרגע האחרון!!! קדימה היום למען נקבל פתקא טבא אנא נתחזק כולנו בס"ד, שיהיה לכולנו שנה טובה ונפלאה אמן ואמן.

הושענא רבה - יום חיבוט ערבות

ולכן יש עניין תמיד להתחבר לצדיקים וכך נזכה בזכותם, כפי שחשוב להקפיד על תפילה במניין כי אז התפילה מתקבלת אגב תפילת הציבור גם אם תפילתך בפני עצמה אינה ראויה להתקבל.

הסבר נוסף, שאכן היות והערבה והמשולים לה זה יהודים שאין להם מצוות בכלל, אבל היות בשבוע שלם הם היו קשורים לצדיקים לכן בסוף הם גם חשובים וצדיקים, ואחרי שהם חזרו בתשובה מתוך באהבה שקורבו אותם הצדיקים, ממילא המשיח יבוא.

ואכן ביום זה ניגמר כוח הגוים - הקורבנות 70 הפרים, ולכן בסוף דופקים את הערבות והורסים אותם, כי יותר לא יהיה בעם ישראל יהודים רשעים בלי מצוות, כי גם הם חזרו בתשובה, ומיד משיח מגיע, ואכן כתוב שאלוהים הנביא מחזיר את היהודים בתשובה לפני בא המשיח

וחוץ מזה הרב הבטיח מתנות מיוחדות לחלשים שיצליחו בפעם הראשונה לקבל 100.

ויהי היום הגיע אכן המבחן, והתלמידים החלשים הפתיעו ובגדול, אכן מתוך אחריות לכיתה, ומתוך העזרה שקבלו מהחזקים, הם אכן זכרו היטב את החומר והצליחו לענות על כל השאלות באופן מושלם!!!

ופתאום בסוף המבחן קם אחד החלשים שהיה לו כרטיס הנחות במבחנים, שמותר לו לקבל עזרה ותוספת זמן, הוציא את כרטיס ההנחות, וקרא **אותו בבזז** לחתיכות קטנות בפני כל הכיתה, והכריז בקול רם ובהתלהבות, אני כבר לא זקוק להנחות, אני מסוגל להצליח בלי הנחות, עלי להתאמץ ואני יצליח.

ואכן מאותו יום הוא הוכיח שאין לו צורך בהנחות, הוא יגע יגע ומצא!!!

ריבוננו של עולם, הנה לערבה שלמרות שאין בה לא טעם ולא ריח בכל זאת דאגת לה מאוד שלא יחסר לה מים, ולכן היא גדלה ליד נחלים ומקורות של שפע מים מתוקים.

והרי ערבה משולה לפשוטים שביהודים, שאין בהם לא תורה ולא מצוות, ובכ"ז אבא יקר דאג להם לשפע ברכה גשמית, שאולי מתוך זה יתעורר לבם להכיר טובה לך ה'.

ואכן, בורא עולם, ברגע שנתת שפע גשמיות ופרנסה ליהודים שאין בהם כלום ברוחניות, בכל זאת **גם הם ולפעמים בעיקר הם תורמים** לקדושה לבתי כנסת ולישיבות ולהפצת התורה, או לחיזוק יהודים ע"י תרומתם להדפסת ספרי קודש, והלוואי להדפסת **ספרי וטהר לבנו**, ובאופן זה גם אם הם במצב רוחני ירוד אבל עדיין הם כערבה שבלעדיה אין לנו קיום מצוות ד' מינים.

ובזכות תרומתם יש מצווה מושלמת של ד' מינים, כך בזכות תרומתם הם משלימים את החסר, שהרי החידושים

נכון זה מגוחך עכשיו ברגעים אלו של סיום סוכות לקנות סכך, אבל כך הרבה מאתנו מתנהגים, דוחים את ההתחזקות ממתינים לרגעי חיינו האחרונות, ואז נזכרים דחוף סכך - דחוף להתחזק, נכון שבורא עולם מצפה לנו - ועד יום

ביום הושענא רבה מסיימים עם הלולב ואתרוג, ועוברים להתמקד אך ורק בערבות, ומוזר מאוד שכביכול המילה האחרונה בפרידה מהארבעת המינים והערבות היא בפירוק הערבה מעליה על ידי מכות?? **ומוזר** הדבר שבתחילה נהגנו בכבוד רב בערבות שנענעו בה למרות שהיא לבד, כמו שנענעו את כל 4 המינים יחד.

ואולי יש בזה מסר עצום לערבה שבהתחלה שרק פרשנו מנטילת 4 מינים שזה סימן לאחדות ישראל, מיד נוטלים ומנענעים בערבות לבד כמו 4 המינים, אבל בסוף הערבה לבד אין לה כוח וכביכול אין לה זכות ולכן היא לוקה.

ומקובל שזה סגולה לשמור את הערבות החבוטות, ואולי כי זה להזכיר לנו, שאם חלילה נהיה בתחתית כמו ערבה אנחנו בסכנה, ואילו אם נהיה קשורים ומחוברים וקרובים 4 המינים אזי יש לנו חשיבות.

וזהר לבנו - סוכות

אושפיזין – וסוד הושענא רבא - שהוא כיום כיפור, ולמה?

חידוש עצום שהתחדש בנס, בפשר העניין

ביום זה מראים שאנחנו רוצים את התורה ששמחים בסיומה ושמחים בחזרה מחדש על התורה, כך שקרבת ה' לנו תישאר בזכות לימוד התורה בהתמדה ובשמחה ובדבקות אמן ואמן.

ואני מודה להקב"ה שחלק שני של החידוש נוסף לי בזכות הרהורי ליבי בזמן השינה בליל ראשון, ואין בפי מילים איך **להודות** להקב"ה שזכרתי את ההשלמה ולא שכחתי בבוקר.

והחברותא היקר **רב אלדר נתנזון שליט"א** הוסיף שלכן אומרים בשמחת תורה ובה פותרים את ההקפות הפסוק "אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלוהים אין עוד מלבדו", כי פסוק זה מכוון על מתן תורה שעם ישראל ראו שבכל 7 הרקיעים אין עוד מלבדו, ואנחנו בשמחת תורה כשה' ירד מהרקיע השביעי ונשאר עמנו לפחות עוד יום זוכים אנו לדרגות גבוהות ברוחניות, כמו שהיה בזמן מתן תורה.

וכמו כן מובן לפי זה דברי רש"י על חג שמיני עצרת, שכתב עכבו עמי עוד יום אחד קשה עלי פרידתכם, ורק בסוכות מצאנו כזאת, כי כאן הייתה עבודה שלנו בכל ימי הסוכות להוריד את השכינה למטה עמנו, ע"י האושפיזין הצדיקים, ולכן הקב"ה אומר קשה עלי פרדתכם.

ומצאנו רעיון כזה ביציאת מצרים, שבליל היציאה היו במט שערי קדושה בזעיר אנפין, כמובא **ברמח"ל חוקר ומקובל פיה'** שכשישראל היו במצרים היו מלוכלכים במט' שערי טומאה והוציאם ה' על ידי 49 שערי קדושה כי זה לעומת זה עשה אלוקים יצר טוב ויצר הרע זה בטהרתו וזה בטומאתו כל א' יש בו בחינה לקדושה או להיפך לטומאה. וכאשר ירים זה יכניע את זה, דהיינו ע"י הקדושה נכנע בחינה זו של טומאה שבאותה מידה ושער ופנים.

ואומנם לאחר ליל הסדר עם ישראל נפלו מדרגתם, בכדי שיעבדו בעצמם להתעלות במט ימי הספירה עד מתן תורה

וכפי שכתוב **בפרי עץ חיים של המקובל רבי חיים ויטאל זצ"ל** שער חג המצות (א - ח) שביום א' של פסח, מתקיימים כל אלו המוחין הנ"ל בז"א, לכן אנו אומרים הלל גמור ביום א' דפסח, כי הם מוחין גמורים. ולפי שנכנס מן הלילה ג"כ, לכן אנו אומרים הלל גמור גם בליל פסח, משא"כ בשאר המועדים. אך אח"כ מסתלקין לגמרי כמתחלה, אח"כ חוזרין ונכנסים א' לא' כמ"ש בע"ה, עד חג שבועות, משא"כ בליל פסח ראשון, כי אז נכנסו כולם ביחד, משא"כ בשום זמן מן הזמנים :

והענין - כי אז הוצרך לעשות זה ברגע ההוא, שלא כדרך הטבע, כדי להוציאן מבית עבדות לחירות. ואחר שיצאו, לא הוצרך הענין ההוא, וחזר הדבר לטבעו הראשון לכנס כשאר המדרגות עד חג השבועות,

וסיים שעדיין צריכין אנו לבאר, שאם כן שחזרה הטומאה למקומה ביום ב' של פסח, א"כ איך יש ז' ימי הפסח, ולמה הם י"ט, וכן בכל השבתות ור"ח שבין פסח לעצרת, מה זווגים יש למעלה, אמנם זה נבאר למטה בע"ה, ביום ז' של פסח, בסוד קריעת ים סוף ע"ש :

וצריך להוסיף שלמרות שבזכות אברהם יצחק ויעקב ולוי וקהת ועמרם ירדה השכינה עד לרקיע הנמוך שמשם משם הוריד ללמטה, בכל זאת הקב"ה אכן היה קרוב לעם ישראל אבל עם ישראל היה צריך בעבודת ספירת העומר בכוח 7 רועים להתקרב אל ה', כדוגמת הכתוב **"דרשו את**

בסיום יום כיפור כשאמרים 7 פעמים ה' הוא האלוהים, ראיתי במחזור שהעניין הוא שבכל פעם כביכול ה' עולה ברקיע עד לרקיע השביעי, והצטערתי על הפרידה, ולא הבנתי איך אפשר לאחר מכן לשמוח ולרקוד **"לשנה הבאה בירושלים"** כאשר אנו עדיין בהלם ובצער מהפרידה הכואבת מה' שהתרחק מאתנו.

אבל כאמור אנו רצים במוצאי יום כיפור מחיל לחיל למצוות סוכה וארבעת המינים, שאנו מוקפים בקדושה ואחוזים בקדושה באידוק, וזה קצת ניחמני.

אבל בסייעתא דשמיא בליל יו"ט ראשון של סוכות ראיתי **מדרש רבה בראשית יט'** ז' שלפי זה מובן נפלא עניין האושפיזין, ששם כתוב **שעיקר שכינה בתחתונים הייתה**, וכיון שחטא אדם הראשון נסתלקה שכינה לרקיע א', חטא קין נסתלקה לרקיע ב', דור אנוש לג', דור המבול לד', דור הפלגה לה', סדומיים לו', ומצרים בימי אברהם לז', **וכנגדן עמדו ז' צדיקים** ואלו הן : אברהם יצחק ויעקב לוי קהת עמרם משה, עמד אברהם והורידה לו', עמד יצחק והורידה מן ו' לה', עמד יעקב והורידה מן ה' לה', עמד לוי והורידה מן הדי' לג', עמד קהת והורידה מן הג' לב', עמד עמרם והורידה מן הב' לא', עמד משה והורידה מלמעלה למטה.

ואם כן יתכן שעניין שבעת האושפיזין זה להחזיר לנו בעבודת שמחת הסוכות את השכינה שנסתלקה מאתנו בסיום יום כיפור, חזרה אלינו למטה לארץ, על ידי התחברות האושפיזין אלינו שבזכותם השכינה תרד כל יום בעוד רקיע כפי שהיה קודם מתן תורה.

ואכן, אברהם יצחק ויעקב ומשה בעבר אכן היו הצדיקים שהורידו את השכינה ברקיע עד לארץ למטה, **אומנם** בזמן מתן תורה יתכן שהיה צורך בכוח אבות משה לתת עוצמה למשה להיות המקבל פני שכינה כאן למטה, ולכן יוסף לא נכלל ב7 הצדיקים וגם לא אהרן, אלא אבותיו של משה שהם לוי קהת ועמרם ובעצם רצף ארוך של בן אחר בן מאברהם אבינו בבחינת לא ימושו מפיד ופי זרעך ומפי זרע זרעך אמר ה' מעתה ועד עולם וכ"ש 7 דורות ברצף.

אומנם אנחנו בסוכה משתמשים בצדיקים ביוסף כי אנחנו רוצים את כוח קדושת היסוד של יוסף הצדיק, ומשתמשים באהרן שרוצים את אהבת שלום של אהרן, ובדוד שבנה את יסודות בית המקדש הראשון שבזכותו נפתחו שערי בית המקדש ובזכותו שרתה בו שכינה.

ולפי זה יוצא נפלא, שיום שביעי של סוכות למרות שאיננו יום טוב כשביעי של פסח, בכל זאת הוא יום קדוש מאוד כי הוא יום בו ה' יורד למטה לארץ.

ולכן יש בו יש פתקא טבא, וגם יום חיבוט ערבות, שהקיפו את המזבח 7 פעמים, וגם היו ערבות ארוכות ממוצא שהיו זוקפין אותן בצדי המזבח וראשיהן כפופין על גבי המזבח, וכפי שאמר רבי אבהו רמז לזה מהפסוק **"אסרו חג בעבותים עד קרנות המזבח"**. **ובעצם** בפסוק זה אומרים **"קל ה' ויאיר לנו אסרו חג בעבותים עד קרנות המזבח"**, שה' הוא האלוהים שאמרנו בסיום יום כיפור בעת הסתלקות השכינה לרקיע השביעי, עכשיו להיפך ה' מאיר לנו שהוא יורד עד למטה בזכות שבעת האושפיזין.

ואכן כמו שבזמן משה ה' ירד למטה בשביל לתת לנו את התורה הקדושה, כך אנחנו בשמחת תורה שכביכול ה' עוצר למטה עבורנו זה בשביל התורה הקדושה, ולכן אנחנו

וזהר לבנו - סוכות

דרשו את ה' בהמצאו קראהו בהיותו קרוב, המדבר על עבודת אלול וימים נוראים.

ואכן ימי ספירת העומר עם ישראל התעלה חזרה להתקרב לה' והעבודה הייתה בכוח עבודת שבע הספירות העליונות, שעליהם מושתת העולם: חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד ומלכות. שהם כנגד ובכוח של שבעת הרועים, שהם: אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרן, יוסף ודוד. **אברהם** אבינו, מידתו **חסד**. חסד בגשמיות – הכנסת אורחים. וחסד ברוחניות – "ויקרא אברהם בשם ה' א-ל-עולם", שגייר אב להמון גוים ואכן אברהם אבינו – עמוד החסד: "חסד לאברהם" (מיכה ז', כ'). **יצחק** בנו – עמוד היראה: "פחד יצחק" (בראשית ל"א, מ"ב), מידת **הגבורה**. **יעקב תפארת** שזה שלימות ולכן בכסא הכבוד יש את פני יעקב האדם השלם, **משה** כנגד **נצח** כי התורה מביאה את האדם לחיי נצח, אשר נתן לנו תורת אמת וחיי עולם נטע בתוכנו, **אהרן** כנגד **הוד** או בגלל בגדי כהן גדול שהיו יפים כבגדי מלכות המפיץ הוד והדר לכבוד ולתפארת, או בגלל עבודת הקרבנות שהם כנגד עבודת הלב עבודה פנימית, - יופי פנימי, או שבהוד זוהר פניו שזהו כשני יהלומים וכשדיבר (היה מספר) היו מאירות וגורמות שיקשיו לו ושיקבלו דבריו לעשות שלום ולהפסיק מחלוקת. **יוסף** כידוע כנד קדושת היסוד, שמירת הברית בקדושה כידוע. **ודוד** כנגד **מלכות** (ופשוט).

ואולי בגלל חטא העגל השכינה עלתה חזרה לרקיע השביעי, וכך כתב **הגאון אורי אהרן מור יוסף שליט"א**.

ואכן ברור כשמש שבימים נוראים הקב"ה קרוב אלינו ככתוב בישעיהו נה' ו' "דרשו את ה' בהמצאו קראהו בהיותו קרוב", וכתב רש"י (ו) בהמצאו - קודם גזר דין בעוד שהוא אומר לכם דרשוני: דהיינו באלול ובימים נוראים שזה זמן גזר הדין וקודם לו.

והנה ביום כיפור לא כל בתי כנסת והקהילות אומרים ה' אלוקים 7 פעמים בדיוק באותו הזמן, יש כאלו אולי שאפילו מקפידים על זמן רבינו תם, והאם בכל אמירת הציבור ה' הוא האלוקים השכינה עולה לרקיע נוסף, הייתכן? הרי בבית כנסת אחר עדיין לא אמרו זאת! אלא הכל כביכול במסלול אישי בזעיר אנפין כלשון רבי חיים ויטאל.

אושפיזין של דוד - הושענא רבה

דווקא ביום האושפיזין של דוד המלך יש לנו הצלה על ידי פתקא טבא – הושענא רבה, כי מלך פורץ גדר ואין ממחין בידו, והיום זה הנהגה של מלך הבא לסייע לנו בפריצת הגדרות כביכול, שנזכה לפתקא טבא אמן ואמן.

פרוש עלינו סוכת שלומך סוכת רחמים וחיים ושלו

ואכן כך משמע בתפילת השכיבו שאומרים ופרוש עלינו "סוכת" שלומך, והושיענו למען שמך. והגן בעדנו: והסר מעלינו "אויב דבר וחרב ורעב ויגון". והסר "שטן" מלפנינו ומאחרינו. "ובצל כנפיך" תסתירנו.

ובמאמר זה ניחמתי בסוכות אלמנה צעירה יחסית צדקת גדולה, שאמרתי לה שהסוכת שלומך שה' מחייך אליך ומגן בעדייך זה בנך היקר הגאון והצדיק שכל צדיקי אשדוד מעריכים ומתפעלים מהתמדתו וגאונותו וצדקותו ובכוח דבקותו בתפילה, ועצה טובה יעצתי לה שתתלה תמונה ענקית כתמונת האדמורים בסלון ביתה של בנה הצדיק הנחת האמיתית של חייה. שזה תמיד יגרום לה שמחה בלב וצהלה על פניה.

למה מבקשים מה' סוכה, הרי סוכה זה ביטוי לזמני ולא דבר קבוע, וגם סוכה מבטאת הגנה לא מושלמת, שהרי סוכה מגנה משמש שיהיה צל ולא מגינה מפני גשם או מפני חום אדיר, וכי מבקשים שה' יעשה לנו הגנה זמנית או הגנה לא מושלמת לכאורה? וגם צריך להבין מה הכוונה סוכה רחמים?

ואולי, הכוונה שגם בימי הגלות שעדיין לא זכינו לגאולה השלימה בכל זאת מבקשים מהקב"ה ברחמי הגנה לפחות שיהיה סוכת עראי, שתציל אותנו מגזרות קשות ורעות בזמן הגלות, שעדיין נוכל לחיות בשלום למרות הגלות.

שמיני עצרת – שמחת תורה

וזהר לבנו - סוכות

קורבנות המועדים

אחת לא זכה לשמוע ולראות מבית המקדש השלישי העתידי והניצח.

כמו כן בלעם הקריב 42 קורבנות, כי היו 7 בהמות כפול 2 – 7 פרים ו 7 אילים בכל פעם, וסך הכל היו 3 פעמים שהקים מזבחות בכדי לקלל, והנה בקרבנות סוכות כתוב ברש"י שה' 14 כבשים זה כנגד עם ישראל, שביחד הקריבו 98 כבשים כנגד 98 קללות, וה' 14 כבשים בחג הסוכות המסמלים את עם ישראל שאינם מתמעטים, כי מספרם היה 14 בכל יום של סוכות, לעומת פרי החג שהתמעטו 13 ביום הראשון ל12 ביום השני וכן הלאה וסך כולם היה 70, כי פרי החג מרמזים על אומות העולם שיתמעטו.

ואם כן חשבונו של 42 קורבנות של בלעם הוא, שפרים והאילים הגדולים ירמזו את צד הגויים הגדולים מעם ישראל לעומת הכבשים שכנגד עם ישראל הקטנים והחלשים, וממילא 7 כנגד 7 כבשים של חג ראשון של פסח, ועוד 7 כנגד 7 כבשים שבחג השבועות, ועוד 7 כנגד 7 כבשים שהקריבו בראש השנה, ועוד 7 כנגד 7 כבשי יום כיפור (בלי חשבון 2 הכבשים שתפקידם לכפר), ועוד 14 כנגד כבשים של יום א' של סוכות, ביחד עולה 42 כבשים, שכנגדם התייצב בלעם ובלק לומר גודלה מותני ממותני ישראל שהקרבתי כנגד קורבנות כל מועדי עם ישראל ולא רק כנגד 3 רגלים כתוכחת האתון נגדי.

אבל כנגד שמיני עצרת לא הקריב, כי בשמיני עצרת כתוב מפורש ברש"י שגם **הפר אחד והאיל אחד** הם כנגד **ישראל** שהם עם א' בארץ לעומת 70 פרים שהקריבו ב7 ימי סוכות, וגם שמיני עצרת זהו חג ששונה מכל החגים כי עצרת תהיה לכם!! לעצמכם בלבד בלי קשר לאומות העולם רק אהבת ה' וחיבתו וקושי פרידתו מעם ישראל, וחג שכולו אהבה צרופה לעם ישראל בלי נגיעה לאומות העולם לא היה נגיעה לבלעם כלל, ולא הקריב כנגד חג זה כלום כי עצרת תהיה לכם רק לעם ישראל בלי תחרות וקשר עם אומות העולם כלל, ולכן שמחת תורה חוגגים ביום זה כי אין לגויים נגיעה בתורה כלל כי רק לנו היא.

פרשת המועדות בעצם מחולק ל2, חלקו בעיקר בתיאור המצוות הנוהגות במועדים נמצא בפרשת אמור שבחומש ויקרא, ואילו כאן בפרשת פנחס שבחומש במדבר כתובים בעיקר פירוט קורבנות המועדים. וחשבתי בדרך אפשר שאולי התורה כתבה את קורבנות המועדים אחרי פרשת בלק כי זה משמש תשובה כנגד הקורבנות והמזבחות שהקריב בלק ובלעם הרשעים כמופיע בפרשה הקודמת.

ונקדים את דברי האבן עזרא בפרשת בלק וז"ל: **שבעה** מזבחות - יש סודות עמוקים לא יבינום כי אם מתי מספר, ושביעי בימים ובחדשים ובשנים ושבעה כבשי העולה ושבעה הזאות, גם אמר השם לאיוב קחו לכם שבעה פרים ושבעה אילים, ובתת שלם לשלם אז תתחדש רוח בינה והמשכיל יבין:

ואולי יתכן שהיות והאתון כשדיבר עם בלעם הוכיח אותו ברמז על שרוצה להרוג את עם ישראל המקיימים מצוות 3 רגלים בעלייה לרגל ובחברת הקרבנות, לכן בער לבלעם להוכיח שהוא משתווה לעלייה לרגל ולקורבנות המועדים של עם ישראל, וכפי שמרמז **במדבר תנחומא** וז"ל: ויאמר בלעם אל בלק **בנה לי בזה שבעה מזבחות**, למה שבעה? כנגד שבעה מזבחות שבנו שבעה צדיקים מאדם ועד משה ונתקבלו, אדם והבל ונח אברהם יצחק ויעקב ומשה, שהיה אומר לפני הקב"ה למה קבלת את אלו? לא בשביל עבודה שעבדו, לפיכך קבלתם! **ולא נאה לך שתהא נעבד משבעים אומות ולא מן אומה אחת כביכול??**

ויתכן לפרש ש7 מזבחות זה כנגד המשכן שהיה במדבר ובגלגל ובשילה ובנוב ובגבעון ומקדש ראשון ומקדש שני יחד כל אלו עולה ל7 מקומות בהם היה מזבח לה', ואומנם יש את המקדש השלישי והקבוע לעולמים, אך זה סתום העין לא ראה ולא זכה לכוון כנגדו ואולי זה מרמז בפסוק הכתוב **בישעיה סד' "ומעולם לא שמעו לא האזינו עין לא ראתה אלקים זולתך יעשה"** – ויתכן שכולל את העתיד לנו המקדש השלישי כי בסוף המזמור כתוב **"בית קדשנו ותפארתנו אשר הללך אבתינו היה לשרפת אש וכל מחמדינו היה לחרבה: העל אלה תתאפק ה' תחשה ותעננו עד מאד"**, ועין של בלעם שהיה סתום עין שרק ראה בעין

שמחת תורה

הברכה לפני מותו – מדוע שמחת תורה לא בז' אדר ביום פטירת משה???

רק לאחר כמה שנים בפלפולו **תמורה ט"ז**, לכן לא רצו לחגוג ביום זה את סיום התורה.

ואפשר עוד לפרש שהנה לא כל עם ישראל בכו 30 יום בפטירת משה וכפי שדייקו רש"י והמפרשים, וייתכן שיש כאלו שבכו קצת פחות כי שמחו בשמחת שלימות התורה. **על** כן מחמת שהיה חוסר אחדות בלב ובמעשים אצל עם ישראל בעניין זה וביום זה, לכן נקבע יום שמחת תורה בתאריך אחר שבו כולם התאחדו כאיש אחד בלב אחד.

והיום שנבחר הוא יום לאחר שבוע של סוכות, שבו היה איחוד 4 המינים שהם מסמלים את איחוד כל חלקים עם ישראל שהתאחדו במטרה לעשות רצון אבינו שבשמים, וזה היום המתאים ביותר, **כי** כך ביחד נחגוג באחדות את סיום קריאת ספר התורה, בדיוק כפי שבאו וקבלו את התורה בסני **כאיש אחד בלב אחד** באחדות מושלמת!!!! ואכן התורה מסתיימת ב"לעני כל ישראל", כי באמת אז כל עם ישראל מאוחדים ביחד בעיניים פקוחות לראות את מאור התורה ולהתקרב לה'.

משה רבינו סיים את כתיבת ספר התורה ביום מותו, ולפי זה סיום כתיבת הספר ומסירתה המושלמת היה בז' באדר.

אז אם כן למה אנחנו חוגגים את סיום קריאת ספר התורה בשמחת תורה ולא בז' באדר?? **דהיינו** למה לא סידרו חז"ל שתסתיים קריאת התורה בז' באדר עת סיום כתיבתה או בשבת הסמוכה לה????

ונראה לתרץ בפשטות שחז"ל רצו להטעות את המן ולהכשילו, כי כידוע המן הרשע חיפש תאריך שבו יוכל להשמיד את עם ישראל, ומצא את חודש אדר בו נפטר משה. **אבל** אם היו חוגגים אז את שמחת סיום התורה אז המן לא היה בוחר תאריך זה!! כפי שהגמרא **במגילה י"ג** אומרת שאם המן היה יודע שמשה רבינו גם נולד בז' אדר הוא לא היה בוחר ביום זה.

וייתכן עוד לתרץ, שהיות ובפטירת משה נשתכחו שלושת אלפים הלכות, שזה דבר מצער מאוד שהיה חוסר בשלימות התורה באופן מוחשי, ואכן עתניאל בן קנז החזירם

וזהר לבנו - סוכות

אז הבה נתאחד כולנו כאיש אחד בלב אחד ונחגוג את שמחת התורה מתוך ידיעת התורה, או לפחות מתוך שאיפה אמיתית להגיע לידיעת התורה מושלמת, או לפחות להשתתף ולתמוך בלומדי תורה, והעיקר לעשות רצון אבינו מתוך אחדות עם ישראל אמן ואמן.

וזאת הברכה – כולם עולים לתורה

ועלינו לדעת ולזכור שעל כל ברכה שברך משה הוא התפלל, ואכן בתהילים יש 11 מזמורים שאמרם משה על 11 ברכות השבטים, וזה מתחיל מתפילה למשה איש האלוקים תהילים צ' – ק"א עד מזמור לתודה כולל.

ויש במדרשים מחלוקת מה קדם למה, האם התפילות קדמו לברכות או הברכות קדמו לתפילות, ובפשטות לפני ברכה צריך תפילה בכדי שהברכה תתקיים, אבל גם אם נאמר שהתפילות היו אחרי הברכות במקרה של ברכות משה זה מובן, כי קדם לברכות שירת האזינו ושימה בפייה וזה כוחו גדול מאוד, וכפי שהעיד משה שלא דבר ריק הוא מכס, ולכן יכול היה משה לברכם גם קודם התפילה.

בשמחת תורה הציבור ואפילו הילדים הקטנים עולים לתורה בשמחת תורה, וקוראים שוב ושוב את ברכות משה, עד אחרון העולים, כי כך מתקיים **"שימה בפייה"** גם בברכות משה.

וייתכן שכל זה בזכות שמשה רבינו קיים בשלימות את מצות הבורא **"ושימה בפייה"** בשירת האזינו, לכן זכה וזכינו שאת ברכותיו שהם דבריו האחרונים שבהם נפרד מעם ישראל, גם בזה יתקיים **"שימה בפייה"**.

ומשה רבינו שהשתוקק במשך 40 שנה לברך את ישראל ולא הצליח כי השטן הפריע לו, אז עכשיו הוא מתענג מאוד, על שברכותיו בסוף חייו חרוטים בפינו לדורי דורות.

ואולי יש עניין לקרוא בשמחת תורה את המזמורים הללו שאמרם משה בעת הברכות, אך לא שמעתי כן מעודי, ואשמח למקורות.

וזאת הברכה אשר ברך משה את בני ישראל לפני מותו

קטן מברך לבד ומקבל עליה לתורה כגדול, שזה התירו ונהגו לעשות רק שמחת תורה בלבד.

ועליית "כל הנערים" שעושים בסוף העליות לכל הפעוטות, זה אולי בא לרמז כפי שנהג משה רבינו, כי אכן גם משה בסוף הברכות כללם כולם ביחד בברכות, וכפי שכתב **רבינו בחיי** על הפסוק **"אין כאל ישורון"**, אחר שסיים לברך השבטים אחד אחד התחיל עתה לדבר ולברך את כולם באופן כללי.

שואלים המפרשים מה הכוונה לפני מותו, ברור שזה היה לפני מותו ולא לאחר מותו, והיות וזה היה יומו האחרון, מה ההדגשה **"לפני מותו"???** עונה החתם סופר שהיות וזה היה לפני מותו לא היה לו מספיק זמן לברך כל אחד ואחד מבני ישראל בנפרד לכן בירך כל שבט ושבט ביחד.

ונראה להוסיף, שאולי להשלים את הרצון הקדוש שכל יהודי יקבל ברכה באופן אישי ייתכן שלכן **בשמחת תורה כל יהודי מקבל 'עליה'** ומברך ברכות התורה, ואפילו ילד

ויהי רצון שנוזכה להתברך כל אחד באופן אישי וגם להתברך יחד עם הכלל, והכל תוך כדי שמחת התורה הקדושה, ושלכל אחד מאתנו יהיה חלק אישי בתורה הקדושה אמן ואמן.

ויקבר אתו בגי מול בית פעור ולא ידע איש את קברתו עד היום הזה

היום כוחו גדול מבעבר, ואין כוח להילחם כנגדו, **דע** לך שגם כוח הקדושה משתנה, שקברו של משה מתוקן מששת ימי בראשית, שזה לעומת זה ברא אלוקים לכל הדורות.

ולמה לא?? ואולי כי היצר הרע של בעל פעור משתנה כל הזמן, ולכן גם מקום קבורת משה כל הזמן מחליף מקום ומצב ככוח נגד לטומאה, אז אל תאמר שהיצר הרע של

לכן גם אנחנו מיד מתחדשים בכל שנה מחדש בקריאת התורה, מ"בראשית", ככה נחדש את כוח התורה שיגן עלינו מכל הניסיונות המתחדשים ובאים לעולם, שבכוח התחדשות התורה נצליח לעברם בהצלחה אמן ואמן.

ברכת כל הנערים - וזאת הברכה אשר ברך משה את בני ישראל לפני מותו

כל יהודי מקבל 'עליה' ומברך ברכות התורה, ואפילו ילד קטן מברך לבד.

ועליית "כל הנערים" שעושים בסוף העליות לכל הפעוטות, זה אולי כי אכן גם משה בסוף הברכות כללם כולם ביחד בברכות, וכפי שכתב רבינו בחיי על הפסוק **"אין כאל ישורון"**, אחר שסיים לברך השבטים אחד אחד התחיל עתה לדבר ולברך את כולם באופן כללי.

שואלים המפרשים מה הכוונה לפני מותו, ברור שזה היה לפני מותו ולא לאחר מותו, והיות וזה היה יומו האחרון, מה ההדגשה **"לפני מותו"???** עונה החתם סופר שהיות וזה היה לפני מותו לא היה לו מספיק זמן לברך כל אחד ואחד מבני ישראל בנפרד לכן בירך כל שבט ושבט ביחד.

ונראה להוסיף, שאולי להשלים את הרצון הקדוש שכל יהודי יקבל ברכה באופן אישי ייתכן שלכן **בשמחת תורה**

ויהי רצון שנוזכה להתברך כל אחד באופן אישי וגם להתברך יחד עם הכלל, והכל תוך כדי שמחת התורה הקדושה, ושלכל אחד מאתנו יהיה חלק אישי בתורה הקדושה אמן ואמן.

וקרני ראם קרניו בהם עמים ינגח אפסי ארץ והם רבבות אפרים והם אלפי מנשה

וזה מנגח את העמים הקמים עלינו, ואת האפסים שבארץ שמטמאים את גופם, כי כוח הקדושה כוח ההתגברות בכל הכוח על הטומאה זה הכוח שלנו להשבית אויב וכוחות הרשע עד עצם היום הזה. **ובזכות** התגברותו זו, זכה ל"והם רבבות אפרים והם אלפי מנשה".

איפה יוסף עשה נגיחות?? ובאיזה קרניים??? ואולי הכוונה שבשעת הניסיון עם אשת פוטיפר, יוסף הצדיק עצר את עצמו ברגע האחרון למנוע עצמו מטומאה על ידי **שנעץ את ציפורניו בכל הכוח**, וזה בוודאי היה נגיחה עצומה יותר מנגיחה של שור.

וטהר לבנו – שמחת תורה

ולכן זכה יוסף הצדיק ובצדק שלא עורר שוב את קנאת האחים שממנו יצאו 2 שבטים, כי עבודתו ועבודתם הייתה כפולה במאמץ ובסיכון, ולזה כל השבטים הבינו שמגיע להם ביושר.

שלמרות שאפרים ומנשה נולדו וגדלו בארץ טמאה וחיו כנסיכים בין ילדי השרים הגויים הטמאים ביותר, בכל זאת הם שמרו על קדושתם כאילו גדלו עם יעקב אבינו ועם כל משפחת בני יעקב הקדושה.

תבואתה לראש יוסף ולקדקד נזיר אחיו

המתנזר מטומאה, בכל זאת יוסף הצדיק לא חטא!! וגם יוסף הצדיק מעולם עד סוף חייו הוא לא שנה אותם!! ולא נהג כנקמה לרדת מדרכם, כמו שיש צעירים שסבלו בבית כנקמה הם יורדים מהחינוך שקיבלו בבית, ולכן יוסף שרק עלה והתעלה עוד יותר מעליהם הפך ל"קדקוד אחיו".

מה הכוונה "ראש יוסף"? ומה הכוונה "קדקוד נזיר אחיו"? ממתי יוסף היה נזיר???

ואולי הכוונה שלמרות שהיה מסלסל בשערו שגירה בו יצר הרע, ולמרות ששנאו אותו אחיו, שריחקו אותו כנזיר

שמרו אמרתך ובריתך ינצרו, יורו משפטיך ותורתך, ישימו קטורה, ברך ה' חילו

אבל שימו לב שלפני ה"ישימו קטורה באפך" צריך "שמרו אמרתך" וצריך "בריתך ינצרו" וזה גם קודם הפצת תורה וחיזוק העם "יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל", וכוח המצוות והקדושה והפצת התורה הם אלו שנותנים את הכוח המיוחד שיש בקטורת, וגם לתוצאה של "ברך השם חילו" שזה עשירות.

שבט לוי שלמד תורה כל שנות גלות מצרים ושמרו על רצף של ישיבה בעם ישראל כהמשך של האבות הקדושים עד למתן תורה בלי הפסק כלל, וקיימו מצוות במסירות נפש במצרים, וגם עשו ברית מילה כשהיתה סכנה מוחשית כי במדבר לא נשבה רוח צפונית, לכן כמו שפי' רש"י ראויים הם "שיורו משפטיך ליעקב".

וישכן ישראל בטח בדד עין יעקב אל ארץ דגן ותירוש

במצב של קצת מים כמו עין מים שזה מעיין קטן, שזה משל למצב שעם ישראל בגלות, זו גדלותו של העם היהודי וזה מקדם אותו אל הגאולה ואל ארץ ישראל המושלמת בקרוב אמן ואמן.

יתכן אולי לפרש בדרך דרש את הפסוק הזה, שכאשר עם ישראל מחליט במצב שהוא בטוח וטוב לו – דהיינו לא במצב של גלות, לשבת "בדד מהגויים" ומתרבותם ודבקים בדרך ישראל סבא, וגם ואפילו כשהוא "עין יעקב" - דהיינו

שמח זבולן בצאתך ויששכר באהליך

בשמים זו ישיבה של מעלה ואין דבר אחר בו חוץ מלהתענג על התורה???

כתב רש"י, זבולון ויששכר עשו שותפות, זבולון לחוף ימים ישכון ויוצא למסחר בספינות ומרוויח ונותן לתוך פיו של יששכר והם יושבים ועוסקים בתורה, לפיכך הקדים זבולון ליששכר שתורתו של יששכר ע"י זבולון הייתה.

וראיתי תירוץ נפלא שכתב הגאון רבי יעקב קמניצקי זצ"ל, שהרי כל עובר לומד תורה מפי המלאך, ואם כן זבולון בעולם הבא ייזכר במה שלימדו המלאך במעי אמו. **ולפי** דבריו אפשר לתרץ לשון רש"י, שאכן זבולון עוסק במסחר ויששכר יושב ועוסק בתורה, אבל בעולם הבא "הם - שניהם יישבו ויעסקו בתורה". **ובפשטות** כוונת רש"י שעל יששכר לפנות מזמנו ולדאוג שימצא לזבולון זמן, וגם זבולון העשיר בעצמו חייב למצוא זמן פנוי ללמוד בחברותא עם יששכר גם בעולם הזה.

נשאלת השאלה, הרי רש"י דיבר על פועלו של כל אחד מהם בלשון יחיד מדוע בהמשך כתב "והם יושבים ועוסקים בתורה", היה לו לכתוב והוא יששכר יושב ועוסק בתורה, שהרי זבולון יוצא למסחר???

ועוד ראיתי ששאלו האחרונים, מה יעשה זבולון למעלה בשמים הרי לא למד תורה, והרי למעלה

ואין לכם מושג באיזו אהבת תורה וחשק לימודים ילמד יששכר את זבולון שתורם לו, הרי יששכר ירצה להטעים את הלימוד על זבולון שתורם לו, שידע על מה הוא תורם ויעריך את חשיבות התורה שתורם לה מכספו, וזה לימוד באיכות גדולה מאוד בחשקת התורה ובסבלנות אין קץ, ואכן מומלץ לחדש דבר כזה מושלם בעם ישראל שהתורמים ילמדו עם התלמיד חכם שתורם לו באופן אישי כך שירגישו את הקשר באמת ושניהם יצמחו לתפארת עם ישראל.

שמח זבולן בצאתך ויששכר באהליך

שלך הפרטי, ולכן זבולון כשאתה הולך לפרנס את יששכר, עליך לזכור שהבית שלך קודש!!

ועליך לצאת לשוק אבל אתה חייב לשמור על קדושתך, כי הבית שלך קדוש, בית של תורה!!! **ובבית של תורה חייבים להתעלות ולא לשקוע בגשמיות ותאוות חלילה.**

זבולון שמח בצאתו, כי למרות שהוא עוסק בגשמיות ובמסחר, בכל זאת אצלו המסחר שלו זה כמו תשמיש קדושה, שמחזיק את יששכר שלומד תורה בזכותו.

אבל, גם הלימוד של יששכר בבית מדרש לא נחשב מקום זר לך זבולון, אלא זה נחשב שהוא לומד "באהליך", בבית

ללמדנו, שתמיכה בלומדי תורה זה לא פטור גורף מעול תורה ומצוות כגויי הארץ שנותנים כסף לכומר והוא מוחל להם על כל הרציחות והפשעים שעשו, אלא אדרבה זה מקפצה ודחיפה לחיות בבית של תורה ולהתעלות בעבודת השם אמן ואמן.

הקפות – והקפות שניות

והתשובה היא כי חג שמחת תורה זה חג כמו הפתעה **ותוספת**, וכלשון בני אדם "בונוס", שבורא עולם באהבתו

באמצע ההקפות התחדש לי בס"ד חידוש נחמד, מדוע עושים 14 הקפות דהיינו 7 בלילה ועוד 7 בבוקר, וגם למה דווקא על שמחת תורה אומרים שמיני עצרת "החג הזה"?

וטהר לבנו – שמחת תורה

ויתכן שלכן עושים עוד 7 הקפות שניות במוצאי שמחת תורה בכדי להראות לבורא עולם שלמרות שבשמחת תורה עשינו 14 הקפות כהמשך לסוכות כלפי מספר קורבנות הכבשים, אבל אנחנו רוצים גם לחדד בהקפות שניות את ה7 כבשים שהקריבו בשמחת תורה החג החדש והמיוחדת.

ובעצם בהקפות שניות שעושים דווקא במוצאי החג, רצוננו לבטאות שרק מעכשיו כביכול נגמר אצלנו סוכות ורק מעשיו אנחנו מתחילים את שמחת תורה שתמשך כל השנה, וזה כביכול התוספת שאנחנו מחזירים להקב"ה כתודה ובשמחה, כנגד התוספת שהוסיף לנו עוד יום.

לעם ישראל נותן להם חג נוסף על סוכות, והיות וזה חג הפתעה ותוספת ובנוסף מיוחד לשם חג, לכן אומרים עליו **"החג הזה"**.

אבל למרות שהוא כמו חג מיוחד, בכל זאת בחג שמיני עצרת **מקריבים 7 כבשים כמו כל חג רגיל**, כי בימים הקודמים לו בחג הסוכות הקריבו כל יום 14 כבשים כנגד עם ישראל, וההבדל במספר מתחדד ההבדל ומתקבל ייחודיותו של חג שמיני עצרת לעומת חג הסוכות.

והנה אנחנו מחזירים כביכול באותו מטבע, וכביכול **14 ההקפות** אנחנו ממשיכים את סוכות שבו הקרבנו 14 כבשים כל יום כנגד עם ישראל, כי ברצונו להחזיר אהבה להקב"ה שאנחנו כביכול ממשיכים את חג הסוכות.

לעיני כל ישראל

משה רבינו סיים את התורה ב"לעיני כל ישראל" ופירש רש"י שהכוונה על שבירת הלוחות, ולמרות שזה מקרה לכאורה עצוב מאוד!!! בכל זאת משה רבינו סיים בזה, כי רצה ללמד אותנו שתורה היא שלימות!!! כולה קודש קדשים, אם אין אותיות כי פרחו בגלל העבירה של העגל, עדיף לשבור ולבנות הכל מחדש!!! וכאמור גם תלמיד חכם כל כולו שלימות!!! וקודש!!! ואפילו הרוק שלו וכפי שהארכתי בחידושים על ראש השנה על הפסוק "אף שמי יערפו טל"!!! אז עלינו לדבוק בתורה ובלומדיה בערכה ובהערצה תמיד!!!

חזק חזק ונתחזק!!

אחרי שהסתיימו כל החגים שהיו מלאים בעשייה רוחנית, פתאום יש חלל, והחלל הזה מסוכן, כי יש רעב דחוף לסיפוקים, והיצר מפתה להגיע לסיפוקים קלים וזמניים של עבירות או מראות אסורות, אפילו בנפילות קטנות, כי כך דרכו לקרר ולהפיל.

ורבים וטובים נפלו בלילה זה רחמנא ליצלו, וכן רבים נפלו בימים הבאים הללו, לכן ידידי אחי ורעי, אין ברירה עלינו להתאמץ ולתת לעצמנו סיפוק רוחני טהור - ללמוד תורה קדושה - וסוגיות תלמודיות, או אפילו להנאות עם המשפחה באווירה טובה ומהנה אבל כשרה, אבל חלילה לא להתבטל ולחפש תעסוקה פרטית אלקטרונית שנגמרת בעבירות, רק חזק ואמץ, וזכור את החזק חזק ונתחזק תמיד אמן ואמן.

** פשר מנהג הקפיצות בעת אמירת "משה אמת ותורתו אמת" – הסבר א'

הגשמי החוצה לסוכת ארעי, ובשמחת תורה התעלנו עוד יותר, כי בכוח הצטברות הקדושה ומכוח קדושת התורה ושמחת התורה אנו יוצאים – גוף ונשמה יחד מהעולם הגשמי כולו, כי בריקוד אנו עולים טפח מהארץ.

ביום כיפור כביכול התנתקנו מהגוף והשקענו בנשמה, ובסוכות מכוח עבודת וצום יום כיפור ומכוח ההכנות למצוות ד' מינים והסוכה, ומכוח קיום, אנו מתעלים נשמה יחד עם הגוף בכך שאנחנו מתנתקים מביטנו

הסבר ב'

למטה, והם מתחת האדמה צועקים משה אמת ותורתו אמת, ואכן בני קרח שצעקו מיד עם נפילתם "משה אמת ותורתו אמת" ניצלו בכך שנוצר להם מדף בגיהינום ומשם הצליחו לקפוץ ולצאת החוצה מהגיהינום התחתית לאוויר העולם, וכנראה בעת הצלתם וקפיצתם למעלה והחוצה צעקו "משה אמת ותורתו אמת".

יתכן שהיות ומשה רבינו עלה למרום וקיבל תורה משמים, לכן גם אנחנו קופצים לאוויר בכדי לסמל שאנחנו מאמינים שמשה עלה למרום והוריד מהשמים את התורה.

ומי שלא האמין בתורת משה שהיא תורה מסיני ירד ונבלע בעומק האדמה, והראיה שקרח ועדתו נבלעו באדמה

ונלמד מזה שגם אנחנו נתעלה על ידי אמונה תמימה ומוחלטת ואמירת "משה אמת ותורתו אמת", ואולי בשעת ניסיון נקפוץ ונצעק "משה אמת ותורתו אמת", ואולי כשם שבני קרח יצאו מהגיהינום ברגע האחרון לפני הנפילה המוחלטת כך גם אנחנו נצליח לצאת ולברוח מהנפילה של הניסיון של יצרנו הרע ולצאת לאוויר הטהור חיים בלי חטא חלילה אמן, ושוב לא נסתי זאת ואדברא אשמח לדעת האם סגולה זו נכונה ופועלת ומצלת מהחטא, ואם כן אפרסם זאת ברבים לזיכוי הרבים.

למה קופצים באמירת משה אמת ותורתו אמת – טעם נוסף

הרוחנית בחודש אלול, שה' אומר למשה שעוג כבר נמסר בידי ישראל עוד בראש השנה, וכל זה מחמת עבודת האלול של עם ישראל,

בסוף עלון סוכות הבאתי מדרש תנחומא ורבה שמלחמת סיחון עשו באלול, ועשו את כל חגי תשרי ורק לאחר מכן עשו את מלחמת עוג.

והנה משה רבינו מובא בגמרא ברכות דף נ"ז היה בגובה 10 אמות וקפץ קפיצה אדירה ביותר בגובה שלו עצמו, ובגרזן ארוך 10 אמות הצליח והגיע והיכה את עוג בקרסולו, ומזה נפל עוג, ומת כי ההר שתלש להרוג בו את עם ישראל נתקע בפניו ובשיניו שהשתרבבו החוצה, ואולי

והוכחנו שם שעם ישראל כבשו וניצחו את סיחון על ידי שצרו בסוכות במשך האלול ולמדו בסוכות בהתמדה רבה בתורה והתעלו מאוד גם מחוץ לענני הכבוד, ובכך כבשו את סיחון, ועד כדי כך השפיע התמדתם והתעלותן

וטהר לבנו – שמחת תורה

עמד אסא ואמר "אין בי כח להרוג" אלא "אני רודף ואתה עושה" אמר הקב"ה אני עושה כן שנאמר "וירדפם אסא והעם אשר עמו וגו'", כי נשברו לפני אסא אין כתיב כאן אלא כי "נשברו לפני ה'".

עמד יהושפט ואמר "אין בי כח לא להרוג ולא לרדוף" אלא הריני "אומר שירה ואתה עושה" אמר לו הקב"ה אני עושה כן שנאמר "ובעת החלו ברנה נתן ה' מארבים".

עמד חזקיה ואמר "אין בי כח לא להרוג ולא לרדוף ולא לומר שירה" אלא הריני "ישן במטתי ואתה עושה". א"ל הקב"ה אני עושה כן שנאמר "ויצא מלאך ה' ויך במחנה אשור".

ולכן משה רבינו בכוח עוצמת התורה וחיזוק עם ישראל והתמדתם בתורה באלול גרם שאפילו בדרך הטבע קיבל משה תעצומות והצליח להפיל את עוג ולקרב את מיתתו גם בדרך הטבע.

ואנחנו קופצים במשה אמת ותורתו אמת, להכריז גם אנחנו עשינו עבודת אלול וחגי תשרי, וגם סיימנו את תורת משה בשמחת תורה, והתעלנו בתורה וביראת שמים, ולכן הלוואי מכוחנו יהיה ויש למשה כוח להרוג את עוג אז וגם עכשיו.

כי היצר הרע נראה לנו כהר ענק וכמלאך עצום שאי אפשר להכריעו אבל בכוח תורת משה וקדושת התורה וההתעלות מאלול נצליח לנצח את יצרנו הרע אמן ואמן.

ויעל משה – משה רבינו קפץ

משה אם כן לכאורה יהיה פשוט מאוד למצוא את פתח המערה, כי נחפש איפה יש הר עם 12 מדרגות!!

אבל היות ולא מוצאים את ההר ולא שייך למצוא את ההר סימן שאין כבר את ה-12 מדרגות, **וכל כך למה??** כי ה-12 מדרגות נוצרו במיוחד לרגע פטירת משה רבינו, לסמל על אחדות עם ישראל.

ואכן מיד לאחר מכן נעלמו המדרגות, ועל כן קבורת משה נעלמה לחלוטין מבשר ודם ואין כל רמז ודרך למוצאו כלל.

והנה יש לנו עוד סיבה מדוע אנחנו קופצים באמירת משה אמת ותורתו אמת, כי משה רבינו קפץ את כל ה-12 מדרגות בבת אחת בזכות התורה ובזכות אחדות עם ישראל.

ויהי בישרון מלך יחד שבטי קה'

למה כתוב "ויהי" לשון צער?? ויתכן כפי פירוש מפרשי הפסוק עם ישראל מתפאר שעם ישראל כולו מקבלים את מלכות ה' עליהם, אבל הצער הוא שמשה רבינו ידע שזה לא מתקיים בכל הדורות, ולכן כתוב "ויהי" לשון צער.

ולא ידע איש מקום קבורתו – של משה

שאלו לו מקום, **אבל** בדרך פשוטה יותר, נראה שהקב"ה רצה שעם ישראל לא יתייחסו שמשה רבינו נפטר, כמו שהרומאים רצו וחיששו, אלא שעם ישראל יחפש את המשה החי, שהוא גדול הדור ושר התורה שבכל דור ודור.

יתכן שהטעם הוא, שהיות ומשה היה איש האלוקים כשיכול חצי אדם וחצי אלוקים, לכן מצד א' משה נפטר ומת, ומצד שני מקום קבורתו נעלם, והרומאים שחיפשו אותו למעלה ראו את קברו למטה וכן להיפך, כי כמו ה'

מהות שמחת תורה – חג העצרת יום 50 כמו חג השבועות

ושמתי לב שהמספר 7 משמש בהרבה מצוות, **שבת** מנוחה ביום ה-7, **שמיטה** בשנה ה-7, ואחרי 7 **כפול** 7 שנים נשבות שנה אחת - **יובל**, וכן **פסח** 7 ימים.

וכן **סוכות** 7 ימים (בחודש ה-7) ואחרי ה-7 חוגגים עצרת. וכמו כן נמנה 7 **כפול** 7 **שבתות מפסח עד עצרת** – **ספירת העומר**, ואחרי זה חוגגים חג שבועות. וכן כריתת ברית לקיום ענין, על חשבון 7, ככתוב "כי את 7 כבשות תקח

החינוך במצווה שני' כתב יום כ"ב בתשרי, זה נקרא חג העצרת. ואמרו זכרונם לברכה שהוא נקרא כן לפי שהוא סוף המועדים, ועל דרך משל הוא, כאילו אמר הקדוש ברוך הוא לישראל עכבו עמי יום אחד שקשה עלי פרידתכם:

ובמצווה שלי' כתב **החינוך** מפי החכמים שמעתי שבעניין היובל סוד נפלא שלא גילוהו, וכי בו נרמז כל ימי עולם ושניו. גם **בעניין** ה-7, שנצטוונו למנות 7 ולא 8 וכיוצא ב,

וטהר לבנו – שמחת תורה

מידי'. וכן **בלעם** שהיה חכם, עשה 7 מזבחות. וכן לשון **שבועה**, שהוא מתורגם **קיום**, פירושו **מלשון 7**.

והתבוננתי בס"ד שמחודש אלול שהוא כט' ימים בחודש עד הושענא רבה יוצא 50 יום, ובעצם זה כבר כמו חג השבועות שאחרי 49 יום יש עבודה מיוחדת של חג השבועות, ואכן הושענא רבה זה יום תפילה מיוחד במינו שקשור מאוד למספר 7 שמקיפים בו 7 פעמים את המזבח.

ואכן מצאתי בילקוט שמעוני פנחס רמז תשפב ששואל הרי שבועות ושמחת תורה נקראים עצרת, מדוע אם כן אין 50 יום בשמחת תורה כמו שיש בין פסח לשבועות? ומכוח השאלה רואים אנו שאכן תחילת דברינו נכונים הם שיש להשוות בין שבועות לשמחת תורה כלפי עבודת 50 יום.

ואכן מצאנו שאומרים מזמור "לדוד ה' אורי וישעי ממי", מתחילת אלול עד סוף חגי תשרי, וזה מלמדנו שאכן כל אלול ותשרי מחוברים לאחד, ואולי לדוד ה' אורי וישעי מ"מי" אירא, שיש לנו פחד לעבוד נכון וכראוי את 50 יום שזה עולה כמניין "מי", ותודה להגאון הצדיק הבחור רבי רפאל ישראל פלדמן שעוררני בעניין "מי" שעולה 50.

וכמו כן מצאתי במדרש תנחומא חוקת מהו "ויפנו ויעלו" – להילחם בעוג? הרי הם התקדמו מסיחון לכיוון ארץ ישראל ובכיוון זה היה עוג ולא היה להם צורך לפנות? מתרץ רבי יוחנן (במדרש רבה הגירסה יש אומרים) שמלחמות סיחון עשו באלול, ועשו את חגי תשרי, ואחרי חגי תשרי עשו מלחמת עוג, ככתוב שאחרי החגים "ופנית בבקר והלכת לאהליך" דברים טז' אם כן כאן שכתוב "ויפנו" הכוונה לאחר החגים.

ובש"ך על התורה חוקת כא' לג' כתב שכוונת המדרש לומר שהמצוות של חודש תשרי הגינו עליהם, שהיה מלך גדול, כמו שאמר במדרש תנחומא דברים ד' קשין היו סיחון ועוג יותר מפרעה וחיילותיו, וכשם שאמר שירה על מפלת פרעה וחיילותיו כך היו ראויים לומר שירה על מפלתו של עוג, אלא שבא דוד ואמר עליהם שירה, שנאמר תהלים קל"ה, י' "למכה מצרים ואחר כך אמר למכה מלכים גדולים כי לעולם חסדו".

שהעבודה התחילה מאלול שאז צרו על סיחון וישבו בסוכות ולמדו בהתמדה, וביחד עם חגי תשרי זכו לנצח את עוג מלך הבשן, ואם כן יוצא לנו שכבר בזמן משה רבינו היו ימי אלול וחגי תשרי מחוברים בעבודת ה' מיוחדת.

אומנם בכל זאת היום ה-51 מאלול הוא נקרא חג העצרת, ולמה 51?

ונראה לתרץ שעלינו להוריד מהחשבון את יום כיפור, כי יום כיפור כי זה יום שבעיקרון קיבלנו אותו מתנה מאת ה' יום טהרה מיוחד, יום שהקב"ה מטהר אותנו כמקווה ויש דעת רבי אפילו בלי עבודה שלנו.

והיות ואנחנו הפכנו אותו ליום תפילה וליום תשובה מצדנו, וכביכול הקדשנו חזרה את כל היום להקב"ה כמתנה. לכן הקב"ה באהבה מושלמת אומר אתם נתתם לי יום מיוחד שלא נחשב לכם כיום ספירה, לכן אני מחזיר לכם יום אהבה שתשמחו בו והוא שמחת תורה.

ומוסיף החברותא היקר רבי אלדר נתנזון שליט"א שביום כיפור עם ישראל כמלאכים ולכן יום זה לא בספירה כי מלאכים הם מעל הספירה, וגם לכן השטן לא יכול לקטרג ביום זה כי הוא כביכול לא במספר.

וב'ה' נזכרתי שמפורש במנחת חינוך מצווה שט' אות ב' שבברייתא סדר עולם המובא בגמ', בערב שבת יצאו

ממצרים ובשבת ניתנה תורה והיה אז ו' בסיון, כי ערב שבת היה ר"ח ניסן, ואייר היה ביום א' ע"פ סדר החדשים, וסיון ביום שני, והיה אז שבת יום ה-50 יום ההנף בו' בסיון, שניתנה בו תורה וזה כרבנו, א"כ ניתנה תורה ביו"ט יום ה-50 שבו הסתיים ספירת העומר.

אבל לפי הברייתות האחרות - יצאו ממצרים ביום חמישי, א"כ שבת שניתנה בו תורה היה יום ה-51 לספירה ולא היה אז יו"ט, כי יו"ט יום ההנף היה ביום ה-50 לספירת העומר, שיצא ביום ששי.

ולפי הברייתות האחרות יוצא מדויק, שכמו שהיה יום ה-50 לספירה חג, ולמחרתו יום ה-51 היה מתן תורה, כך גם ביום ה-50 מאלול כולל יום כיפור יוצא יום מיוחד של הושענא רבה, וביום ה-51 חוגגים שמחת תורה.

וכמו כן לפי זה אפשר להוסיף שכמו שמשה רבינו במתן תורה הוסיף יום אחד מדעתו – שבת פז', כך הקב"ה החזיר לנו בשמחת תורה שהוסיף לנו יום אחד כביכול מדעתו מיוחד רק לנו.

ואולי זה מרמז ב "אני לדודי ודודי לי", שזה ר"ת אלול, שהיות ומשה רבינו שהוא כנגד עם ישראל כמפורש ברש"י הוסיף יום אחד מדעתו, שזה בבחינת אני לדודי, אזי דודי לי הקב"ה הוסיף לנו מדעתו כביכול יום נוסף שהוא מיוחד לנו את יום שמחת תורה.

על כל פנים, יוצא שכל חצי שנה יש עבודה חשובה של 51 יום של עבודת ה' מיוחדת שבהם עלינו להתעלות ולהתקדש במעלות התורה והקדושה.

וברוך ה' הטוב והמטיב, זכיתי לקבל מהגאון הגדול רבי פנחס פרידמן שליט"א מרבני חסידות ראש הכוללים של חסידות בעלזא הוספות ממאמר דומה שכתב בעצמו בשנת תשע"ט, ושם הביא את מדרש תנחומא פנחס טו', יו"ט האחרון – שמחת תורה נחשב סיום לימות החג, ככתוב "עצרת תהיה לכם". ואכן הייתה ראויה להיות אחר החג ה-50 יום, כשם שעצרת אחר הפסח ה-50 יום, אלא אמר הקב"ה, חורף הוא ואינן יכולין להניח בתייהן לבוא לכאן, אלא עד שהן אצלי יעשו עצרת, ונלמד זאת, ממה שקראו "ביום השמיני עצרת", והכוונה מבאר הרמב"ן כמו שמצינו בגמרא פסחים סח' הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם – שצריך אדם להנות בגופו באכילה ושתיה ביום עצרת, כי יום שניתנה בו תורה, "שביקשו לרמז בכך שחג השבועות זמן מתן תורתנו הוא כנגד "שמיני עצרת".

והגאון הגדול מבאר סיבת 2 העבודות, בכך שספירת העומר עניינו לסלק הטומאה או בבחינת עבודה מתוך יראה ככתוב במתן תורה שהיה קולות וברקים וחושך ונחרדו כל העם אשר במחנה, וככתוב שכל זה נעשה בעבור רצון ה' ש"מי יתן והיה לבבם זה להם ליראה אותי", ואילו עבודת אלול ותשרי זה לתקן 7 מידות וכן לעבוד את ה' מתוך אהבה, כי ברגע שחוזרים בתשובה בר"ה ויוכ"פ הכל נהפך לזכויות, בפרט שתכף עובדים את ה' מתוך אהבה ושמחה בסוכות ושמחת תורה בשירה וריקודים.

הוספת הגאון הגדול רבי אהרון פסין שליט"א, כן דרשו על הפסוק בבראשית י"ט כ': "הִנֵּה נָא הָעִיר הַזֹּאת קָרְבָּה לְנוֹס שָׁמָּה וְהוּא מִצָּעַר אֶמְלֹטָהּ נָא שָׁמָּה הָלָא מִצָּעַר הוּא וְתָחִי נַפְשִׁי". היינו, דאמלטה מהעבירות בני"א ימים שבין אלול לש"ע – ותחי נפשי. כמ"כ המנהג לומר "אורי וישעי" חמישים ואחד ימים, וכן מביאים בשם הגאון ז"ל, הושע נ"א, נ"א יום לימי סליחה.

ועוד בעניין נ"א יום: בזהר הקדוש (רעיא מהימנא ויקרא דף קט.) מונה נ"א מצוות שהיו בזמן בית המקדש והיום

וטהר לבנו – שמחת תורה

ובתהלים (קיי"ט ק"ח): "נִדְבֹת פִּי רָצָה נִ"א ה'...". והיינו, שבקשתנו בפני השי"ת שתפילותינו (נדבות פינו) שהם במקום העבודה בביהמ"ק, ירצו ויתקבלו לפניו, ובזכותם נחזור לקיים את נ"א המצוות בביהמ"ק ולא נסתפק בתחליפיהן בלבד.

ואולי יש בזה בחינה של חידוש הנעשה ונשמע, שנעשה מה שסיימנו את התורה ונשמע מבראשית מחדש.

חסרות לנו, ולפי זה יש להעמיס כוונה נוספת באמירת "סלח נא לעוון העם הזה", שמכוונים ומבקשים שישלח ה' לעוונותינו ויבנה ביהמ"ק, ואז נוכל לשוב ולקיים את נ"א המצוות הנ"ל. כן אפשר לדרוש בפסוק (תהלים קיי"ט ע"ו): "יְהִי נִ"א חֶסֶד לְנַפְשִׁי...". שננוחם בקיום נ"א המצוות הנ"ל.

וכן בהושע (י"ד ג'): "וְנִשְׁלַמָּה פְּרִים שְׁפָתֵינוּ", וכהיום התפילה היא במקום עבודת הקרבנות,

לעיני כל ישראל – הסבר נוסף

עדיין זה עטוף בנסיבות מאוד מצערות, ולמה דווקא לסיים את התורה בדבר שאינו טוב בשלימותו?

ונראה, שבעת פטירת משה, כל עם ישראל זכו להכרה שמשה רבינו היה מסור לטוב לעם ישראל באופן המושלם ביותר, שגם שבירת הלוחות שציער מאוד את עם ישראל, עכשיו הם הבינו שגם זה היה אך ורק לטובתם,

וזה סיום מושלם לספר התורה ולפטירת משה, שכולם הבינו שהיה מושלם בכל המצבים ובכל פעליו ומעשיו.

משה רבינו סיים את התורה ב"לעיני כל ישראל" ופירש רש"י שהכוונה על שבירת הלוחות, ולמרות שזה מקרה לכאורה עצוב מאוד!!! בכל זאת משה רבינו סיים בזה,

ומרן ראש הישיבה זצ"ל ביאר כי שבירת הלוחות היה בזה הצלה לעם ישראל שנדונו כפנויה זינתה ולא כאשת איש כביכול שזינתה, לכן זה מעשה טוב ושמח, ואף הקב"ה אמר למשה יישר כוח ששיברת.

ובכל זאת עדיין קשה, שהרי זה היה כרוך בנסיבות מצערות מאוד, ונכון שיש בזה נקודה חיובית טובה, אבל

ויבכו ישראל – ולא כל ישראל בכו בפטירת משה רבינו

ואכן מצאנו כדבריו, אצל אשת קורח שגרמה לו לחלוק על משה רבינו, אבל מאידך מצאנו להיפך באשת און בן פלת שהצילה את בעלה מלחלוק על משה, כך שאין הכרח לטעון שהנשים הם הגורמות לבעליהם לפקפק בדעת גדולי הדור.

ואולי בגלל שכתוב שכל העם קינאו למשה במחנה דהיינו שחשדוהו באשת איש ולכן כל אחד קינא לאשתו שלא תתייחד עם משה רבינו כשלקח את אוהלו אל מחוץ למחנה, זה גרם שגם כאשר הבעלים הבינו שהיה זה רשעות והוצאת שם רע מחריד.

בכל זאת להוציא זלזול זה מהנשים שהתבזו מבעליהם בגלל משה שבעליהם נאלצו לקנא ולהזהיר מפני משה, זה לא נמחק מהנשים, וגם גרם לפקפוק או לפחות לקרירות מצד הנשים כלפי משה רבינו והן לא הצטערו עליו כראוי וזה כאמור השפיע גם על הבכי של הבעלים.

ולפי"ז דברי האדמו"ר זצ"ל מובנים פלאי פלאים, וגם קושיית מרן ראש הישיבה זצ"ל מתורצת בשלימות בס"ד.

כתב רש"י שאצל פטירת משה רבינו לא כתוב ויבכו כל ישראל כמו אצל אהרן, ותיירץ רש"י שאצל אהרן גם הנשים בכו כי היה רודף שלום, ועשה הרבה שלום בית.

ומרן ראש הישיבה זצ"ל שואל וכי מעלת גדול הדור לא מספיק שכולם יבכו עליו כמו הנשים??

ובכל זאת, נראה כשאשה בוכה בבית ממילא הבעל משתתף עמה בבכי, ואכן אצל אהרן מתוך בכי הנשים נדבקו גם הבעלים.

אבל אצל משה הנשים כמעט לא בכו וממילא גם הגברים פחות בכו, כי לא הושפעו להתרגשות מנשיהם..

ועל שאלת מרן זצ"ל, למה הנשים לא בכו עדיין צריך עיון. **והאדמו"ר מגור הלב שמחה זצ"ל** כותב, שעל גדול הדור לא כולם תמימי דעים עמו, ולכן לא כולם בכו על משה רבינו, אבל זה פלא מדוע זה התבטא דווקא כלפי הנשים, וכי הנשים יותר ביקורתיות כלפי גדול הדור?

ה' מלך ה' מלך ה' ימלוך לעולם ועד – אין פסוק כזה!!

ויתכן, כי רק ביום ההוא – בזמן הגאולה, רק אז יהיה ה' אחד ושמו אחד, וזה פסוק מפורש **בזכריה יד' ט'** "והיה ה' מלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד", אבל קודם לגאולה השלימה כביכול חסר באחד, כלפי מלכות ה' על הבריות שלא כולם מקבלים עול מלכותו עליהם, ולכן זה מפוזר ב 3 פסוקים, אבל בזמן הגאולה נאמר "ויראוך כל המעשים וישתחוו לפניך כל הברואים ויטו שכם אחד לעובדך".

אומנם לכאורה יש פסוק בתהילים המופיע ב"אשרי" שמאחד הכל בסגנון אחר: "מלכותך מלכות כל עולמים וממשלתך בכל דור ודור", כי

זה מופיע כפסוק בפסוקי אתה הורית לדעת שאומרים לפני ההקפות בשמחת תורה, ובעצם זה נאמר בהרבה תפילות, הן ביהי כבוד בכל ביום בשחרית, והן בימים נוראים בתפילות, אומנם כשהתבוננתי אין כזה פסוק, אלא זה צירוף מ3 פסוקים.

ונשאלת השאלה, מדוע אין פסוק כזה?? הרי הוא בשימוש כה חשוב ומדוע אינו בפסוק אחד אלא מפוזר?? ו 3 חלקיו נמצאים: **בתורה שמות טו' יח' ובתהילים י' טז', ובתהילים צא' א'.**

וטהר לבנו – שמחת תורה

בני האדם לא מכירים במלכות ה', ואינם עובדים אותו כראוי.

באמת ה' אחד ומלכותו בכל משלה, ואין חסרון חלילה, רק בנו בבריות החיסרון שעד הגאולה רוב

מתנת פרידה וצידה לדרך

וההילכה מהבית וחזור לבית יקח זמן רב בכל זאת הברכה שלא יחמוד איש את ארצו תתקיים עד שובך לביתך המרוחק.

וממילא במשך כל הימים הללו שמתחילים משמחת תורה עד ז' חשוון יש צורך לשמור על קדושת כפי שהתעלנו בסוכות ולא לפגום חלילה, כך נזכה לגשמיות בשפע ברכה, כי שמרנו על רצף קדושה עד בקשת הגשמים בז' חשוון.

אז קדימה לעבודה!! שמרו על הקדושה, תחגגו בשבת בראשית אם לא נפלתם בימי החול שנתו עד שבת בראשית, וגם תחגגו בראש חודש חשוון אם הצלחתם לסיים את תשרי בקדושה

ואז שמחה גדולה בז' חשוון כי הצלחתם במשימה החשובה, ובעזרת השם תקבלו שפע בגשמיות כברכת השם הטוב אמן.

ואומנם יש המשך, המשימה הבאה היא **חנוכה** בכותל בקדושה, שנוכל לשיר בהלל נדרי להשם אשלם **בחצרות בית השם בתוככי ירושלים** הללו קה אמן, בברכת המשך שנה טובה ומתוקה וקדושה לכולכם, אתכם במאמץ לשמור את ההתעלות הלאה אמן ואמן.

נס סוכות מדהים

ועצם הסכמתם לישון בסוכת עראי מחוץ לענני הכבוד שהגנו עליהם, זה נס עצום שהתגברו באמונה וביטחון בה' ולא פחדו לישון באמצע מלחמה מסוכנת בסוכת ארעי.

חיזוק עצום מאוד מאוד שהתחדש כמתנת סיום החגים בתפילת ערבית, לאחר כאב בליבי שכל העבודה של ימים נוראים שהתחילו באלול עכשיו הסתיימו ...

אבל הקב"ה ברחמיו נתן לי חידוש לחזקני ולחזק יהודים צדיקים כמוכם שאתם פאר עם ישראל ומצווה להפיץ זאת לחיזוק עם ישראל אמן.

הנה היום התחלנו לומר משיב הרוח ומוריד הגשם, וזה התחיל בשמחת תורה, וכידוע גשם זה ברכה להצלחה בגשמיות. **אבל** אנחנו עדיין לא מבקשים גשם, רק מזכירים את גבורת השם שבכוחו להוריד גשמים.

ואת בבקשתנו לגשמים אנו דוחים ומבקשים רק בז' חשוון, וזאת בשביל שהאחרונים מעולי הרגלים יגיעו לארצם חזרה מעלייתם לבית המקדש בחג סוכות. **ולפי** זה יתכן שבצעם זה גורם שסוכות משפיע עד ז' חשוון.

כי הברכה המיוחדת שניתנה לעולי רגלים, (כד) "כי אוריש גוים מפניך והרחבתי את גבולך ולא יחמוד איש את ארצך בעלותך לראות את פני ה' אלקיך שלש פעמים בשנה", והמשמעות של הפסוק שלמרות שיהודים יגורו רחוק

הנס בסוכות ממש שעשו במלחמת סיחון ועוג הוא שעם ישראל היו רגילים 40 שנה לישון במקום הכי מוגן בעולם כמו בונקר עוצמתי.

במה מנצחים עם ישראל את 70 האומות

וזוה בא לרמז שלא רק במספר ישראל מנצחים, אלא גם בכח, כי 28 עולה בגימטריה כח. ואין כוחינו אלא בפינו...

חשבון כל הפרים שווה 70 כנגד 70 אומות העולם, ואילו כבשי החג כנגד עם ישראל יוצא 98 וההפרש הוא 28

חידוש וחיזוק מתוק מדבש לסוכות שיום ראשון שלו חל בשבת

ורב אחד רצה לטעון שהכוונה לתוספת שבת שכמו שכתוב קודם שרצים לקבל את השבת דהיינו מקדימים להיכנס לשבת, כך גם הכוונה כאן מאחרים לצאת מן השבת בתוספת שבת, לאחר את יציאת השבת על חשבון מוצאי שבת.

אבל אם כן היה צריך להיות כתוב "יושבת ומאחרת את כלות השבת", למה כתוב "ממתנת"?

ורב אחר רצה להסביר שהכוונה שיושבים ונהנים מקדושת השבת, וגם זה לא משמע בלשון, שאם כן היה צריך להיכתב "יושבת ומתענגת עד כלות השבת"?

ואולי הכוונה, שעם ישראל שלא נטלו 4 מינים בשבת מחמת גזירת חז"ל, יושבים וממתנינים לילות השבת, בכדי להגיע ליום שני של סוכות בו סוף סוף יקיימו מצוות 4 מינים.

ורק חפציק אסורים בשבת ולא חפצי שמים, דהיינו מותר להמתין למוצאי שבת עבור מצוות ה' שזה לא צרכיך ולא בכלל חפציק ודבריק, אלא חפצי שמים.

ואנחנו באים בכוח התשוקה לקיום המצוות ומקשים מה' הושע נא כי אנחנו אוהבים אותך ומשתוקקים למצותיך.

בסוכות התשפ"ד שחל בשבת קודש חמותי הצדקת העירה שכואב הלב שהשנה ביום הראשון של סוכות לא רואים אנשים שהולכים להתפלל תפילת חג ראשון עם 4 המינים.

ואמרת לה, שיש צד שני, שחילקו את הדברים הטובים ל2, ביום הראשון ממתק ששמו סוכה, וביום השני נתלה בשמחה 4 המינים שנחדש ביום השני.

ואכן בתפילה בבוקר של שבת חג ראשון, התחדש לי בזכותה חידוש מתוק מדבש, שהנה אומרים בהושענות, "יושבת וממתנת עד כלות השבת".

ולכאורה קשה מאוד, וכי מותר להמתין שהשבת תסתיים, הרי רש"י כתב על הפסוק שכתוב בעשרת הדברות, במצוות שבת "ועשית כל מלאכתך", שחובה שבשבת אדם יחשוב כאילו אין לו יותר מלאכה לעשות יותר בחיים, כמו שה' בשבת סיים את כל מלאכתו ואין לו יותר מלאכה לעשות.

ואם כן איך אומרים שה' יושיע אותנו בזכות שאנחנו ממתנינים עד כלות השבת? וכי למה ממתנינים האם לשבת שתסתיים? הרי צריכים לשמוח כל רגע בשבת ולא לחכות שתסתיים?

וטהר לבנו – שמחת תורה

והקב"ה יעזור שתמיד יבער בנו תשוקה למצווה ולא נקיים מצוות בקירות, כי התשוקה למצוות היא מכבה תשוקה לעבירה, כי אש תחת אש, אש מצווה תעביר מאתנו אש של עבירה, ובעזרת ה' תמיד נבער באהבת ה' ונשתוקק תמיד למצוותיו אמן ואמן.

איש כנדבת לבו – הרי לעתיד לא יחסר ויהיה שפע עצום?

בזמן הגלות, שאם כפה את יצרו הרע שאמר לו אל תתרום או תתרום קצת, ובכל זאת הוא שבר את יצרו ותרם הרבה, כך יזכה לאותו נדבת לב שתהיה לו לעתיד לבוא.

ואילו מי שבזמן הזה בגלות התקמצן וחסך ותרם קצת, גם לעתיד לבוא יתן רק קצת.

ואכן מצאנו הבדלים ברורים בין הצדיקים שהיו בעת הגלות כשהיה יצר הרע שהם זוכים לחיות בשמחה ובאהבת ה' כל ימות הגאולה, ואילו כל מי שחזר בתשובה רק בזמן ביאת המשיח וכן כל הגרים שיטו שכס אחד לעבוד את ה', הם יעבדו את ה' מתוך פחד ואימה כפי שאומרים "ובכן תן פחדך ה' אלוהינו על כל מעשיך וגו'".

ונדבת לב זה חלק מעבודת ה' בשמחה, ומי שנידב לבו בגלות כשיש קושי שזה מתוך אהבת ה' ואהבת חסד כי אין אימת חסד, יזכה להמשיך באהבה לתרום קורבנות לה' כל ימי הגאולה כי הוא הגביר בלבו מידת אהבה.

ולפי זה היות והגויים יעבדו את ה' מתוך פחד בלי אהבה לעתיד לבוא, יקשה עליהם מאוד להרבות אהבת ה' ולבוא לרגל חג הסוכות שזה מבטא עבודת ה' באהבה ובשמחה - כי כשם שעם ישראל בגלות יחדו חג זה כמצוות התורה לשמחה כך יישאר חג הסוכות לשיא עבודת ה' מתוך שמחה ואהבה.

ולגויים שאין עבודת ה' מתוך שמחה ואהבה יקשה עליהם להיות נטע זר ובולט לרעה, שהם יהיו בירושלים באימה ולא בשמחה.

מתי מותר לדפוק את הערבות

ולמדתי מזה שאין לנו רשות לזלזל בשום יהודי אפילו שאין בו טעם וריח רק לאחר שהשקענו בו את המקסימום, ומי יכול להעיד שהקיע את המקסימום ביהודי חלש וריק מכל??

ולכן לעולם לא נזלזל באף יהודי ונמשיך לכבדו אולי בסופו של דבר תדבק נפשו במידות הטובות והסבלנות שמגלים לו דווקא אוהבי ה' ואוהבי התורה ויבחר להיות כמוהם מתוך אהבה אמיתית אמן ואמן.

שיחת אדם זקן ושבע ימים

חי אני שנים רבות בעולם, וכמו השנים האחרונות שעם ישראל חווה לא זכור לי בכל עשרות שנות חיי המתקרבות ל-1000, ואכן ה' מעיר אותנו להתעורר לא בשעון מעורר אלא בבת אחת בכלים שונים ומשונים, בני התעוררו!! ופתאום יבוא משיח!!

אנטישמיות מתגברת בעולם, ואני שמח וצוחק!! הגאולה ממש מתקרבת!

בנבואת ישעיהו נ' ועוד הקב"ה עושה דין עם הגויים לפני הנקמה שעושה בהם ובאדום בפרט, ואני מאמין שחלק מטענות האומות, וכי אנחנו צריכים להיענות על חטאי אבות אבותינו מלפני שנים רבות, עד אלפי שנים?? אבל יושב בשמים כבר עושה את הדין עם הגויים, שמוכיח שהדורות האחרונים מגלים את האנטישמיות שטבוע בדמם, וממילא מתאים העונש והנקמה שיעשה ה' באומות בנות דורינו על חטאי אבות אבותם, כמו נשיא ספרד שרימז שאם היה לספרד אטום היה משמיד את ישראל.

איזה מתנה קיבלתי בתפילת מוסף בסוכות תשפ"ד עונג יום טוב ממש תודה לה' יתברך.

מבקשים במוסף שנוכח כבר לביאת המשיח ולבניין בית המקדש השלישי ומזכירים שם את הפסוקים "שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלקיך במקום אשר יבחר בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות ולא יראה את פני ה' ריקם ומביאים גם את הפסוק הבא "איש כמתנת ידו כברכת ה' אלקיך אשר נתן לו".

ולכאורה בזמן הגאולה השלישית אין יצר הרע וגם יהיה שפע עצום שהרי לכל אחד ואחד יהיו 2800 עבדים, כמובא בילקוט שמעוני רמז תצט', ואם כן יהיה שפע של בהמות לכל יהודי, ואם כן כל אחד יתן בקלות בלי ניסיון כלל קורבנות בשפע רב כי לכולם יהיה ברכת ה' מרובה ביותר, וגם האם יקריבו בלי סוף קורבנות כי כולם יתנדבו בקלות מלא קורבנות

כי הברכה תהיה מרובה גם בבהמות שבאותו יום יתעברו ובאותו יום יולדו וכבר ירעו עם כל הבהמות, וכך יהיה בלידת בני אדם וכך יהיה בצמחים שיגלו מיידית וגם ידגלו אוכל ובגדים מוכנים - כתובות קיא'.

וכמו כן קשה שבהפטרות יום טוב ראשון של סוכות קראנו שאם בגאולה העתידית הגויים ומצרים לא יבאו לבית המקדש בסוכות זה יהיה להם לחטאת ועל זה הם יענשו בצימאון ובמגפה, ולכאורה קשה שהרי לא יהיה יצר הרע לעתיד לבוא ולמה יש מצב שהם יחטאו ולא יעלו לרגל בסוכות??

ולכן נראה לחדש ומקווה שהתשובה נכונה היא, שכל אחד יתרום קורבנות לעתיד לבוא לפי נדבת לבו שהייתה לו עוד

ערבות זה כנגד יהודים שאין בהם לא טעם ולא ריח, וחשבתי הנה בסוף דופקים ומרביצים לערבות כביכול, אבל לפני זה כביכול השקענו בהם את המקסימום עד כדי כך שפיארנו בהם את המזבח.

כמו כן הקפנו רק ביום הערבה את כל ההקפות של כל ימי הסוכות ועוד הוספנו המון תפילות עליהם, וגם נענענו אותם לבדם כדרך שמנענעים את כל ה-4 המינים יחד.

ורק אחרי כל ההשקעה והעבודה רק אז דופקים ומרביצים לערבה.